

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVII • Núm. 1.363 • 1,80 €

3 • novembre • 2005

«La principal malaltia de l'home
és la curiositat inquieta per les
coses que no pot saber»
Blaise Pascal

Primeres canonitzacions del papa Benet XVI

En la cloenda
del Sínode de
Bisbes el Pontífex
va proclamar
cinc sants

El 23 d'octubre Benet XVI proclamava cinc sants, els primers del seu pontificat. I ho feia en la jornada en què es tancava el Sínode de Bisbes i l'Any de l'Eucaristia. Del 2 al 23 d'octubre els pares sinodals es van aplegar a Roma per reflexionar sobre *L'Eucaristia: font i cim de la vida i de la missió de l'Església*. Al Sínode, els bisbes han tractat, sobretot, com fer que la gent entengui la presència real de Jesucrist en l'Eucaristia i les altres formes en què aquest també és present. Al missatge final, els prelatos han escrit: «En acabar aquest Sínode, experimentem la pau plena d'esperança que els deixebles d'Emaús, amb el cor encès, van rebre del Senyor ressuscitat.»

Així, el Papa posava com un bon

exemple per viure l'Eucaristia els nous sants: Albert Hurtado, jesuïta i una de les figures més destacades de Xile al segle xx; Gaetà Catanoso, sacerdot i fundador de la Congregació de les Germanes Veròniques de la Santa Faç; Feliu de

Nicòsia, religiós caputxí; Josep Bilzewski, bisbe de Lviv dels Llatins (Ucraïna), i Zygmunt Gorazdowski, sacerdot i fundador de la Congregació de les Germanes de Sant Josep.

Pàg. 2 i 7

en primer pla

40è aniversari de la «Dei Verbum»

D'ençà que el 8 de desembre del 1965 acabava l'última sessió del Concili Vaticà II, els setze documents que va produir han comportat canvis molt profunds en la vida de les comunitats cristianes. Un dels més importants és la constitució dogmàtica *Dei Verbum*. El proper 18 de novembre se'n complirà el 40è aniversari de la promulgació. L'objecte d'estudi de la *Dei Verbum* és la revelació de Déu a l'home, el canal principal de la qual és la Bíblia. La *Dei Verbum* «ha convertit la Bíblia en el llibre per excel·lència del poble cristià», afirma Javier Velasco Arias, membre de l'Associació Bíblica de Catalunya i de l'Associació Bíblica Espanyola i professor de Bíblia.

Pàg. 3, 4 i 5

Relleu en la direcció del CEP

Josep M. Domingo (dreta) substitueix Francesc Pardo al capdavant del CEP.

El Centre d'Estudis Pastoral de les diòcesis catalanes ha iniciat el curs 2005-2006 amb un canvi substancial en el seu organigrama directiu. Després de dotze anys al capdavant de la institució, Mn. Francesc Pardo en deixa la direcció, que passa a mans del també pastoralista Mn. Josep M. Domingo. L'anunci oficial del relleu es va fer públic el 24 d'octubre passat aprofitant l'acte d'inauguració del nou curs. Josep M. Domingo afronta l'encàrrec de dirigir l'emblemàtic Centre d'Estudis Pastoral amb el repte que continuï sent una institució de referència a Catalunya en la formació i reflexió dels agents de pastoral.

Pàg. 17

Ordenacions diaconals a Girona i Tarragona

El diumenge 23 d'octubre va ser dia d'alegria per als bisbats de Girona i de Tarragona, ja que vivien la joia de l'ordenació diaconal. Mons. Carles Soler va presidir l'ordenació de Jordi Callejon, que va tenir lloc a Lloret de Mar. Era la primera vegada que en aquesta parròquia se celebrava una ordenació i per això va ser tot un esdeveniment, fins al punt que la televisió local va retransmetre la cerimònia en directe. D'altra banda, la parròquia de Sant Francesc d'Assís de Reus va ser escenari d'una triple ordenació diaconal: la d'Enric Casellas, la d'Estanislau Figuerola i la de José Manuel González. En la seva homilia, l'arquebisbe de Tarragona va recordar que complir en tot la voluntat de Déu és encertar el camí de la veritable felicitat.

Pàg. 18 i 19

Certamen Marià en honor de la patrona dels romanesos catòlics

Els bisbes de Lleida i de Iasi (Romania) i l'ortodox de Bordeus van presidir els actes marcats per l'ecumenisme

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 10 Jon Cortina parla dels nens «robats» del Salvador

Pàg. 22 La mare general visita les Germanetes dels Pobres

Pàg. 24 Moviment de Schoenstatt: 30 anys a Catalunya

Pàg. 30 El CCUP aposta per la recerca espiritual

Pàg. 32 El primer llibre de Benet XVI recull els textos de la JMJ

Editorial

Conclusions del Sínode

El primer Sínode del pontificat de Benet XVI ja ha conclòs. Després de vint dies de treball intens, els 252 bisbes participants han tornat a les seves activitats i obligacions habituals. Tot i que encara haurem d'esperar l'exhortació apostòlica que el Sant Pare realitzarà properament a partir de les conclusions del Sínode, per primera vegada en la història i, per desig exprés del Pontífex, s'han presentat públicament les 50 proposicions resultants del treball dels bisbes, amb les quals podem fer ja diverses valoracions sobre el que s'ha comentat aquests dies a Roma a partir del tema proposat per Joan Pau II: «L'Eucaristia, font i cim de l'acció de l'Església.»

A més de les bones i sanes recomanacions sobre l'Eucaristia, el Sínode ha tractat temes difícils i delicats relacionats directament o indirectament amb el sagrament eucarístic com poden ser: la manca de vocacions, el celibat sacerdotal, l'accés dels divorciats tornats a casar a la comunió i, fins i tot, el paper del llatí en les celebracions litúrgiques.

S'ha parlat molt sobre el sacerdocí, encara que aquest no fos el tema directe del Sínode, però lògicament el prevere és el ministre de l'Eucaristia i, per tant, la seva actuació, així com els seus problemes o dificultats, afecten directament el sagrament que presideix en nom de Jesucrist. D'aquesta manera, la manca de capellans influeix de manera important en moltes comunitats cristianes, que es veuen privades del sagrament per l'absència del seu ministre. Especialment trist i dolorós és el cas de moltes esglésies que es veuen privades de sacerdot per manca de vocacions i s'han d'accontentar amb celebracions de la Paraula. En aquest sentit, el Sínode ha exhortat els capellans a fer un esforç per visitar amb freqüència aquestes comunitats, encara que només sigui en ocasions puntuals i no de manera habitual.

Aquesta manca de vocacions sacerdotals en algunes zones del nostre planeta, que es viu també de manera preocupant en països europeus com el nostre,

contrasta amb l'augment important de vocacions en altres continents. Tot i així, el Sínode exhorta tota l'Església a treballar intensament la pastoral vocacional, des de la pregària per part de tots els creients fins a la creació o potenciació de grups de seguiment i discerniment de futures vocacions.

Els pares sinodals han afirmat que aquest problema de la manca de capellans en determinats llocs no és motiu per replantejar el valor del celibat en l'Església llatina. I és que resultaria un motiu molt pobre qüestionar tota la tradició de tants segles i la unió íntima entre Eucaristia i celibat només per la manca de vocacions. A més, l'experiència d'altres Esglésies cristianes no catòliques ha demostrat que el celibat optatiu no ha evitat la crisi de vocacions al ministeri sacerdotal.

Molt delicat és el tema de l'accés a l'Eucaristia per part dels cristians que s'han tornat a casar després de trencar-se el seu primer matrimoni eclesial. En aquest tema el Sínode ha fet un gran esforç per recordar la capacitat que ha de tenir l'Església per acollir i tenir màxima atenció a aquesta mena de persones perquè en cap cas es puguin sentir al marge de la comunitat, però s'ha reafirmat que els tornats a casar es troben en una situació de contrast o contradicció amb la doctrina de l'Església que emana del mateix Jesucrist sobre el sagrament del matrimoni, per la qual cosa haurien d'abstenir-se de participar en la Sagrada Comunió.

Molts també esperaven amb atenció què dirien els pares sinodals sobre l'ús del llatí en les celebracions de l'Eucaristia, davant diversos rumors infundats que deien que es tornarien a celebrar les misses en aquesta llengua. En aquest sentit, la proposició del Sínode simplement es limita a recomanar l'ús del llatí en alguns moments de les celebracions internacionals o plurilingües, com a signe d'unitat, però utilitzant les llengües pròpies per a les lectures, homilies i oracions dels fidels.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabeti Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalúnya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 90,70 €

Gibraltar i Portugal: 94,32 €

Resta d'Europa: 157,24 €

Amèrica i Àfrica: 188,80 €

Àsia i Oceania: 254,32 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La principal malaltia de l'home és la curiositat inquieta per les coses que no pot saber»

(Blaise Pascal. Matemàtic i filòsof francès. 1623-1662)

L'estudi i la meditació són la millor prevenció contra la ceguesa mental i l'«empatx espiritual» de creences, pastades amb ingredients de totes les tradicions i cultures *ad libitum*. L'ésser humà, encara que no li agradi reconèixer-ho, és limitat: en edat, força i capacitats. Per no reconèixer-ho, passa del seny (que és part de la humilitat ben entesa) a la rauxa (que és part de l'orgull personal). Molts malbaraten les energies cercant objectius irracionals, experimentant sensacions noves i cada cop més fortes, i endinsant-se en la magnitud imponderable del «més enllà» amb ritus i pràctiques que no duen enlloc. Som curiosos per naturalesa i ¡ai del qui no tingui un mínim interès i curiositat per tot! El

que és dolent no són les nostres apetències ni els nostres instints ni el nostre afany inquisitiu, sinó l'ús que fem de tot el que som i tenim. El desig natural d'investigar i de saber és tan legítim com plausible, si l'emprem en allò assequible i benemèrit per a la humanitat i no en allò que ens porta al desvari, a la corrupció, al desequilibri i a la malaltia. Dostoievski deia que «massa enigmes pesen sobre l'home en aquest món»; sabem moltes coses, però n'ignorem moltíssimes més. Per què ens hipotéquem tant en el que sobrepassa les nostres capacitats i no ens esforcem a fons i amb amor a investigar, planificar i solucionar el que és a l'abast dels nostres poders i capacitats? Això no és, com diu Pascal, «una gran bogeria»?

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

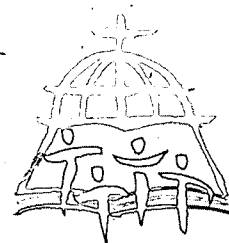
en primer pla

Quaranta anys de la «Dei Verbum»

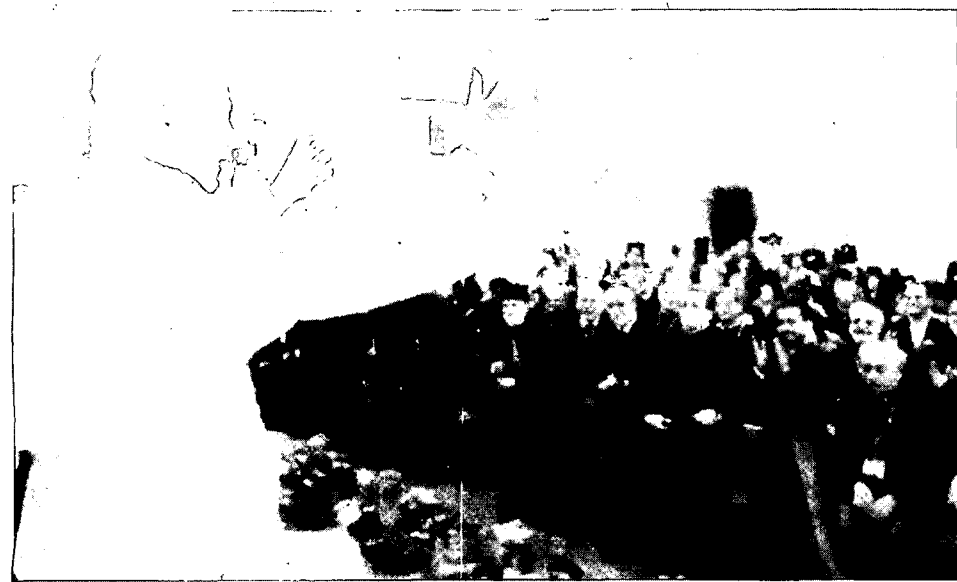
■ L'objecte d'estudi d'aquest significatiu document conciliar és la revelació de Déu a l'home, amb la Bíblia com a canal principal

El 18 de novembre proper es complirà el 40è aniversari de la promulgació de la constitució dogmàtica *Dei Verbum* sobre la divina revelació. Es tracta d'un dels documents més importants del Concili Vaticà II. La seva proposta primordial és ajudar els creients a saciar la seva set, de forma plena i continua-

da, en la font de vida inextingible que és la Bíblia. Per commemorar aquest esdeveniment, la Federació Bíblica Catòlica i el Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians van organitzar conjuntament un congrés internacional que es va celebrar a Roma del 14 al 18 de setembre.

Sacred Scripture
in the Life of the Church
40th Anniversary of Dei Verbum

Benet XVI va rebre en audiència els assistents al congrés.

El llegat del Concili Vaticà II

D'ençà que el 25 de gener del 1959 el recentment escollit Papa amb el nom de Joan XXIII va anunciar a un petit grup la convocatòria d'un concili universal, pràcticament ningú no s'imaginava que arribaria a ser un dels esdeveniments cabdals de la història de l'Església al segle xx. L'ancià Pontífex, de 77 anys, va tenir clar des del començament la necessitat d'incorporar l'Església catòlica a la modernitat. Per això resultava imprescindible trencar amb inèrcies, renovar estructures i afavorir un clima de diàleg entre els catòlics, els cristians i els homes de bona voluntat. Per a sorpresa de tothom, aquesta utopia es va posar en marxa inexorablement.

El Concili Vaticà II, iniciat el 1962 i finalitzat el 1965, va tenir quatre períodes de sessions, centenars de reunions de molt diferent nivell, milers de diàlegs i de trobades, més de dos mil participants a l'aula procedents d'arreu del món i nombrosos pèrits, col·laboradors i periodistes a fora. Mai abans els mitjans de comunicació havien seguit tan de prop un esdeveniment d'aquestes característiques ni la seva cobertura havia estat planetària.

Quan el 8 de desembre del 1965 Pau VI va clausurar solemnement el concili a la basílica de Sant Pere ja res no seria igual. S'havia dut a terme una mena d'*aggiornamento*, és a dir, una posada al dia de l'Església, proporcionant una obertura dialogant amb el món modern. El llegat del Concili Vaticà II es resumeix en 16 documents, i aquest conjunt constitueix una presa de consciència de l'adaptació de la disciplina eclesiàstica a les necessitats i els mètodes del nostre temps. Són els següents:

Constitucions:

- *Dei Verbum*, sobre la divina revelació.
- *Gaudium et spes*, sobre l'Església en el món actual.
- *Lumen gentium*, sobre l'Església.
- *Sacrosanctum concilium*, sobre la sagrada litúrgia.

Decrets:

- *Ad gentes divinitus*, sobre l'activitat missionera de l'Església.
- *Apostolicam actuositatem*, sobre l'apostolat dels seglars.
- *Christus Dominus*, sobre el ministeri pastoral dels bisbes.
- *Inter mirifica*, sobre els mitjans de comunicació social.
- *Optatum totius*, sobre la formació sacerdotal.
- *Orientalium Ecclesiarum*, sobre les Esglésies orientals catòliques.
- *Perfectae caritatis*, sobre la renovació adequada de la vida religiosa.
- *Presbyterorum ordinis*, sobre el ministeri i la vida dels preveres.
- *Unitatis redintegratio*, sobre l'ecumenisme.

Declaracions:

- *Dignitatis humanae*, sobre la llibertat religiosa.
- *Gravissimum educationis*, sobre l'educació cristiana.
- *Nostra aetate*, sobre la relació de l'Església amb les religions no cristianes.

«Agraïm a Déu que en aquests darrers temps, gràcies també a l'impuls donat per la constitució dogmàtica *Dei Verbum*, s'hagi revaloritzat profundament la importància fonamental de la Paraula de Déu. Arran d'això s'ha produït en la vida de l'Església una renovació, sobretot en la predicació, en la catequesi, en la teologia, en l'espiritualitat i en el mateix camí ecumènic.» Són paraules que Benet XVI va pronunciar el 16 de setembre passat, al pati del palau pontifici de Castelgandolfo, durant l'audiència concedida als participants en el congrés internacional La Sagrada Escriptura en la Vida de l'Església que se celebrava a l'Aurelia Convention Center de Roma.

El motiu del congrés era commemorar el 40è aniversari de la promulgació de la constitució dogmàtica *Dei Verbum* sobre la divina revelació. El Summe Pontífex, després de recordar en el seu discurs que va ser testimoni de l'elaboració de la *Dei Verbum* durant les sessions del Concili Vaticà II, «participant personalment com a jove teòleg en els debats intensos que la van acompanyar», va afirmar que «l'Església sempre ha de renovar-se i re-jovenir-se, i la Paraula de Déu, que mai no envelleix ni s'esgota, és un mitjà privilegiat per a aquesta finalitat. És efectivament la Paraula de Déu la que, per mitjà de l'Esperit, ens guia sempre de nou vers la veritat completa».

Recuperar la tradició de la «lectio divina»

Benet XVI també va comentar que «l'Església no viu d'ella mateixa, sinó de l'Evangeli i és de l'Evangeli d'on, sempre i de manera nova, n'extreu orientacions per al seu camí. És una anotació que cada cristià ha de recollir i aplicar-se a ell mateix: només el qui es posa sobretot a l'escolta de la Paraula pot després anunciar-la». Va recomanar recuperar «l'antiga tradició de la *lectio divina*: la lectura assídua de la Sagrada Escriptura, acompanyada per la pregària, possibilita aquell íntim col·loqui en què, llegint, escoltem Déu que parla, i pregant, li responem amb una obertura del cor confiada». I va afegir: «Si promovem aquesta praxi amb eficàcia, estic convençut que produirà una nova primavera espiritual en l'Església.»

Mons. Vincenzo Paglia, president de la Federació Bíblica Catòlica, va mostrar la seva satisfacció per la presència al congrés de delegats de les comunitats eclesials d'Orient i d'Occident i de representants de les grans religions del món com a

signe del valor ecumènic de la *Dei Verbum*. «N'hi ha prou de pensar en l'empena —va manifestar— sorgida a partir del document conciliar per superar els contrastos relatius a l'estructura i a la traducció de la Bíblia interconfessional. Les Santes Escriptures, venerades per tots nosaltres com un tresor preciós, han esdevingut indret privilegiat per a la trobada entre cristians i, per tant, una de les fonts més riques per donar un nou respir a l'ecumenisme.»

Una invitació a viure en comunió

El 18 de novembre del 1965 va ser promulgada per Pau VI la constitució dogmàtica sobre la divina revelació. Tot i que és un dels textos conciliaris més breus, ha estat el que potser ha comportat canvis més pregons en la vida de les comunitats cristianes. La *Dei Verbum* va ser un document de gestació llarga. D'ençà del primer esquema i fins a la seva redacció final va haver-hi un recorregut en què l'afany permanent per aprofundir amb fidelitat en temes tan densos es va anar concretant fins que va arribar finalment a proposar «la doctrina genuïna sobre la divina revelació i sobre la seva transmissió perquè tothom, escoltant, cregui l'anunci de la salvació; creient, esperi, i esperant, estimi» (DV 1).

Pel que fa a la doctrina del text, cal subratllar que no es refereix únicament a la Paraula de Déu escrita —és a dir, a la Bíblia—, sinó que abasta tota la divina revelació i la seva transmissió. Òbviament, dins d'aquesta perspectiva, les Sagrades Escriptures són una peça fonamental, però no exclusiva. La Revelació és presentada des d'una perspectiva personal comunicativa. Es tracta, en definitiva, de la vida de Déu que, mogut per amor, s'ha manifestat en Jesucrist per tal d'establir una relació personal amb els homes i de convidar-nos a viure en comunió.

Amb la *Dei Verbum*, es va passar d'una inclinació excessiva a la paraula material del text a una penetració més pregona dels fets i de les paraules de Déu com a portadors d'un missatge de salvació per als éssers humans. Es va proposar, així, una interpretació des d'un angle «contextual» i no merament «textual» de la paraula escrita. L'aplicació d'aquesta constitució conciliar ha implicat, entre d'altres èxits, una proximitat més gran a la Bíblia per part dels laics i una consciència més gran en els fidels de la unitat entre la Tradició, les Sagrades Escriptures i el Magisteri de l'Església. (M.A.C.)

La Bíblia, el llibre per excel·lència del poble cristià

■ La constitució «Dei Verbum» ha possibilitat un avanç gegantí en el coneixement, estudi i amor a la Sagrada Escripura

Hi ha qui ha definit el Concili Vaticà II com «el concili de la Bíblia». És un fet significatiu que la Sagrada Escripura presidís totes les sessions conciliars i que el preàmbul del document del qual ara celebrem el 40è aniversari comenci així: «La Paraula de Déu l'escolta amb devoció i la proclama amb valentia el Sant Concili» (DV 1).

És encomiable l'actitud humil i senzilla dels pares sinodals davant de la Paraula de Déu, una actitud de contemplació activa, d'escolta i proclamació. I en la mateixa línia, s'emmarca la declaració sobre l'actitud de servei envers ella que ha tenir el Magisteri de l'Església: «El Magisteri no està per damunt de la Paraula de Déu, sinó al seu servei, per ensenyar purament el que ha transmès, perquè per mandat diví i amb l'assistència de l'Esperit Sant, ho escolta devotament, ho custodia zelosament, ho explica fidelment; i d'aquest únic dipòsit de la fe treu tot el que proposa com a revelat per Déu per ser cregut» (DV 10).

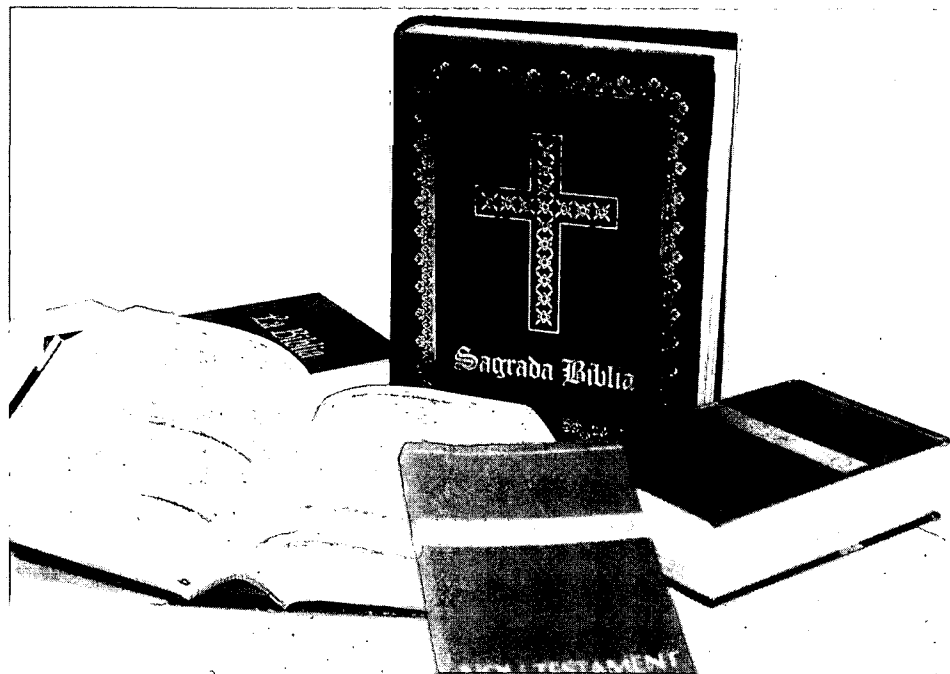
Un servei que es materialitza en el fet d'ensenyar, escoltar, custodiar, explicar i proposar la revelació de Déu a totes les dones i a tots els homes.

Afirmacions que van acompanyades de diferents adjectius que especifiquen la forma com es concreta aquest servei: *purament* (amb claredat i puresa), *devotament* (amb amor i veneració), *zelosament* (amb diligència i cura) i *fidelment* (conforme a la veritat). I tot això per fidelitat al mandat diví i amb l'assistència de l'Esperit Sant. Queda perfectament emmarcat el paper del Magisteri de l'Església pel que fa a la Paraula de Déu, però també l'amor que tot fidel ha de professar-hi.

Gènesi del document conciliar

Si examinem la gènesi del document conciliar, hem de reconèixer que va conèixer moltes dificultats fins a la votació definitiva i promulgació solemne, per part del papa Pau VI el 18 de novembre del 1965, amb 2.344 vots a favor i sis en contra. Abans d'arribar a aquest ampli consens, les discussions van ser múltiples; de fet, l'esquema preparatori inicial va haver de ser retirat per Joan XXIII (novembre del 1962), perquè una majoria dels pares presents n'eren contraris (1.368 contra 822, juntament amb 19 vots nuls) i no tenia sentit continuar amb un text tan contestat.

El Papa va encarregar a una Comissió

La Bíblia és essencial en la vida cristiana.

mixta la reelaboració d'un esquema nou; un esquema que va ser sotmès a milers d'observacions i debats suculents, que van continuar durant el papat de Pau VI. El debat tan intens va significar redactar

un altre cop l'esquema sencer; un esquema que, enriquit per diferents suggeriments, va permetre veure la llum al text definitiu, aprovat per gairebé la totalitat dels pares sinodals presents. El docu-

ment final és d'una delicadesa i profunditat exquisida i ha possibilitat un avanç gegantí en el coneixement, estudi i amor a la Bíblia.

Tot i que el camí encara per fer és im-

mens, cal afirmar que la constitució *Dei Verbum* —no de manera exclusiva, però sí privilegiada— ha convertit la Bíblia en el llibre per excel·lència del poble cristià: «Els fidels han de tenir accés fàcil a la Sagrada Escripura» (DV 22). Aquesta declaració d'intencions no s'ha quedat només en una declaració, sinó que avui dia és possible trobar els textos bíblics pràcticament en totes les llengües del món. D'una manera similar, la litúrgia s'ha vist enriquida amb un ventall ampli de lectures bíbliques, de forma que el Poble de Déu pugui conèixer la majoria dels textos de la Sagrada Escripura, perquè com diu la constitució sobre la Litúrgia: «[Crist] és present en la seva paraula, perquè quan es llegeix a l'Església la Sagrada Escripura, és Ell qui parla» (SC 7).

«Els fidels han de tenir accés fàcil a la Sagrada Escripura» (DV 22)

Difondre la Paraula de Déu

No podem passar per alt l'esforç perquè l'estudi de la Bíblia es faci present en els diferents centres de formació de l'Església catalana: la Facultat de Teologia, els diferents instituts superiors de Ciències Religioses, el Centre d'Estudis Pastoral... I, és clar, que arribi als estudis universitaris civils, com a crèdits de lliure elecció en els diferents centres anomenats o dins dels mateixos campus universitaris, a través de concerts entre les diferents universitats i el Secretariat de Teologia a la Universitat.

Tot això sense descuidar cursos, reunions a l'entorn de la Bíblia, jornades, convivències... fruit d'iniciatives individuals o comunitàries que possibiliten que el poble de Déu tingui la Bíblia com a referent necessari per a la seva vida personal, eclesial i social. El poble de Déu té una fam i set autèntica de la Paraula de Déu. I això es fa «palpable» en els estudis, conferències o reunions entorn de la Bíblia i com són acollits, seguits i gaudits.

El camí que va obrir la *Dei Verbum* és immens, els èxits aconseguits són molts, però l'horitzó per assolir és encara més gran. Encara no ha arribat la Paraula de Déu a tots els racons de la nostra terra, encara hi ha molts creients que desconeixen gairebé totalment la Bíblia o s'hi han quedat en una lectura «infantil», encara hi ha el perill d'una lectura «fonamentalista». Per això hem d'animar «tots els que estudien l'Escripura a continuar amb tot l'esforç, amb forces redoblades» (DV 23).

Floriment dels estudis bíblics

El període posterior a la *Dei Verbum* ha significat també un floriment dels estudis bíblics, tant des del punt de vista de l'exegesi científica, com d'un coneixement més gran d'aquesta exegesi dels textos sagrats per part d'un col·lectiu cada cop més gran del poble catòlic. No podem oblidar en aquesta trajectòria els dos darrers documents de la Pontificia Comissió Bíblica: *La interpretació de la Bíblia en la Iglesia* (15 d'abril del 1993) i *El pueblo judío y sus Sagradas Escrituras en la Biblia cristiana* (24 de maig del 2001).

Tots dos documents han avalat els esforços dels estudiosos de la Bíblia i han potenciat continuar pel camí emprès. La situació actual, es pot afirmar, és que els estudis exegetics en el camp catòlic són d'un nivell alt. I els avenços en el camp ecumènic, des de la perspectiva bíblica, són molt importants; de forma similar en el diàleg, des de la Paraula de Déu, amb el judaisme. El trajecte per fer encara és molt, però les passes fetes són decisives.

El camí emprès no té marxa enrere. El Concili Provincial Tarraconense també s'ha volgut fer ressò de la necessitat que la Bíblia sigui central en la vida cristiana i de l'Església: «L'Església escolta la Paraula de Déu i la proclama com a Paraula de salvació (cf. DV 1). El Concili Provincial Tarraconense insta cada fidel cristià a escoltar-la, a llegir-la personalment, a meditar-la, a celebrar-la en l'Església i a pregar amb ella, a fi de viure de la seva força transformadora i en plena obediència de fe al Senyor, sota el guiatge de l'Esperit Sant, en l'interior de la gran Tradició de l'Església (cf. DV 9) i de la interpretació autèntica del Magisteri (cf. DV 10)» (resolució 48).

En aquesta perspectiva s'emmarca també la creació d'associacions bíbliques, concretament a Catalunya l'Associació Bíblica de Catalunya, que el Concili Provincial Tarraconense es va comprometre a potenciar com a instrument de difusió popular de la Paraula de Déu (cf. resolució 54). A ella devem, entre altres coses, la publicació de la Bíblia catalana, traducció interconfessional (BCI), un autèntic esforç, també ecumènic, d'apropar la Paraula de Déu als cristians de parla catalana. Dins de la sol·licitud per apropar la Bíblia a tothom, es troba la col·lecció *Llegir la Bíblia en grup*, que ha ajudat molts grups en parròquies, associacions, moviments... a llegir, meditar, estudiar, assaborir i fer pregària de la Paraula de Déu. Tot això harmonitzat amb els diferents treballs de recerca bíblica.

Javier Velasco Arias

Membre de l'Associació Bíblica de Catalunya i de l'Associació Bíblica Espanyola i professor de Bíblia

L'ENTREVISTA

El P. Antonio Izquierdo, I.C., és l'organitzador d'un congrés a Roma sobre aquest document conciliar

«La “Dei Verbum” ha estat un tresor amagat per a gran part dels cristians»

Els pròxims 11 i 12 de novembre se celebrarà a l'Ateneu Pontifici Regina Apostolorum de Roma un congrés sobre la constitució dogmàtica *Dei Verbum* amb motiu de la celebració del seu 40è aniversari. L'organitzador d'aquest esdeveniment és el P. Antonio Izquierdo García, I.C. Nascut a Salamanca el 1944, és llicenciat en Filosofia (1966)

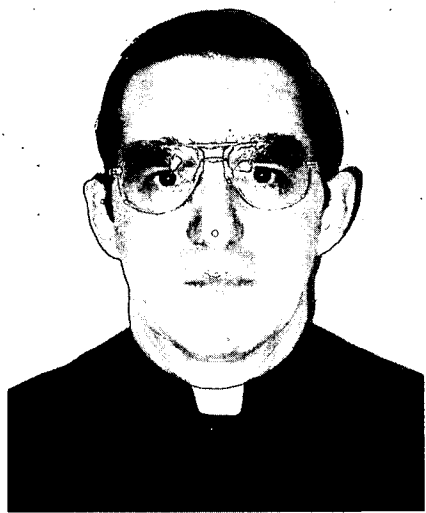
i en Teologia (1982) per la Universitat Pontifícia Gregoriana de Roma i en Ciències Bíbliques (1996) per la Pontifícia Comissió Bíblica de Roma. Des del 1973 és sacerdot dels Legionaris de Crist. El P. Izquierdo és professor de Nou Testament a l'Ateneu Pontifici Regina Apostolorum de Roma. És autor de diversos llibres.

—Què és la *Dei Verbum*?

—És un document emanat del Concili Vaticà II. Tracta sobre la revelació divina, la seva transmissió i interpretació en l'Església. Durant els anys del Concili (1962-1965) va ser l'ànima inspiradora de tota la resta de documents. Després del Concili, ha estat un tresor amagat per a gran part dels cristians. El 40è aniversari que commemorem ara és una ocasió magnífica per descobrir aquest tresor. Ha estat també un far de llum que ha il·luminat l'Església en els seus ensenyaments i que ha vessat fulgors de llum sobre el camí del diàleg ecumènic. Així mateix, la seva repercussió sobre els estudis bíblics ha estat importantíssima.

—Creu que algunes persones han interpretat aquest document de forma inapropiada, injusta fins i tot?

—Els documents conciliaris pertanyen a tota l'Església i tota l'Església és ex-

P. Antonio Izquierdo.

hortada a llegir-los, meditar-los i estudiar-los. Alhora, cal dir que, en ser la *Dei Verbum* un document emanat del Magisteri, el Magisteri n'és l'únic intèrpret autèntic. Qualsevol altra interpretació que-

da supeditada a la del Magisteri. D'altra banda, convé no oblidar que els abusos en la interpretació dels documents de l'Església són sempre possibles. Es tracta, en general, de casos particulars o minoritaris. En tot cas, prefereixo parlar, més que d'abusos, de possibles exageracions, accentuacions unilaterals, oblit o marginacions d'algunes parts del document. Per exemple, en aquests darrers decennis ha quedat una mica oblidada la Tradició; en ocasions s'han accentuat els mètodes exegètics deixant-ne al marge els principis catòlics d'interpretació.

—Què es posarà en relleu en aquest congrés que tindrà lloc pròximament a Roma sobre la *Dei Verbum*?

—Ens hem proposat concentrar-nos

en el capítol sisè del document, titulat *La Sagrada Escriptura en la vida de l'Església*. Després d'una ponència sobre la connexió entre la Bíblia i l'Església en els darrers quaranta anys, analitzarem les relacions sobre aspectes concrets de la vida eclesial. També tractarem temes com la traducció i la difusió de la Bíblia en l'Església i els diferents lligams existents entre la Bíblia i l'ecumenisme, la cultura, la teologia, la catequesi i l'espiritualitat.

—Quin és l'objectiu primordial d'aquest congrés?

—En definitiva, els qui participarem en aquest congrés volem aprofundir en un paràgraf del número 24 de la *Dei Verbum*, que diu així: «L'Escriptura ha de ser l'ànima de la teologia. El ministeri de la Paraula, que inclou la predicació pastoral, la catequesi, tota la instrucció cristiana i en lloc privilegiat l'homília, rep de la paraula de l'Escriptura aliment saludable i per ella dona fruits de santedat.»

Miriam Díez i Bosch

Exposició sobre la Bíblia i l'art paleocristià a Roma

CIUTAT DEL VATICÀ.—Emmarcada dins de la commemoració dels quaranta anys de la constitució dogmàtica *Dei Verbum*, s'ha inaugurat recentment al Museu Pius Cristià (que forma part dels Museus Vaticans) l'exposició *La Paraula esculpida. La Bíblia en els orígens de l'art cristià*, dedicada a les obres mestres

boració interconfessional en matèria bíblica.

«L'itinerari de l'exposició —segons informa un comunicat dels Museus Vaticans— presenta al visitant les diverses escenes bíbliques esculpides als sarcòfags paleocristians, especialment les relatives a l'Evangeli de sant Marc i al Llibre de

Jonàs, acompanyades per vint-i-tres panells en italià i anglès que expliquen el text bíblic de referència en què s'inspiren.»

Així mateix, el públic

rebrà una còpia del volum que, amb el mateix títol de l'exposició, conté el text complet de l'Evangeli de sant Marc i del Llibre de Jonàs en la traducció interconfessional i en sis idiomes: italià, anglès, francès, espanyol, portuguès i alemany.

L'objectiu de la mostra és explicar als visitants —cristians o no— els continguts de les imatges esculpides pels primers cristians, des dels baixos relleus dels sarcòfags —com ara els de *Giona* i *Dogmatico*— fins a la imatge del Bon Pastor del segle IV. Aquesta última és de les més notables del Museu Pius Cristià. (VIS)

Foto: Museus Vaticans

Imatge del sarcòfag de «Giona».

de la iconografia paleocristiana que té el museu, acompanyades pels textos bíblics en què s'inspiren.

La mostra, que es pot visitar fins al 7 de gener del 2006, està organitzada per l'Aliança Bíblica Universal —associació fundada el 1946 i que aplega unes 150 societats bíbliques nacionals amb l'objectiu de difondre la Bíblia arreu del món—, a través de la Societat Bíblica d'Itàlia, el Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians i els Museus Vaticans. Cal recordar que la promulgació de la *Dei Verbum* va obrir pas a la col·la-

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundaciontrasra fatima.org

De 27 de desembre al 3 de gener del 2006

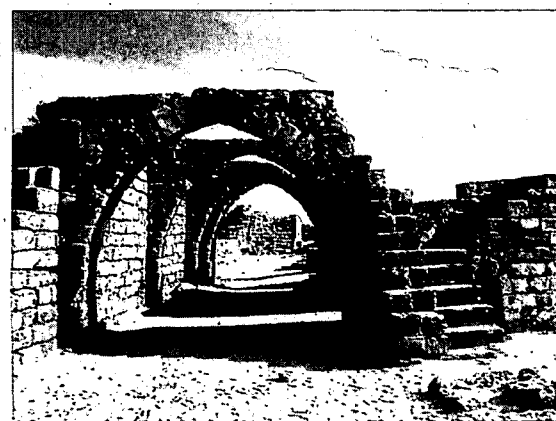
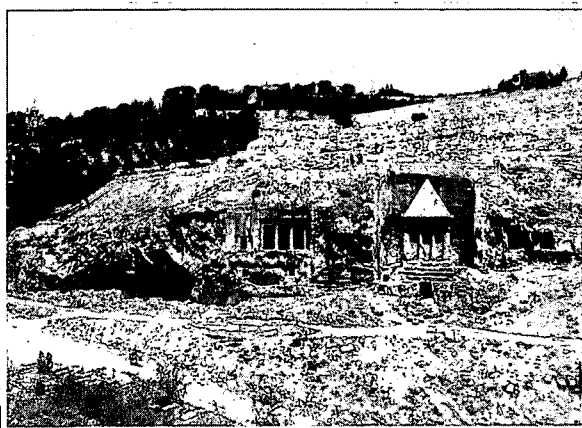
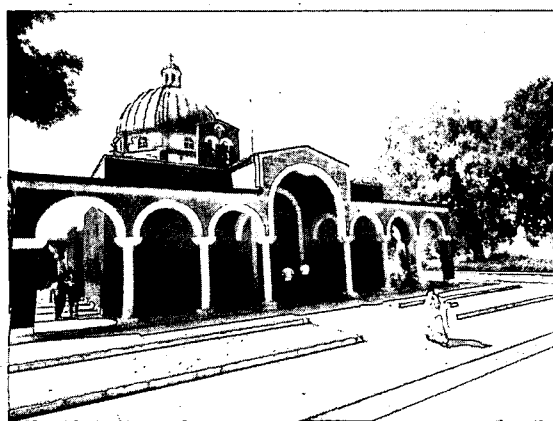

Cap d'Any

a

TERRA SANTA

*Especial
solidaritat
amb els
nostres
germans*

**Oberta la
inscripció.**

**DEMANEU
informació.**

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

Benet XVI clausura el primer Sínode de Bisbes del seu pontificat

■ Es reafirma l'efecte «benèfic» de la reforma del Concili Vaticà II

CIUTAT DEL VATICÀ.— L'XI Sínode de Bisbes (del 2 al 23 d'octubre) dedicat a l'Eucaristia ha finalitzat a Roma insistint en la positiva i «benèfica» reforma litúrgica del Concili Vaticà II. Així doncs, el Sínode ha volgut insistir en mirar endavant i en acabar de posar en pràctica algunes

de les reformes que el concili va animar i que encara estan pendents. El Sínode no s'ha entretingut en el tema del llatí, que gairebé ni ha aparegut, sinó més aviat en com fer que la gent entengui la presència real de Jesucrist en l'Eucaristia i les altres maneres amb què aquest també és present.

La participació dels fidels ha estat debatuda i inclosa en les proposicions finals, que són 50 i que ara han anat a parar a mans del Papa, que normalment hauria d'escriure una exhortació postsinodal tenint-les—si ho vol— en compte. Les tres novetats formals del Sínode de Bisbes han estat l'escurçament del temps—ha durat tres setmanes i no quatre com fins ara—, la major llibertat d'expressió a l'aula—els bisbes podien intervenir en un fòrum lliure— i la publicació de les propostes que fins ara romanien secretes i que s'han pogut publicar «per benèvol·la decisió del Sant Pare», segons ha fet saber la Secretaria per a la Informació d'aquest Sínode.

Les cinquanta proposicions tracten sobre l'Eucaristia com a reconciliació de pobles en conflicte; sobre Eucaristia i ecologia; sobre Eucaristia i caritat o dimensió social de l'Eucaristia; sobre coherència eucarística de polítics i legisladors catòlics o sobre Eucaristia i malalts i immigrants. Entre les propostes s'exclou la idea d'una concelebració ecumènica i tampoc no es considera oportuna l'ordenació de *viriprobat* o homes casats ja grans i amb reconeguda experiència pastoral. Una insistència particular s'adverteix en la «manera» de celebrar i d'entendre l'Eucaristia. En els cinquanta temes tractats hi ha també la poligàmia, les assemblees dominicals en espera (i no absència) de sacerdot, o el signe de la pau, i se suggereix canviar-lo de lloc perquè crea confusió, a vegades.

Missatge final: Eucaristia, pa per al món

En el missatge final els pares sinodals parlen als sacerdots i els diuen que «hem pensat molt en vosaltres, coneixem la vostra generositat i els vostres reptes». També hi ha una paraula per als diaques permanents, els catequistes, els agents de pastoral i els nombrosos laics que treballen activament a favor de la comunitat. El missatge també recorda els germans i germanes «sigui quin sigui l'estat de vida al qual sou cridats a viure la vostra vocació baptismal», i saluda les persones consagrades, «porció escollida de la vinya del Senyor» que ofereixen «un testimoni eu-

Els pares sinodals s'han trobat durant tres setmanes.

carístic de seguiment del Crist que és un crit d'amor en la nit del món».

Els joves, poc esmentats durant els dies del Sínode, surten més ben parats al missatge final. La proposició 21, dedicada a ells, els encoratja a recordar paraules de Benet XVI: «No perdeu res donant-vos a Crist» i els anima a «no deixar de beure de la font de la força divina de la Sagrada

benèix». Les persones que pateixen també estan a la ment dels pares sinodals, que els insten a sentir que el dolor del cos i de la por és una manera de participar en el sacrifici de l'Eucaristia i els aconsella que trobin força en ella.

L'Eucaristia divideix els cristians que confessen un sol Senyor però que no mengen junts a la mateixa taula. El Sínode no ha fet gaires avenços en aquest camp, tot i que sí que ha discutit molt la impossibilitat, per ara, de celebrar comunament l'Eucaristia entre cristi-

ans de diferents confessions. El missatge final diu: «El Sant Pare Benet XVI ha reiterat el compromís solemne de l'Església amb la causa ecumènica» i recorda que «tots som responsables d'aquesta unitat ja que som membres de la família de Déu pel nostre baptisme». El text continua: «Tots sentim el dolor de la separació que impedeix la celebració comuna de la Santa

«Catalunya Cristiana», «dins» del Sínode

Catalunya Cristiana ha estat un dels pocs mitjans que va poder accedir a l'Aula del Sínode en una de les sessions (el 18 d'octubre). Un grup de vuit periodistes—dels tres-cents acreditats permanentment al Vaticà— acompanyats per sor Giovanna, de la Sala de Premsa de la Santa Seu, van poder seure com els altres pares i mares sinodals a l'Aula Nova del Sínode durant una estona de pregària. Formalment sorprenia la discreció amb què entra el Papa, la naturalitat i la col·legialitat.

plena comunió amb nosaltres», i apel·la a «una sana disciplina» que «impedeix la confusió i els gestos precipitats que poden obstaculitzar encara més la veritable comunió». En concret, això implica que si un catòlic es troba en una celebració eucarística, no catòlica en principi, i llevat de casos molt greus, no pot anar a combregar, i a l'inrevés.

Els pares sinodals també han parlat dels jueus i dels musulmans recordant que l'Eucaristia és «sagrament de la humanitat». El que els bisbes han volgut comunicar, amb aquest missatge, es troba a la conclusió: «En acabar aquest Sínode, experimentem la pau plena d'esperança que els deixebles d'Emaús, amb el cor encès, van rebre del Senyor Ressuscitat.»

Dinar amb el Papa

Benet XVI, a diferència de Joan Pau II que dinava amb grups de bisbes durant els Sínodes, ha preferit reunir-los tots de cop en un sol dinar. Va ser el 22 d'octubre, i els va dir: «Amb aquest dinar solemne, hem arribat, per dir-ho d'alguna manera, al «*Ite, missa est*» del nostre Sínode.» El Papa va explicar que l'ús precristià de l'expressió «*Ite, missa est*» volia dir «l'assemblea s'ha acabat», i va recordar que la litúrgia romana la va escollir per dir «aquesta nostra assemblea ara s'ha acabat».

Per al Papa l'assemblea dels bisbes «no és una assemblea tècnica ni burocràtica», sinó una missió. Benet XVI, a qui li agrada molt citar la paraula «joia» va voler expressar amb els pares sinodals la seva «joia i agraïment per les coses d'aquest món» i també va voler agrair la feina a qui havia preparat el dinar. Abans d'acomiar-se de tots els bisbes els va demanar que «anesin en pau» en el sentit de la pau del Crist, que «no és una pau estàtica sinó dinàmica, una pau que vol transformar el món».

Miriam Díez i Bosch

Les dones del Sínode

En el Sínode hi ha hagut 252 pares sinodals (els 4 xinesos finalment no van poder anar a Roma), a banda d'experts en diverses àrees teològiques i bíbliques i convidats o auditors. Entre els auditors al Sínode de Bisbes hi ha hagut dotze dones: Rita Burley, a.c.i., superiora general del Sagrat Cor de Jesús, de la Gran Bretanya; Martha Lorena Alvarado de Casco, presidenta del Comitè per a la Vida d'Honduras; Maria Regina Cesarato, superiora general de les Pies Deixebles del Diví Mestre, d'Itàlia; Yvonne Coly, formadora del centre Mater Christi de Bobo-Dioulasso, de Burkina Faso; Hermenegilda Makoro, c.p.s., germana missionera de la Preciosíssima Sang i animadora de les comunitats cristianes de Mthatha a Sud-àfrica; Marie-Hélène Mathieu, coordinadora internacional del Moviment Fe i Llum de França; Elvira Petrozzi, fundadora de la Comunitat del Cenacle, italiana; Renu Rita Silva, directora del Catholic Bible Institute de Mubmai, a l'Índia; Henrietta Tambunting de Villa, ambaixadora de les Filipines davant de la Santa Seu; Vittoria Tomarelli, a.s.c., de les Germanes Adoratrius de la Sang de Crist, de Roma; Bruna Tomasi, membre directiu del Moviment dels Focolars a Itàlia i Margaret Wong, de les Filles de la Caritat Canosianes de Hong Kong.

Eucaristia». Als joves seminaristes, els fa saber que «desitgem que la vostra formació estigui impregnada d'una autèntica espiritualitat eucarística».

Els esposos cristians i les famílies també «s'alimenten de la taula de l'Eucaristia», diu el text, i convida els matrimonis a «transformar la unió conjugal en un temple de l'Esperit Sant» i a no oblidar que «Jesucrist habita en la vostra unió i la

Eucaristia» i afegeix que «volem intensificar en les comunitats la pregària per la unitat, l'intercanvi de dons entre les Esglésies i les comunitats eclesials, així com els contactes respectuosos i fraterns entre tots per conèixer-nos i estimar-nos més bé». Amb tot, «normes precises de l'Església determinen com cal conduir-se en relació amb la plena comunió eucarística dels germans i germanes que encara no estan en

Vaticà

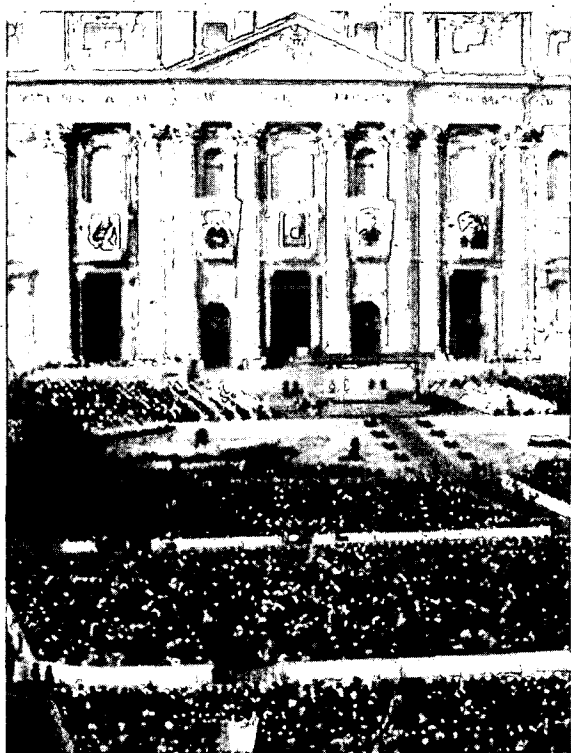
El Papa proclama cinc sants al final de l'Any de l'Eucaristia

■ El jesuïta xilè Albert Hurtado, als altars

CIUTAT DEL VATICÀ.— Les cinc primeres canonitzacions de Benet XVI van coincidir en el dia del Domund, en què a més el Papa va clausurar en un sol acte el Sinode dels Bisbes i l'Any de l'Eucaristia. Va ser el diumenge 23 d'octubre, en una plaça de Sant Pere plena de sol i de pelegrins, set mil d'ells xilens que havien vingut pel pare Hurtado, un dels nous sants i figura destacada de l'Església xilena en el segle xx.

El Papa també canonitza. Si bé Benet XVI no passarà a la història per haver beatificat ningú, perquè ha decidit que les cerimònies de beatificació no les presidirà ell, sí que vol ser present, en canvi, en les canonitzacions. La primera cerimònia de canonització del Papa bavarès va tenir lloc després de tres setmanes plenes de discussions sinodals sobre l'Eucaristia. El sant més aclamat dels cinc nous inscrits al llibre dels sants —tots homes— va ser, sens dubte, el pare Albert Hurtado, jesuïta xilè i segon sant d'aquest país d'Amèrica del Sud. Entre els altres quatre nous sants dos són italians: Gaietà Catanoso (1879-1963), sacerdot i fundador de la Congregació de les Germanes Veròniques de la Santa Faç, i Feliu de Nicòsia, (1715-1787), religiós caputxí. Els altres dos sants són polonesos d'origen: Josep Bilczewski (1860-1923), bisbe de Lviv dels Llatins (avui Ucraïna), i Zygmunt Gorazdowski (1845-1920) sacerdot i fundador de la Congregació de les Germanes de Sant Josep.

A la cerimònia van participar-hi tots els pares sinodals i centenars de celebrants. Quan el Papa va parlar en castellà, els xilens van esclatar amb cànecs i crits. El pare Hurtado és el primer home sant de Xile. La primera santa va ser Teresa dels Andes. A l'homilia —llegida en italià,

La plaça de Sant Pere era plena a vessar.

polonès, ucraïnès i castellà—, el Papa va dir que el sant és aquell que està «tan fascinat per la bellesa de Déu i per la seva perfecta veritat que en queda progressivament transformat». Benet XVI veu en el

sant aquell que «està disposat a renunciar a tot, fins i tot a si mateix. En té prou amb l'amor de Déu, que experimenta en el servei humil i desinteressat del proïsme, especialment d'aquells que no tenen la capacitat de correspondre-hi».

De sant Albert Hurtado Cruchaga (1901-1952) va dir que era «un veritable contemplatiu en l'acció» i va afegir que «va fundar la Llar de Crist per als més necessitats i els sense sostre, oferint-los un ambient familiar ple de caliu». Ricardo Lagos, president de Xile, acompanyat d'altres autoritats, va poder sentir com el Papa esmentava que el nou sant xilè trobava la força per al apostolat «en l'amor i lliurament total a la voluntat de Déu». Aquesta idea la va repetir el dilluns 24 davant dels pelegrins xilens, quan Benet XVI va rebre en audiència els participants a la cerimònia. En aquesta trobada també es van posar a cantar i en alguns moments el Papa els va haver de demanar, amb un gest, que el deixessin continuar llegint. Els va fer saber que havia tingut el goig de canonitzar «una figura insigne de la nació xilena». El Pontífex va dir que «em sento molt proper a tot el poble de Xile» i va voler que la seva salutació «arribi als qui estan espiritualment units a aquesta gran festa d'acció de gràcies i de lloança al Senyor per la proclamació del nou sant». El que més va destacar del pare

Hurtado és que «l'objectiu de la seva vida va ser "ser" un altre Crist». És així —va indicar el Sant Pare— que es comprèn millor la seva consciència filial davant del Pare, el seu esperit de pregària, el seu profund amor a Maria, la seva generositat i lliurament total als pobres.

Homes eucarístics

Moltes ovacions i alegria van seguir a les paraules del Papa sobre Gaietà Catanoso, italià. «La missa quotidiana i l'adoració freqüent del Sagrament de l'altar van ser l'ànima del seu sacerdoci: amb ardent i incansable caritat pastoral es va dedicar a la predicació, a la catequesi, al ministeri de les confessions, als pobres, als malalts, a les vocacions sacerdotals.» Quant a Feliu de Nicòsia, el Papa va repetir la frase que aquest sant deia sovint: «Que sigui per l'amor de Déu.» «El germà Feliu ens ajuda a descobrir el valor de les petites coses que enriqueixen la vida, i ens ensenya a descobrir el sentit de la família i del servei als germans, mostrant-nos que l'alegria veritable i que dura, a la qual aspira tot ésser humà, és fruit de l'amor.» L'amor va ser una de les paraules que més va repetir el Papa en aquesta ocasió.

Pel que fa als dos sants polonesos, va subratllar com del bisbe Bilczewski el més destacat va ser «el profund coneixement de la teologia, la fe i la devoció eucarística». Del sacerdot Gorazdowski va destacar la seva devoció per l'adoració eucarística i que ho va viure tot «en ofrena al Crist». El Papa va qualificar de «providencial» que s'hagi acabat l'Any de l'Eucaristia, inaugurat per Joan Pau II, amb cinc nous sants que es van nodrir «de Crist, pa viu». El Papa, en una homilia plena de referències a l'amor, va voler insistir a veure l'Eucaristia com a «font de santedat i aliment espiritual per a la nostra missió en el món: aquest preciós "do i misteri" ens manifesta i comunica la plenitud de l'amor de Déu».

Miriam Díez i Bosch

La Companyia de Santa Teresa de Jesús ha celebrat el XV Capítol General

CIUTAT DEL VATICÀ.— El 10 d'octubre s'acabava a Roma el XV Capítol General de la Companyia de Santa Teresa de Jesús, fundada pel sacerdot tortosí sant Enric d'Ossó. Acabaven uns dies d'intensa pregària, treball i reunions de les seixanta-set capitulars. «Passió per Déu i per la humanitat» va ser el lema del Capítol. La perspectiva venia orientada per les preguntes «Què apassiona a Jesús?», «Quines són les nostres passions?». La proposta que va configurar el temps capitular va ser la contemplació de la realitat que viuen les germanes de la Companyia de Santa Teresa de Jesús des de l'Evangeli, en tota la seva radicalitat i veritat. La pregunta essencial va ser «Cap a on ens porta Déu?».

La singladura de tot el treball d'aquest dies va estar marcada per un programa que s'havia dissenyat en una reunió precapitular. El procés va estar pautat per quatre passos: el primer, que va durar set dies, va ser una aproximació i estudi de la realitat de la Companyia en el món d'avui. En el segon, que va durar tretze dies, es va estudiar i pregar la llum que aporten les cons-

titucions i se'n van aprovar les noves que han de regir la Companyia. El tercer, que es va viure durant cinc dies, va ser el moment de l'elecció del govern general. El quart i últim, que va durar onze jornades, va servir per fer una síntesi de tot allò que es va viure i presentar una projecció de futur mitjançant una sèrie de propostes que van anar sortint en les reflexions prèvies o per mitjà de suggeriments que havien fet arribar les germanes de la Companyia.

Es va iniciar el Capítol amb tres dies de pregària i discerniment, invocant l'Esperit

i la intercessió de santa Teresa de Jesús i de sant Enric d'Ossó. El primer dia destacat va ser el 18 de setembre, en el qual després de molts dies de treballs i pregàries es van aprovar les constitucions i el directori de vida de les germanes de la Companyia de Santa Teresa de Jesús. Aquí es presenta l'ideari i l'esperit, l'estil de vida i missió, de la Companyia. Les constitucions, el projecte de formació i la proposta de vida, que tenen una coherència interna molt ben ajustada, són ara el desafiament que han de fer vida de cada dia les teresianes. Alhora els donen també esperança i alegria per

viure'ls. El 25 de setembre va ser reelegida com a coordinadora general de la Companyia la germana Carmen Bartolomé García, per sis anys. En les seves primeres paraules va dir: «Només puc dir sí comptant amb el vostre suport i la vostra disponibilitat.» L'equip que l'ajudarà en aquesta missió que li ha estat encomanada de nou són quatre germanes que representen els diferents llocs on treballa la Companyia. Els darrers dies de treball, mirant el futur, van ser de diàleg sobre la Pastoral Juvenil, el voluntariat, les ONG i l'equip de govern. (V.M.C.)

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES -
OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES
RELIGIOSES - MEDALLS - RESTAURACIONS
- MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona
Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523
e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans persones grans

Tenim una plaça disponible (home o dona)

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Espanya

Reconeixement a l'entrega de les Filles de la Caritat

■ La superiora de la Companyia recull el premi Príncep d'Astúries de la Concòrdia 2005

OVIEDO.— El 21 d'octubre del 2005 és una data que la Companyia de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül ja no oblidarà. Aquell dia la superiora general de la Companyia, la mare Evelyne Franc, recollia un premi destinat a guardonar «aquella persona o persones, o institució que amb el seu treball hagi contribuït de forma

exemplar i rellevant a l'entesa i a la convivència en pau entre els homes, a la lluita contra la injustícia, la pobresa, la malaltia, la ignorància o la defensa de la llibertat, o que hagi obert nous horitzons al coneixement o que s'hagi destacat, també de manera extraordinària, en la conservació i protecció del patrimoni de la humanitat».

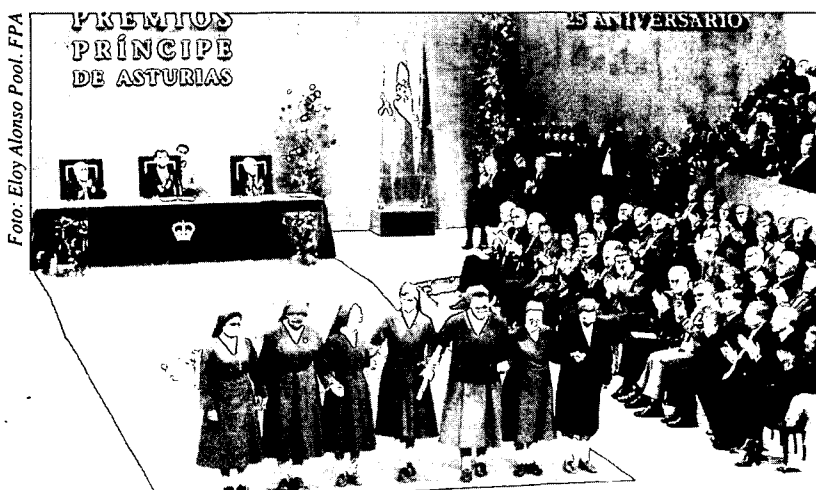
«La fidelitat i l'amor es trobaran, s'abraçaran la bondat i la pau.» Amb aquestes paraules del salm 84 començava la mare Evelyne Franc el seu discurs en recollir el guardó. El to de la seva intervenció va ser molt positiu i ple d'esperança en assenyalar que la nostra societat és «cada cop més sensible, assedegada de concòrdia i de pau, de respecte a la dignitat humana, de veritat, de justícia i de llibertat». Així, la superiora general de les Filles de la Caritat destacava la urgència de construir un món nou, solidari, «una família de pobles que comparteixen equitativament i solidàriament els béns de la terra (...). Un món que en el fons, gairebé sense saber-ho, té necessitat de fe i d'esperança, té necessitat de Déu».

Segons la mare Evelyne, tots estem cridats a viure la solidaritat que porta a comprometre's en «la defensa de la vida, de vegades amenaçada en la seva integritat a causa de l'egoisme d'uns pocs», en «la recerca de prou recursos que permetin millorar les condicions de vida dels qui estan condemnats a sobreviure, ja sigui perduts en el laberint de la marginació, o forçats a deixar el seu país en fràgils pastures, vergonya de la nostra societat».

«Ens sentim felices, agraciades de poder lliurar la nostra vida al Senyor per gastar-la en el servei dels nostres germans i germanes», subratllava la mare Evelyne. I afegia: «Com un torrent de vida, la història de l'Església és plena de pàgines bellíssimes escrites amb el llenguatge humil i senzill del servei als necessitats, amb

el llenguatge silenciós d'una generositat creativa. La Companyia de les Filles de la Caritat intenta col·laborar modestament en la construcció de la civilització de l'amor, on la justícia i la pau brillin per sempre.»

En nom de les Filles de la Caritat, la superiora general felicitava la Fundació Príncep d'Astúries «per promoure els grans valors culturals, científics, humans i socials que contribueixen a fer la vida més humana, que afavoreixen la justícia i la pau al nostre món». Així mateix, agraïa a la Fundació el reconeixement del «servei humanitari i social fet per la Companyia de les Filles de la Caritat a Espanya i arreu del món, al llarg de 372 anys de lliurament i de compromís al costat dels qui necessiten pa, consol, esperança. És també un reconeixement a tota l'Església i a tots els qui comparteixen temps, esforços i mitjans a favor dels més desfavorits, a favor de tots els qui al nostre món estan privats de justícia i cerquen la pau». (C.C.)

Les Filles de la Caritat agraeixen el guardó rebut.

La mare Evelyne, en el moment de recollir el premi.

Donació del premi

La Companyia de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül dedicarà a tres projectes els 50.000 euros amb què està dotat el premi Príncep d'Astúries de la Concòrdia: una part de la dotació del premi anirà a la lluita contra la fam. Aquesta aportació la rebrà un centre nutricional infantil a Eritrea; una altra quantitat es destinarà a lluitar contra la sida a Moçambic, especialment per prevenir la malaltia en nadons de mares portadores del virus, i la tercera part la rebran els damnificats pel tsunami al sud de l'Índia.

Al costat dels pobres

El president de la Comissió Episcopal de Pastoral Social de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Juan José Omella, ha escrit una nota en què manifesta la seva joia per la concessió d'aquest premi a les Filles de la Caritat. «Elles són mans i cor de l'Església, que està cridada a ser casa comuna i fraterna per a tots els homes de la terra, especialment els més pobres», assenyala Mons. Omella. Per al prelat, «la Companyia de les Filles de la Caritat ha estat realitzant aquesta vocació que caracteritza les seves vides, la vida de tota l'Església, i és el bon samarità que s'acosta sense embuts i neteja les ferides del qui està tirat a la cuneta del dolor, de l'abandonament, de la soledat. Sí, les Filles de la Caritat es mouen amb despreniment i humilitat, amb senzillesa i gran amor, dins de l'Església i pels camins a banda i banda del món. (...) No hi ha camp de dolor, de soledat, de marginació en què no estiguin presents. I porten a la seva motxilla, se les reconeix per això, molta dolcesa, alegria abundant i esperança inesgotable».

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 188,80 €** ☐
Àsia i Oceania: 254,32 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

El jesuïta Jon Cortina dirigeix des del 1994 una associació que busca nens desapareguts al Salvador

«Trobar els nens “robats” del Salvador és contribuir a la vida»

Embarcat des de fa anys en la defensa dels drets humans al Salvador, el jesuïta basc Jon Cortina (Bilbao, 1934) fa més d'una dècada que lluita per trobar els centenars de nens segrestats per l'exèrcit salvadorenc durant la guerra civil que va asso-

lar el país entre el 1980 i el 1992. La seva denúncia valenta en favor de les famílies dels desapareguts i en contra de les Forces Armades li ha valgut més d'una amenaça de mort. Si avui continua viu és per pura providència, tot i que això no li fa perdre

radicalitat ni esperit crític. No fa gaires mesos Cortina va presentar a Catalunya el llibre *Segrestats per la guerra*, que recull el testimoni de joves salvadorencs que quan eren petits van ser separats forçosament de la seva família.

—Com es va embarcar en la recerca de nens desapareguts al Salvador?

—És una història una mica llarga. Treballant a la Universitat Centreamericana José Simeón Cañas —la famosa UCA— a San Salvador, solia acudir els caps de setmana a celebrar missa i ajudar les comunitats cristianes de Chalatenango. En una d'aquestes ocasions es va produir l'assassinat de set dels meus germans jesuïtes a la universitat. Com que m'havia salvat d'aquella manera, vaig pensar que havia de quedar-me amb les comunitats amb les quals em trobava en aquells moments. Vaig viure dos anys llargs a la zona de guerra, fins que es va acabar. Com a part dels acords de pau, més tard va arribar a Chalatenango la Comissió de la Veritat. Va ser llavors quan tres senyores van donar el testimoni dels seus fills i filles desapareguts durant el conflicte. La Comissió de la Veritat no va saber com afrontar el problema, sobretot per manca de temps i recursos, i no va reflectir-ne res a l'informe. No obstant això, nosaltres sabíem que hi havia més de cinquanta nens a la zona que havien estat robats i portats a les casernes durant la guerra. I estàvem convençuts que no serien els únics. Vam decidir estudiar l'afer com un tema de drets humans.

—I van trobar proves del que cerquen...

—Malgrat les dificultats, el desembre del 1993 trobàvem cinc nois en un orfenat a San Salvador que eren fills de les comunitats de Chalatenango, el poblet on nosaltres vivíem. Quan van arribar a conèixer les seves famílies molta gent va venir a veure qui eren els que eren vius. Això va fer néixer una esperança i moltes persones es van il·lusionar amb la possibilitat de trobar els seus fills. Ja no necessitàvem buscar la gent, sinó que aquesta va començar a buscar-nos a nosaltres. Així va néixer Pro-Recerca.

—Des de la creació de Pro-Recerca, en quants casos han treballat?

—Tenim 774 casos denunciats. En el

98% d'ells, la gent ha acudit a nosaltres. D'aquests 774 casos, n'hem resolt 301. D'aquests 301, n'hem trobat 39 que han mort des del moment de la desaparició fins al dia d'avui. S'han produït 176 retrobaments. I tenim 86 casos en què, per les circumstàncies que sigui, no hi ha hagut retrobament encara. En tenim l'adreça, molts són adoptats a l'estranger, i esperem que algun dia puguin arribar a reunir-se amb la seva família.

—Sembla increïble que en ple segle xx s'hagi produït un «segrest» tan sistemàtic i massiu de nens.

—Doncs és així. Durant la guerra civil patida al Salvador entre 1980 i 1992 centenars de nens —probablement més de mil— van ser «segrestats» deliberadament. La major part dels casos són desaparicions forçades executades directament per l'exèrcit. Van tenir lloc de manera deliberada en les grans operacions militars de la guerra civil salvadorenc. Jo crec que en un primer moment es produïen per aterrir la població. Més tard s'adonen que pot ser un negoci molt lucratiu, pensant sobretot en l'adopció. Això es coneixia oficialment, però mai no s'hi va fer res en contra. Fins i tot tenim proves que van existir algunes anomenades «cases d'engreix», on els nens eren alimentats i desparasitats perquè tinguessin una aparença més bona. És indubtable que l'exèrcit va organitzar un autèntic tràfic de menors.

—Els governs estrangers coneixien aquesta pràctica?

—No ho sé, tot i que em fa l'efecte que simplement no se'n preocupaven gaire. Jo crec que els particulars van venir al Salvador amb bona intenció, per adoptar un nen salvadorenc. Moltes famílies només pretenien donar-los una vida més bona. I d'això se'n van aprofitar molts... Els governs simplement autoritzaven l'ingrés. Hem trobat molts nens de la guerra als EUA i al Canadà, un bon nombre a Itàlia, França, alguns a l'Estat espanyol, a Gran Bretanya, Bèlgica, Irlanda, Austràlia

Jon Cortina és el director de Pro-Recerca.

i Suïssa. També a Guatemala, Hondures, Costa Rica...

—El govern, és clar, continua sense col·laborar malgrat la sentència recent de la Cort Interamericana en favor de la família Serrano.

—El cas de les germanes Serrano és el primer que ha dut l'Estat del Salvador davant de la Cort Interamericana de Drets Humans, que és el màxim tribunal de justícia de les Amèriques. En la sentència el govern del Salvador ha estat acusat de violació de les garanties judicials d'aquestes nenes. Malgrat tot, amb prou feines han complert la sentència en un 30%. La impunitat continua essent tan gran que continuen falsejant la veritat. Entre altres coses, la sentència demana que es creï el Dia de la Infància Desapareguda, davant del qual ells han creat el Dia del Retrobament Familiar dels Nens i Nenes que per diferents circumstàncies es van extraviar.

No volen parlar de desapareguts. Això és una mentida intolerable.

—Davant d'això, el poble com reacciona?

—El poble bé, però les autoritats malament. S'escuden dient que això pertany al passat i que a ells no els afecten aquests temes. Així serà impossible construir una democràcia veritable, per molt que s'omplin la boca de bones intencions. He arribat a sentir gent que ha dit que el mal patit per la família no és tan gran com la indemnització imposada per la sentència per a la família Serrano. Es pot quantificar el mal causat a uns pares als quals els han robat les filles? Tot això a mi personalment em posa furios!

—En un dels testimonis recollits per l'associació que vostè dirigeix una mare afirma que «perdre un fill és el més dur que hi ha a la vida»...

—Per això per a mi la tasca a Pro-Recerca representa abans que res contribuir a la vida, a la vida de cada

família que troba un fill. Perquè la vida d'aquestes persones canvia a partir de llavors perquè, tot i que el fill no torni, recuperen l'estabilitat. Volem fer tot el possible perquè aquests fets no tornin a passar mai més. Pro-Recerca vol ser una contribució a una cultura de pau, com una cosa que hem de construir a través de la veritat, de la justícia i de la reconciliació.

—Per contribuir a la vida, vostè s'ha jugat la seva pròpia. Ja el 1989 el seu nom figurava entre els objectius dels paramilitars que van atemptar contra els seus germans jesuïtes de l'UCA. Com es viu quan s'està constantment amenaçat de mort?

—En aquell moment, com que m'estava jugant la vida, no m'importava morir. La vida estava en joc en tot moment, però valia la pena perquè el que feia contribuïa a la vida. En aquests moments cuido més la vida, hi ha més por, tot i que avui ja no em sento amenaçat. Em sento confiat perquè crec sincerament que si fem una tasca com aquesta Déu ens ha d'ajudar.

—Té, per tant, la fe un paper important a l'hora d'emprendre tota aquesta tasca a favor dels nens desapareguts al Salvador?

—Si no existís la fe, no tindria sentit aquest treball. En el meu cas té un paper fonamental. El treball a Pro-Recerca és la meua manera d'anunciar la Bona Nova costi el que costi.

Samuel Gutiérrez

ESPANYA

Ajuda de Mans Unides per al Pakistan

BARCELONA.—Mans Unides ha obert un compte d'emergència per dipositar els donatius per enviar ajuda a la regió del Caixmir, al Pakistan, devastada pel darrer terratrèmol. Actualment, l'ONG està en contacte amb els seus socis locals a la zona, que avaluen la situació. La primera ajuda s'ha enviat a NRDP, organització no governamental creada el 1982 per promoure el desenvolupament de les poblacions més pobres del Pakistan. Després del terratrèmol, un equip es va desplaçar

per treballar en les tasques d'emergència. Sol·licita ajuda per comprar aliments, roba i mantes per a 600 famílies que ho han perdut tot. A més, ofereix ajuda mèdica a 2.000 famílies i compta amb un equip de cent voluntaris. Mans Unides ha enviat 37.871 euros i a mesura que vagin arribant noves peticions concretes d'ajuda es posaran en marxa altres projectes d'emergència. Per col·laborar: compte d'emergència «Terratrèmol Àsia», «la Caixa» 21003291952200109437, web: www.mansunides.org (C.C.)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Desenvolupament, sinònim de pau

El desenvolupament dels pobles en tots els seus aspectes és el camí per a la pau. Per una raó molt senzilla: no hi ha autèntica pau sense justícia. I és ben cert que la justícia distributiva demana que tots els pobles puguin assolir el desenvolupament necessari en bé de la realització dels seus ciutadans.

En el fons hi ha la qüestió de la dignitat de tota persona humana. En teoria s'admet aquesta gran veritat, però sovint es desmenteix quan observem que cada any moren de fam en el món milions de persones. Mans Unides i d'altres organitzacions estan realitzant un treball preuat de sensibilització i d'obtenció de recursos per finançar programes de desenvolupament a països del Tercer Món.

Cal prendre més consciència que Déu ha creat l'univers al servei de tota la humanitat. Per dir-ho així, ell ha parat una taula en la qual tot home i tota dona tingui un plat. Som encara lluny d'aquest pla de Déu sobre la creació. No per manca de béns, sinó per la mala distribució que mantenim. Gandhi afirmava que «la natura pot satisfer totes les necessitats de l'home,

però no la seva ambició».

No hi ha dubte que la nostra naturalesa sociable ens fa interdependents de bon grat o a desgrat. Això ens diu que som iguals en dignitat i germans els uns dels altres. Això demana que les persones i els pobles estiguin oberts els uns als altres. Avui es veu urgent assolir un desenvolupament sostenible que ve motivat per la interdependència entre tots els pobles i éssers del planeta, entre les generacions presents i futures i la necessitat de buscar solucions globals.

La globalització, que teòricament significa que més persones podran tenir més accés a majors beneficis de consum i recursos tècnics, realment està produint que els pobles del Sud es converteixin en consumidors endeutats i privats dels seus recursos naturals. No es transfereix coneixement i tècnica als pobles del Sud, sinó productes del Nord a preus inabastables, només assequibles a uns pocs. Recentment sembla que els països més rics del món han condonat deutes dels països més pobres. Aquesta és una bona notícia. Cal avançar en l'assoliment d'una

globalització solidària.

Fa pensar que la terra d'aquests països del Tercer Món sigui, en general, la més rica i la menys contaminada, però no és d'ells, no els aprofita. L'accés a la propietat dels béns i recursos necessaris per satisfer les seves necessitats vitals els està vedat per un sistema de relacions comercials i de propietat que impedeix el seu legítim desenvolupament.

Els cristians tenim un motiu més que ens exigeix treballar pel desenvolupament dels pobles. A més de les raons naturals abans esmentades, que en si ja són molt fortes, Jesús ens ha donat el nou manament de l'amor i ens ha dit que tot el que fem a una persona, sigui qui sigui, ho fem a ell. Cada persona que mor de fam avui en el món és un sagrament de Jesús.

Als laics i laiques cristians correspon, amb tots els homes i les dones de bona voluntat, comprometre's ben decididament perquè les estructures de la societat contribueixin al desenvolupament de tots els pobles, que és el camí de la pau.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Estimar i servir l'Església

Feia temps que tenia ganes d'escriure la meva primera carta pastoral a tots els fidels de l'Església de Déu que peregrina a Tarragona. Finalment el moment ha arribat: ha estat publicada el dia 19 de setembre, quan es complia un any de la meva ordenació episcopal i presa de possessió de l'arxidiòcesi, amb el títol «Estimar i servir l'Església».

En aquest any un esdeveniment ha marcat la història del món i la vida de l'Església: el traspàs del Sant Pare Joan Pau II i l'elecció del seu successor, Benet XVI. Aquells dies l'Església es va manifestar davant el món amb una renovada joventut i vitalitat, també a casa nostra. Les paraules del nou Papa a l'inici del seu pontificat van infondre nova esperança als fidels: «Sí, l'Església està viva; aquesta és la meravellosa experiència d'aquests dies. I l'Església és jove. Ella porta en si mateixa el futur del món, i, per tant, indica també a cadascun de nosaltres la via cap al futur.»

Expressat de maneres diverses, aquest va ser el pensament de molta gent davant les multitudinàries manifesta-

cions populars que ens va transmetre els mitjans de comunicació de tot el món. Aquests esdeveniments van fer que moltes persones redescobriessin l'Església com a família de Déu enmig del món (vg. Ef 2,19). Nombrosos fidels que procuren viure plenament la fe en la seva vida diària han renovat els seus desigs de fidelitat. D'altres, tot i adonar-se que no són totalment coherents amb la fe que professen, han sentit reforçats els seus lligams amb l'Església.

Al mateix temps, també s'han repetit algunes crítiques a l'Església i al Papa. La major part de les manifestacions negatives provenen de persones que potser no arriben a copsar el caràcter sobrenatural i espiritual de l'Església i es limiten a interpretar-la valent-se tan sols de categories humanes, sociològiques, polítiques o econòmiques. En altres casos, però, els comentaris crítics han estat originats per persones que estimen l'Església, però que pensen que no sempre dóna el que, segons ells, seria el testimoni autèntic del missatge de Jesucrist.

Aquesta diversitat de punts de vista fa que els qui

analitzen l'Església únicament amb criteris humans qualifiquin els cristians de conservadors o de progressistes, com si els primers seguisin plantejaments més o menys tradicionals i els segons incorporeessin criteris sorgits de nous corrents de pensament. Amb aquesta simplificació és freqüent que s'emetin judicis sense tenir present tota la realitat i tots els matisos.

Amb tot, també entre els no creients n'hi ha molts que d'alguna manera comprenen, o almenys respecten, els valors i realitats espirituals que eleven l'home per damunt dels plantejaments merament materials o contingents, i reconeixen que la missió de l'Església va més enllà d'interessos i estratègies.

Tot això m'ha dut a centrar aquesta primera carta pastoral en el misteri de l'Església. He volgut fer una reflexió a la llum de la doctrina del Concili Vaticà II, amb el desig que ens pugui ajudar, a mi i a tots els fidels, a estimar i servir l'Església.

Al llarg de les properes setmanes aniré desenvolupant el que he escrit en la meva primera pastoral.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Llucià Pou i Sabaté
Historiador i teòleg

El Rosari i la pau al món

Fa pocs dies s'ha acabat l'Any de l'Eucaristia amb el Sínode que va tenir lloc a Roma. En el mes del Rosari, el record ens porta a l'any passat, proclamat com a celebració d'aquesta pregària mariana, quan Joan Pau II celebrava el 25è aniversari del seu pontificat. Ens va escriure una carta molt maca per demanar a la Verge Maria, al començar el tercer mil·lenni, que sapiguem contemplar el rostre del Senyor amb el seu ajut, i demanar el do de la pau al Príncep de la pau: aquesta oració és «instrument privilegiat per construir la pau». «La guerra i la injustícia tenen el seu origen en el cor dividit», deia en aquella carta el Papa. «Qui interioritza el misteri de Crist —i el Rosari tendeix precisament a això— aprèn el secret de la pau i en fa un projecte de vida... Si el Rosari marca el ritme de la nostra existència, podrà transformar-se en instrument privilegiat per construir la pau en el cor dels homes, en les famílies i entre els pobles.»

La pau al món està avui molt maltractada pel terrorisme i per diverses guerres, i precisament quan no es veu solució humana per resoldre aquests greus problemes, és quan és més necessari mirar al cel: el Rosari és «l'arma poderosa» (deia sant Josepmaria Escrivà) per demanar a la Mare de Déu que ens porti a tots l'esperança, tan necessària per al món d'avui; ella és causa d'alegria perquè és portadora d'esperança: «Rosari» ve de «rosa», i Jesús és la rosa. Maria és el roser portador de l'esperança, portadora de Jesús. Aquests anys marcats pels atemptats de Nova York de l'11 de setembre, de Madrid l'11 de març, etc., Joan Pau II va recordar-nos el missatge de la Mare de Déu als petits de Fàtima: que aquelles pregàries aconseguirien el final de la guerra (llavors la primera mundial), la conversió dels pecadors... El Rosari serà avui també l'arma perquè la pau venci i acabi el terrorisme, caiguin els nous murs de l'odi, com l'any 1989 van caure els murs de Berlín.

Com que la construcció de la pau passa per la oració i la humilitat, són els petits els qui construeixen el regne de Déu; el Rosari és una pregària dels petits, del repetir amorosament avemaries, que ens va introduint en els misteris de Jesús: la Paraula de Déu va fent estada al nostre cor, i llavors ens fem petits i podem veure-hi millor, contemplar els misteris, creure. Aquesta pregària va començar amb els petits, els que no podien celebrar la litúrgia de les hores. Repassem l'Evangeli, la vida de Jesús i de Maria, la redempció, mentre resem les avemaries. Allà anem a través dels misteris a Ain Karim

amb Maria i santa Isabel i proclamem la maternitat divina de Maria; a Betlem ens posem entre els pastorets, al temple admirem la saviesa divina (misteris de goig). En els misteris dolorosos recordem la passió de Getsemaní i la mort del Calvari, en els gloriosos veiem triomfar Jesús amb la Verge Maria al seu costat, i aquesta riquesa ens permet penetrar més en el misteri de la nostra vocació, seguir Jesús, dedicar-nos al seu regne. Joan Pau II —que ha afegit els misteris «lluminosos», la vida pública de Jesús (Baptisme de Jesús, les Noces de Canà, la proclamació del Regne de Déu, la Transfiguració, la institució

de l'Eucaristia)— ens deia del Rosari: «És la meua oració predilecta, oració meravellosa!»

La pau al món depèn de la pau en les consciències, de tenir el cor en pau i ple d'esperança: amb el Rosari anem per Maria a Jesús, per això Ella és la nostra esperança: ens porta Jesús, que és el portador de la pau, el príncep de la pau, perquè ens allibera del pecat i ens ajuda a preguntar-nos de veritat: què faig davant dels grans problemes del món?, del dolor innocent?, de les injustícies que es cometen amb insolència tan gran? Quan hi ha pau en les consciències tenim «espai» al cor per cercar la pau en les famílies, en la nostra societat i arreu del món.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La setmana té set dies

El lector pensarà que el títol és una evidència. Tindrà raó. Tanmateix, les coses evidents, de vegades, han de ser puntualitzades. En efecte, he llegit un text atribuït a Eusebi d'Alexandria i m'ha cridat l'atenció. Precisament perquè concreta allò que podria semblar una tautologia. Interessa tenir el sentit exacte de la setmana cristiana.

Eusebi d'Alexandria explica la identitat de la setmana. Set dies, sis dels quals ens han estat donats per Déu a fi de treballar. En resta un per pregar, descansar i alliberar-nos dels nostres pecats. Si hem pecat durant els sis dies, el diumenge podem reparar-lo a través de la reconciliació amb Déu.

L'autor, amb estil directe i senzill, com el d'un mestre que coneix la diafanitat i el sentit pràctic, escriu així sobre el que cal fer el diumenge: «Adreça't, doncs, de bon matí a l'església de Déu, apropa't al Senyor per confessar-li els teus pecats,

ofereix-li la teua oració i el penediment d'un cor contrit. Estigues atent durant la santa litúrgia, acaba la teua pregària i no surtis abans del comiat de l'assemblea. Contempla el Senyor mentre es parteix el pa consagrat i es distribueix sense destruir-se. I, si la teua consciència és pura, acosta't i combrega del cos i de la sang del Senyor. En el cas contrari, si la consciència t'acusa per les teves males accions, no hi vagis fins que no et purifiquis de les teves culpes pel penediment.»

Eusebi afirma, també, que el diumenge ens és ofert com una ocasió per a l'oració i el repòs. «Aquest és el dia que ha fet el Senyor, fem festa i alegrem-nos. Donem glòria a aquell que ressuscità en aquest dia, i al Pare en l'Esperit Sant, ara i pels segles dels segles. Amén.»

Les afirmacions anteriors ens permeten repassar el nostre diumenge. I recuperar-ne el sentit cristià.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Des de Jerusalem

Tot i que tinguem molta il·lusió, després de tots els embolics i els tràmits, el fet d'arribar al capvespre a Jerusalem, quan una comunitat celebra el Ramadà i, l'altra, la festa de Sucot, és una experiència decebedora perquè et sents acompanyat de tot menys de sentit cristià. Però, en un moment determinat, sonen les campanes del Sant Sepulcre. És un cop de maça a l'esperit que arriba al més profund de l'ànima i, aleshores, et sents Església i pregues. Ja sé que l'experiència és diferent si és la primera vegada que hi aneu, però en el meu cas, confesso que m'he començat a emocionar quan he sentit el to greu i profund de les campanes.

Moltes vegades he dit que Terra Santa entra pels peus i aquests dies així ho practico, ho he fet altres vegades. Si camineu pel llit del torrent del Cedron, pugeu dues vegades al dia la costa empinada que arriba al Pater Noster (la primera vegada el recinte estava tancat), comprendreu molts detalls de l'Evangeli. I quan albireu des del bosc de Getsemaní les muralles i les portes de Jerusalem, evidencien que Jesús es va deixar agafar, perquè va veure com s'apropava l'escamot de guàrdies, almenys, durant 15 minuts, i va tenir la possibilitat de fugir i refugiar-se a Betània, que li quedava a 30 minuts. La sorra que trepitjo és la mateixa, la vegetació, semblant, totes dues són com les que va trobar el Senyor.

Però no tot és naturalesa. Quan visito els diferents santuaris per meditar i saludar els meus amics franciscans constato dos fenòmens que no són nous però que us vull explicar. Un és trist, l'altre, saludable.

Molts recordareu un disc antic que es titulava *Piccolo, saxo y compañía*. És la història d'un instrument petit que un dia surt a buscar-ne d'altres que compleixin la mateixa funció. I troba la família del metall, la de la corda, la percussió... el relat és alegre i la música que l'acompanya, també. El conte s'acaba quan troben el piano i l'orquestra sona triomfal i solemne. Pensava en aquest disc quan veia passar uns grups, dedicar un temps, més aviat curt, a assabentar-se del que va passar en aquest lloc, reflexionar-hi i, fins i tot, pregar. Però, ignoraven l'altre grup que venia darrere seu. En aquest fet hi ha la mateixa indiferència que quan, pel carrer de Jerusalem, es creuen un palestí i un israelià. I no podem oblidar que, a diferència dels musulmans, que han de peregrinar a la Meca, els cristians no tenim cap precepte com aquest i sí el de reconèixer-nos i estimar-nos. Lamentablement, no veig gestos com aquest. Em podreu dir que no hi ha temps i, aleshores, m'esgarriro de pensar la tristesa d'un món que no té temps per fer gestos d'amor. Els franciscans de la Custòdia acullen tothom. D'alguns, en conec les preferències i les simpaties però, a l'hora de rebre pelegrins i d'atendre'ls, no hi ha cap diferència, tots són tractats de la mateixa manera. Moltes persones, de les d'aquí i de casa, hauríem d'aprendre d'ells.

En dies de Sucot, com els que celebren els jueus, Jesús va anar d'excursió a les fonts del Jordà on va fer bivac amb els seus més íntims al Tabor, jo escodrinyo per si el descobreixo dins d'alguna cabana de les que es fan aquests dies.

Notes insignificants

Germà Adrià

Poesia carcerària

El Chordi és un pres que m'escrui cada quinze dies.

És a la presó des que tenia 18 anys, ara en té 37. L'he visitat en moltes presons. Ara el visito a Quatre Camins.

En totes les cartes m'envia «poesies carceràries». Té obsessió per la poesia i anota i recull tots els versos, més o menys poètics, que corren entre els presos. Ell els acostuma a retocar. I alguna vegada, també compon.

Aquesta setmana m'ha enviat la poesia que copio textualment perquè ens pot ajudar a comprendre què és estar empresonat.

«Et prego, Senyor, des de la presó, i espero que la meua súplica aconseguixi travessar moltes portes i reixes.

A Tu, quina sort!, et podem pregar arreu, perquè Tu ens acompanyes sempre, fins i tot, estàs pres amb nosaltres. Recorda't de mi, Senyor, i dels meus companys de presó, recorda't de tots nosaltres, encara que, de vegades, només pensem en Tu per ofendre't.

Tu, Senyor, jutja'ns amb la teua justícia, no facis cas de les condemnes que ens han posat els homes,

jutges que no s'assemblen gens a Tu... Ensenya'ns a viure en pau, que no ens fem la vida impossible, que no ens mogui la rancúnia, ni l'enveja, ni la falsedat, ni la traïció.

Aprupa't a nosaltres quan mesurem el pati pas per pas, i deixa, Senyor, deixa en nosaltres unes paraules de comprensió mútua. Tanca't amb nosaltres a les cel·les. Vetlla pels nostres somnis, perquè, almenys, en somnis visquem la llibertat.

Et parlem de la llibertat, Senyor, perquè Tu saps que per a nosaltres és el do màxim i més cotitzat, sempre pensem en la nostra llibertat. Que sapiguem guanyar-nos la nostra llibertat

i que, quan la recuperem, aconseguim viure-la

en pau, sense perjudicar ningú. Tanca les presons perquè només són escoles de dolor, de soledat, de separació i de desesperació, d'odi i de violència:

Dóna'ns a tots el do de l'amor que ens faci compartir, que ens ajudi a perdonar,

que ompli el buit dels nostres cors.

Que ens faci somriure, encara que tinguem ganes de plorar.»

Zoom

Eduard Brufau

El bisbat de Girona ha informat que ha recuperat 16 de les 26 imatges de l'arqueta de sant Martí de Banyoles que havien estat robades ara fa 25 anys pel lladre d'art Erik «el Belga». Dues peces més s'han localitzat en una casa de subhastes de Londres i s'espera que podran tornar a la diòcesi properament. Pel que fa a les altres set, encara se n'està investigant la localització. L'arqueta de sant Martí és un notable reliquiari gòtic recobert de plata que data del segle xv. A la fotografia, una de les imatges recuperades, la de sant Martí.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Esperança i compromís, malgrat tot

Vaig parlar amb un grup de joves, cristians practicants, sobre una dificultat que experimenten. No amaguen la seva fe, però no saben com fer per defensar-se dels atacs que reben quan els seus amics critiquen el Papa, els bisbes, la jerarquia... per les riqueses del Vaticà i per les seves postures davant dels homosexuals, les dones, els preservatius, etc. Estan lluny dels seus amics en la fe, però propers en les seves crítiques, que comparteixen i a les quals se sumen. Un problema de peces que no encaixen i unes contradiccions que no es resolen. Pesa més la sensibilitat que els arguments. Hi ha molts elements en joc: la infidelitat dels cristians al missatge evangèlic, la desinformació extrema sobre l'Església, la distorsió i la manipulació que en fan grups ideològics i poders mediàtics, l'escassa solidesa de la reflexió sobre la fe, la incapacitat d'integrar els reptes nous en els esquemes tradicionals... i la crisi general sobre les institucions.

Miro al voltant i veig un panorama que descoratja qualsevol. Les institucions europees, un somni gairebé impossible, si mirem les votacions sobre la seva carta magna. Una Espanya de pena, incapaç d'assumir en harmonia una pluralitat de projectes polítics. Parlen els que no ho han de fer i callen els que per responsabilitat haurien de dir una paraula assenyada. Catalunya cap endins és escenari d'absurditat amb un Govern que amuntega un disbarat rere l'altre. Envien a Madrid un Estatut que n'hi ha que no se'l creuen, i ja proposen esmenes abans de ser registrat a les Corts. A Getafe acaben a cops de puny a causa del text català. S'inicien campanyes perquè no es comprin productes elaborats a Catalunya. El Barça, assetjat per tot arreu, perd l'últim directiu per haver estat membre d'una fundació franquista el mateix dia que Carrillo és investit doctor *honoris causa* per la Universitat de Madrid. Laporta és acusat de mentir sobre el seu cunyat mentre els mateixos mitjans informatius obliden les paraules de Zapatero d'aprovar l'Estatut que surti del Parlament de Catalunya. La premsa espanyola va criticar el mur israelià i temps després només informa sobre les filferres de Ceuta i Melilla. La política d'immigració, d'habitatge... fa aigües per tot arreu. L'educació continua sota el pes de la ideologia sense resoldre'n els problemes. Finlàndia està cada vegada més lluny. La institució familiar queda reduïda a mostra arqueològica. Feina, explotació, diners fàcils... i tants altres temes que podem esmentar. I l'Església.

Miro dins meu i el panorama no és més encoratjador. La multiplicitat de *jos* que m'habita em produeix grans contradiccions. Com sant Pau, no faig el bé que vull, sinó el mal que no vull. Sóc incoherent. Als soterranis de la meua personalitat hi emparro monstres i dragons que criden i mostren una voracitat insaciable. Tants temes... i a més la fe.

Com a ciutadà, vaig participar en les dues grans manifestacions del 1976 (Sant Boi de Llobregat) i del 1977 (Barcelona) en les quals vam demanar «llibertat, amnistia i estatut d'autonomia». Tot i aquest panorama, crec en la possibilitat d'un país millor. Els nuvolots de la realitat no vull que agostegin l'esperança.

Com a cristià i membre de l'Església, en aquest moment d'esfondrament d'una fe sociològica que dona pas a unes comunitats futures més convençudes, continuo creient, participant en les eucaristies i col·laborant en tot el que calgui. No em serveix dir «crec en Déu però no en l'Església». Sense l'Església, jo no creuria en el Déu i Pare de Jesucrist. Hi confio i tinc esperança.

Sé que hi ha moltes coses boniques al món i en l'Església, que aquí no he esmentat. No obstant això, millorar-les és un compromís i una tasca ineludible. Però sempre des de la humilitat i el coneixement propi: «Aquell de vosaltres que no tingui pecat, que tiri la primera pedra» (Jn 8,7).

Vols reconèixer la teua fertilitat?

Vols

aprendre a regular-la d'una manera natural, sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

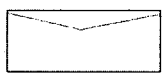
Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

RENAFER

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)
e-mail RENAFER: fertilidad@renafar.org
web RENAFER: www.renafar.org
Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

CARTES DEL
LECTOR
☐ La força del sant Rosari

En aquests dies que malauradament a diferents parts del planeta han sofert i sofreixen els estralls de terratrèmols i huracans, cal recordar els estralls de la bomba atòmica que durant la Segona Guerra Mundial va ser detonada sobre dues ciutats japoneses: Hiroshima i Nagasaki.

Aquelles explosions va causar també milers de víctimes i van deixar supervivents ferits amb lesions incurables. Més greu, encara. Aquella explosió va ser obra d'homes dintre d'una guerra en què solament comptava la victòria per damunt de les destrosses humanes. La diferència està, per tant, que aquella mortaldat els homes la podien evitar, mentre que els huracans i terratrèmols, fins avui, els homes no els poden controlar.

He llegit que Hubert Schiffer, un pare jesuïta, es trobava al seu domicili a Hiroshima en el moment de l'explosió de la bomba atòmica, juntament amb altres vint jesuïtes. Tots van resultar il·lesos. La bomba va esclatar prop de casa seva, però la seva casa no va ser destruïda per la bomba.

Un fet prodigiós que va ser examinat per diferents científics, els quals van ser incapaços d'explicar com ell i els seus companys havien sobreviscut enmig de milers de morts. El P. Schiffer tenia trenta anys quan va esclatar la bomba i va viure trenta-tres anys més amb bona salut. Aquest és un fet cert, certificat per metges diversos, amb noms i cognoms.

Experts i investigadors van estar estudiant les raons científiques de per què la casa, situada tan a prop de l'explosió atòmica, no va ser afectada. El P. Schiffer afirma que hi havia una cosa diferent a casa seva: cada dia en aquella casa es resava el sant Rosari. Ell creu que va ser un miracle de la Mare de Déu.

Tothom té dret d'opinar i de creure o no creure les raons del P. Schiffer per explicar aquell fet prodigiós. Sense forçar el pensament de ningú, em limito a manifestar el testimoni del P. Schiffer davant d'un fet cert que no té explicació ni científica ni humana. Els catòlics que creiem en la intercessió de Maria no en tenim cap dubte.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

☐ Tots tenim llibertat per dir «sí» o «no»?

Els 22 joves responien «sí» a Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, amb motiu de la seva confirmació a la parròquia de Sant Joan de Tarragona, després d'una preparació adient per a una edat en la qual no sempre es cospa del tot el missatge. Les seves cares reflectien alegria en un dia tan important no tan sols per a ells, sinó també per als pares, avis i altres joves que hi participaven a la festa.

Aquest «sí» dels joves no els treu cap llibertat perquè l'Església els ensenya els camins per trobar Jesucrist, que és qui ens salva de la buidor del cor i l'omple d'una joia i d'un bé esmerçat o plantejat. Ningú no vigilarà si compleixes o no; Déu és qui demanarà comptes a tothom pel regal de la fe que hem rebut i que a vegades no en fem valoració.

Dissortadament, la noia de Montblanc no va tenir llibertat de dir: «No m'interessa continuar» i això li va costar la vida. Per què aquesta follia de mort contra les dones i altres persones? On aprenen el poc respecte quan l'estimació es guanya amb delicadesa i bones maneres?

Diu un escriptor que «si no eduquem en valors morals i cristians, haurérem de construir més presons». La propaganda pública d'unes escenes pornogràfiques a l'hora de dinar, que són vergonyants, pot fer mal a aquests cervells enrevessats? Tots tenim l'obligació d'educar a favor del respecte al proïsme, amb la nostra paraula i actitud.

MARIA VALLDOSERA DE
MONTCUSÍ
Tarragona

☐ Reflexions particulars

M'agradaria fer unes reflexions particulars sobre la litúrgia de la missa, celebració cabdal de la nostra fe sempre susceptible de millora, sense menysprear la importància i la dedicació que hi dediquem normalment.

Per exemple, pel que fa a les lectu-

res, els cants, les monicions, les deprecacions, les aclamacions i les pregàries, ens preocupem que siguin intel·ligibles per tothom? Els anunciem amb veu clara (sigui forta, fluixa, ràpida o lenta)? N'hem llegit i coneixem el contingut? Si cal, es pot pronunciar una frase o una paraula un parell de vegades per evitar problemes de comprensió, fins i tot un petit assaig musical?

Quant a les pregàries, han de ser curtes i de gran actualitat, no oblidant les més peremptòries com ara les que poden fer referència als problemes dels emigrants. Això ajudaria a la participació dels assistents. Pel que fa al servei a l'altar, ha d'estar a mercè d'un nen no gaire experimentat? I si aquest falla, deixarem que el celebrant quedi desatès? És que la barba i el bigoti són incompatibles a l'hora de servir tant a prop el mateix Déu? Penso que les persones grans haurien d'encarregar-se tant de la recaptació d'almoïnes com de les ofrenes.

Finalment, crec que també és important la posició adoptada durant la cerimònia. L'agenollament, com per art d'encanteri, s'ha oblidat gairebé del tot. Això no obstant, els llibres sagrats ens ho recorden. A més, no tenim present el bon Jesús quan rentava els peus als seus deixebles?

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

☐ La física de l'electricitat

«Física», en grec, significa «natural·lesa». I encara que la metafísica sigui la ciència de la filosofia, és a dir, de la raó, és clar que la naturalesa —tant si se l'escriu amb minúscules o amb majúscules— té molt de filosofia, molt de raó.

Els humans som tan lliures que fins i tot es pot donar el cas que un govern dictamini en contra de les lleis de la natura. Nogensmenys, aquesta natura, a curt o llarg termini, passa factura a les persones o a les col·lectivitats. Els grecs anomenaven aquesta factura *ánteros* i el trencament de les lleis de la natura, *hibris*. La raó l'anomena error. La fe, mancament.

IGNASI FARRERES JORDANA
Mataró

☐ L'Església catòlica: l'ONG més gran

«Espanya compta amb més de disset mil missioners catòlics al món» podria ser un bon titular de premsa. Segons l'Anuari Estadístic de l'Església i les Guies d'Església Missionera, que han donat a conèixer les seves últimes dades dels anys 2002 i 2005, respectivament, Espanya compta amb un total de 17.515 missioners catòlics repartits pels cinc continents. D'ells més de la meitat són dones.

Segons el mateix Anuari, l'Església catòlica té 203.603 institucions educatives arreu del món, de les quals 99.045

es troben en territoris de missió. Les institucions socials són 78.888 en els cinc continents i 26.711 en territoris missioners. Després d'aquestes dades em pregunto: com pot haver gent que demani el 0,7%, que se senti d'esquerra, que durant anys hagi estat clamant pels més pobres i, en canvi, que es plantegi negar qualsevol ajuda estatal a l'Església? En aquests casos, que per desgràcia es donen, sembla que manca rectitud d'intenció i sobra ideologia. I és que, vist només des del punt de vista humà, l'Església catòlica és l'ONG més gran.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Amor i perdó de Déu

—M'han regalat un llibre d'espiritualitat on llegeixo el següent: «Déu perdona sempre. Déu estima incondicionalment. Tothom som totalment i absolutament estimats per Déu. Déu ens accepta pecadors. Ja no hi ha res ni ningú que em condemni. Sóc estimat incondicionalment per Déu.» Vol dir això que Déu perdona de manera incondicional el blasfem i el criminal? Un assassí d'infants és estimat incondicionalment per Déu? Déu l'estima i l'accepta tal com és? Tot això em sembla molt confús... On queda el sagrament de la penitència?

—Déu és amor i, per tant, voluntat de bé per a les seves criatures. Això és indiscutible. Ens estima amb bogeria. Tant que va enviar el seu Fill al món i aquest va morir per nosaltres quan érem pecadors. Aquestes afirmacions són incontestables a la Sagrada Escripura, que és expressió privilegiada de la revelació de Déu. Ara bé, no n'hi ha prou amb què Déu ens estimi. Cal que nosaltres rebem el seu amor i el seu perdó. L'expressió segons la qual Déu perdona incondicionalment és confusa i susceptible de ser malentesa. Amor i perdó només poden ser entesos com a categories personals que són significatives en el context d'una relació interpersonal. Per tant, el perdó ha de ser acceptat amb tot el que això comporta.

El perdó, expressió magnànima de l'amor diví, s'accepta des de la conversió, la veritable arrel de la qual és l'amor. La teologia de la penitència ens ensenya que n'hi ha prou amb un acte de perfecta contrició per a la recepció del perdó que Déu ens ofereix. Però aquesta contrició neix d'una conversió sincera i d'un desig de reparació. Per tant, perquè el perdó diví arribi a la persona concreta i la transformi són necessaris uns actes per part del penitent. Per entendre-ho podem posar un exemple: la llum del sol té un poder curatiu i regenerador, però perquè això es produeixi cal que un s'exposi als seus raigs benèfics. Si un s'amaga, es queda a la foscor i es resisteix a obrir la finestra de casa seva, el poder del raig solar no li arribarà mai. Déu vol que tota persona es salvi i arribi al coneixement de la veritat, però ens ha creat amb una constitució tal que vol que la persona cooperi activament en la seva salvació. Déu estima incondicionalment, a ningú no denega el seu ajut, però al qui tanqui el seu cor a l'amor li dirà: «Aparteu-vos de mi, maleïts: aneu al foc etern (...). Perquè tenia fam, i no em donàreu menjar...» A més, i això ha de quedar ben clar, Déu ens estima, però detesta el mal que cometem, que és abominable als seus ulls i a la seva immensa santedat. Realment el text que vostè cita indueix a confusió.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Un any i tres setmanes entorn de l'Eucaristia

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El papa Joan Pau II va voler que l'Any de l'Eucaristia ocupés exactament dotze mesos: des del Congrés eucarístic internacional de Guadalajara (Mèxic, octubre del 2004) fins al Sínode ordinari de Bisbes (Roma, octubre del 2005). Per decisió del papa Benet XVI, el Sínode sobre l'Eucaristia ha durat tres setmanes (una menys del que era habitual fins ara), i s'ha organitzat de manera més dialogant, tal com es desitjava i proposava ja en sínodes anteriors. El Sínode ha representat la culminació de l'Any de l'Eucaristia celebrat en tota l'Església, i en certa manera ha rebut profit dels fruits que aquesta iniciativa de Joan Pau II ha portat per la vida cristiana.

Un treball fecund

La novetat organitzativa més interessant, al terme d'aquest Sínode, ha estat la de publicar les propostes —*propositiones*— que els Pares sinodals han elaborat i votat —segons la norma dels Sínodes— com a fruit del treball d'aquestes tres setmanes, especialment del diàleg entre ells. També han publicat, com de costum, un missatge adreçat a tots els fidels exposant les línies bàsiques del treball realitzat.

Les propostes van adreçades al Papa directament, però el fet d'haver estat publicades ja abans que puguin aparèixer més o menys elaborades en un document

pontifici, és una oportunitat, en primer lloc, d'adonar-se, amb admiració, del treball sinodal, i de captar l'esperit i les preocupacions pastorals d'una representació tan qualificada de l'episcopat universal. El fet que siguin conegudes, però, no representa que siguin «operatives». Explico: és un text que mereix una atenció i un respecte importants, però no és, com a tal, una decisió que comprometi la disciplina de l'Església. No és en aquesta dimensió que, fins ara, treballen els sínodes.

Això no significa que no sigui interessant conèixer aquest text. Hom hi troba la respiració de l'Església en relació amb l'Eucaristia. Hi troba precisament allò que era pròpiament el tema del Sínode: «L'Eucaristia en el centre de la vida i de la missió de l'Església.» Com feia notar agudament un comentarista, tractar de l'Eucaristia és parlar de tot, en l'Església; l'Eucaristia no és pas quelcom marginal que l'Església fa com un acte a part de la vida en tots els seus aspectes.

Una Església que viu de l'Eucaristia

Per aquest motiu, les propostes sinodals presenten a primera vista una imatge bigarrada, en la qual entra des del problema de la poligàmia fins a l'escatologia, passant per l'ecologia... Són exemples. Durant el Sínode mateix, la varietat de les intervencions donava també aquesta impressió de dispersió. Però les *propositiones*

han realitzat una notable harmonia teològica, litúrgica i pastoral, que els confereix unitat temàtica i riquesa de perspectives. Fàcilment, és cert, la presentació del resultat del Sínode pot quedar distorsionada quan no s'entra en aquesta harmonia temàtica. Aleshores pot semblar que el Sínode es preocupa només de coses repetides: la comunió als divorciats tornats a casar, l'ordenació de dones, l'admissió o no de responsables polítics a la comunió eucarística, el celibat ministerial, etc. No és que no surtin també aquests temes, però cal veure'ls en el conjunt, i aleshores adquireixen la seva autèntica dimensió.

El treball dels Pares sinodals —amb els quals ha treballat també el papa Benet, amb aportacions personals quan li arribava el torn de paraula...; així ho volia ell— es pot entendre i rebre com una gran resposta a l'afirmació del papa Joan Pau II en l'encíclica del Dijous Sant del 2003: *L'Església viu de l'Eucaristia*. Si algú pregunta com cal entendre i realitzar aquest principi trobarà ampla resposta en el Sínode. Per aquest motiu, penso que els pastors i els fidels farem bé en recollir tants suggeriments d'acció, i tanta doctrina sòlida i vigorosa, com hi trobem. El fruit de l'Any de l'Eucaristia —com ja hem dit altres vegades— és viure de l'Eucaristia en totes les seves dimensions, i fer-ne el centre, la font i la culminació de la vida cristiana, i de totes les obres apostòliques.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a mitjan segle III a Catalunya
- ☐ La tradició el fa bisbe de Barcelona
- ☐ Possible màrtir de les persecucions romanes cap a l'any 290

No hi ha indicis històrics clars de l'existència de sant Sever, i és probable que en la seva figura conflueixin les vides d'altres sants i màrtirs del mateix nom. La tradició, però —que s'ha mantingut ben viva al llarg dels segles— situa el bisbe sant Sever al final del segle III al capdavant de la diòcesi de Barcelona.

En aquella època l'emperador Dioclecià va emprendre una persecució molt violenta contra la població cristiana. L'aplicació del decret imperial va arribar també a Barcelona, on molts cristians, veient-se perseguits, van optar per fugir de la ciutat. Entre ells hi havia el bisbe Sever, que, acompanyat d'uns quants preveres, es va dirigir cap al Vallès tot travessant la

Sant Sever

serra de Collserola. Va ser en una clariana del bosc on es va trobar amb el pagès sant Medir, que poc després també havia de ser màrtir.

Sever i els seus companys van aconseguir arribar fins al campament romà de Castrum Octavianum, que avui és Sant Cugat del Vallès, lloc on van ser descoberts per les autoritats, interrogats i finalment executats. Segons la tradició, els botxins de sant Sever li van travessar el cap amb un clau.

Les relíquies del bisbe màrtir van ser descobertes a Sant Cugat el segle XIII, fet que en va revifar fortament el culte a tota la diòcesi de Barcelona. Posteriorment, l'any 1405 el papa Benet XIII i el rei Martí l'Humà —que atribuïa la guarició d'un mal que patia a la cama a la intercessió del sant— en van ordenar el trasllat definitiu a la Ciutat Comtal.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

NOVEMBRE

6. Diumenge

XXXII de durant l'any. Verd. Lectures: Saviesa 6,12-16 / Salm 62 / 1 Tessalonicencs 4,13-18 / Mateu 25,1-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sever, b. i mr.; Lleonard, anac.; Santes, beata Beatriu, vg.; beata Josepa Naval i Girbés, rel.

Festa Major: a Sant Martí d'Albars i Torre-serona.

7. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: Saviesa 1,1-7 / Salm 138 / Lluc 17,1-6. LLEIDA: Beat Francesc Palau i Quer (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ernest, mr.; Florènci, b.; Severí, mr.; beat Jacint-Maria Castañeda, prev. i mr.; Santes, Carina, vg. i mr.

8. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: Saviesa 2,23-3,9 / Salm 33 / Lluc 17,7-10

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, mr.; Deodat I, p.; Santes, beata Isabel de la Trinitat, rel.

9. Dimecres

La Dedicació de la Basílica del Laterà (F), Verd. Lectures: Ezequiel 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1 Corintis 3,9c-11.16-17) / Salm 45 / Joan 2,13-22

Festa Major: a Balaguer.

ALTRES CELEBRACIONS: Santcrist de Balaguer. Sants, Teodor, mr.

10. Dijous

Sant Lleó el Gran (MO), Blanc. Lectures: Saviesa 7,22-8,1 / Salm 118 / Lluc 17,20-25. SOLSONA: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Andreu Avel·lí, prev.; Tiberi, mr.; Santes, Teopista, vg.

11. Divendres

Sant Martí de Tours (MO), Blanc. Lectures: Saviesa 13,1-9 / Salm 18 / Lluc 17,26-37

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Menna, mr. Festa Major: a Altafulla, Arenys de Munt, Cerdanyola del Vallès, la Figuera, Jafre, Maçanet de Cabrenys, Mura, la Nou de Berguedà, Pau, Perelada, Sant Martí de Riucorb, Sant Martí de Tous, Sobremunt, Teià, Torrelles de Llobregat, la Vajol i Xerta.

12. Dissabte

Sant Josafat (MO), Vermell. Lectures: Saviesa 18,14-16;19,6-9 / Salm 104 / Lluc 18,1-8

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Emilià de la Cogolla, erm.

Festa Major: a l'Aleixar i Sant Martí de Tous.

Lectures bíbliques

Diumenge XXXII de durant l'any

Lectura primera

Sv 6,12-16

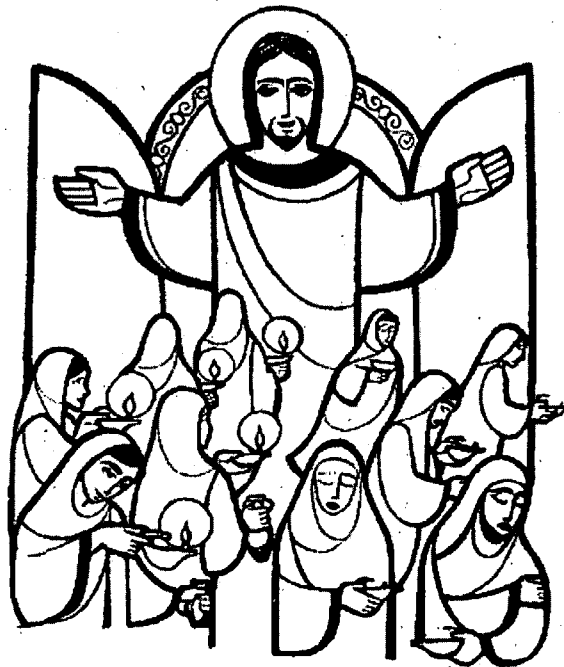
Lectura segona

1Te 4,13-18

Troben la saviesa tots els qui la cerquen

Lectura del llibre de la Saviesa:

La saviesa és resplendent i no s'apaga mai. Els qui l'estimen, arriben fàcilment a contemplar-la, la troben tots els qui la cerquen: ella mateixa es fa conèixer als qui la desitgen. Si algú matineja per sortir a buscar-la, no s'hi haurà de cansar: la trobarà asseguda a les portes de casa. Pensar-hi sempre ja és tenir l'enteniment madur, i si, per trobar-la, hi ha qui passa nits en vetlla, aviat perd el desfici, perquè ella ronda sempre buscant els qui se la mereixen; generosament se'ls apareix pels camins i els surt al pas en tot el que es proposen.

Salm responsorial

62

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco.
Tot jo tinc set de vos,
per vos es desviu el meu cor,
com terra eixuta sense gota d'aigua.

R. Tot jo tinc set de vos, Senyor, Déu meu.

Jo us contemplava al vostre santuari
quan us veia gloriós i poderós.
L'amor que em teniu val més que la vida;
per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir
i alçar les mans lloant el vostre nom.
Saciat del bo i millor.
us lloaré amb el goig als llavis. R.

Quan des del llit us recordo,
passo les nits pensant en vos,
perquè vos m'heu ajudat,
i sóc feliç sota les vostres ales. R.

Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica:

Germans, no podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els altres que no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell.

[D'acord amb la paraula del Senyor us diem que nosaltres, si encara quedàvem amb vida quan arribarà el Senyor, no serem primers que els qui hauran mort, perquè, a un senyal de comandament, al crit d'un arcàngel, al toc de corn de Déu, el Senyor mateix baixarà del cel, i els qui han mort en Crist ressuscitaran primer; llavors els qui d'entre nosaltres quedem en vida serem enduts juntament amb ells pels aires, en els núvols, per sortir a rebre el Senyor, i així estarem amb ell per sempre.

Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules.]

Al·leluia

Mt 24,42a,44

Vetlleu, estigueu a punt,
que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys
pensada.

Evangelí

Mt 25,1-13

L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

En aquell temps Jesús digué als seus deixebles aquesta paràbola: «Passarà amb el Regne del cel com amb deu noies, que sortiren amb torxes a rebre l'espòs. N'hi havia cinc de prudents, i les altres cinc eren desassenyades. Les desassenyades no s'emportaren oli per les torxes, però cada una de les prudents se'n proveí d'una ampolla. Com que el nuvi trigava, els vingué son, i totes s'adormiren. Ja era mitjanit quan se sentí cridar: "L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l." Aquelles noies es despertaren i començaren totes a preparar les torxes. Les que no tenien oli digueren a les altres: "Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes no s'encenen." Però les prudents els respongueren: "Potser no n'hi hauria prou per a totes, val més que aneu a comprar-ne." Mentre hi eren, arribà el nuvi, i les que estaven a punt entraren amb ell a la festa. I la porta quedà tancada. Finalment arribaren també les altres, i deien des de fora: "Senyor, Senyor, obriu-nos." Però ell els respongué: "Us dic amb tota veritat que no us conec."

Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.»

Barcelona

diòcesis

Relleu al capdavant del Centre d'Estudis Pastorals

■ Josep M. Domingo substitueix Francesc Pardo com a director del CEP

BARCELONA.— Després de 12 anys al capdavant del CEP i ateses les seves nombroses obligacions de govern a la diòcesi de Terrassa, Mn. Francesc Pardo en deixa la direcció. L'anunci del seu comiat va marcar la inauguració del curs 2005-2006, presi-

dida el 24 d'octubre passat per Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona i president del centre. El nou director del CEP serà Mn. Josep M. Domingo, vicari episcopal del bisbat de Sant Feliu i especialista en teologia pastoral.

Amb aires de comiat i sentiments d'un profund agraïment es va inaugurar el 24 d'octubre passat el curs 2005-2006 del Centre d'Estudis Pastorals de les diòcesis catalanes. Mn. Francesc Pardo, al capdavant de la institució des del 1993, va anunciar que deixava la direcció del centre en favor de Mn. Josep M. Domingo Ferrerons.

Sense voler donar gaire ressò al comiat, Mn. Pardo, que continuarà com a delegat del bisbat de Terrassa al consell de direcció del CEP, va aprofitar la inauguració de curs per fer una petita valoració d'aquests anys i donar les gràcies per totes aquelles persones que han donat suport a la institució. «Vaig assumir la direcció en moments difícils. He deixat moltes suors i sofriments, tot i que també alegries. D'una banda ara em sento alliberat, però confesso que també tinc una certa tristesa», afirmava Mn. Pardo en declaracions a *Catalunya Cristiana*. «Adéu, gràcies i perdó —va acabar dient—, marxo en pau perquè crec que amb els mitjans i recursos que tenim hem intentat posar-nos al servei de les diòcesis catalanes en el compliment del que ens encomanen els estatuts i el Concili Provincial Tarraconense.»

Servei a domicili

Abans de donar pas a la lliçó inaugural, que enguany va ser impartida pel monjo de Montserrat Hilari Raguer, el P. Antoni Serramona, secretari del CEP, va procedir a llegir la memòria del curs anterior. Viscut sota el signe de la normalitat, l'acció formativa del CEP va arribar el curs 2004-2005 a més de 150 persones procedents d'un centenar de

D'esquerra a dreta, Mn. Francesc Pardo, Mons. Lluís Martínez Sistach, P. Antoni Serramona i P. Hilari Raguer.

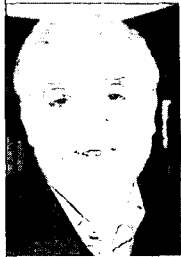
parròquies. A més de a la seu del CEP, ubicada a la tercera planta de la Casa de l'Església de Barcelona, molts dels cursos han estat impartits a diversos llocs de la geografia catalana. Com expressava el P. Serramona, «estem satisfets perquè podem dir que hem fet un servei a domicili a feligresos d'aproximadament cent parròquies».

Amb el títol *La Paraula de Déu, clau de l'espiritualitat cristiana. Del Concili Vaticà II al Concili Provincial Tarraconense*, el P. Hilari Raguer va dedicar la lliçó inaugural del curs 2005-2006 a la gran novetat i essència del Vaticà II: «La redescoberta del paper de la Paraula de Déu en la vida de l'Església i de cada creient.» Raguer va analitzar alguns dels documents més importants del concili articulats al voltant d'aquest gran tema i va afirmar que

«tot el Vaticà II va ser un escoltar devotament la Paraula de Déu com si fos la primera vegada que la sentien, per a tot seguit projectar-la sobre l'Església i el món». L'historiador i monjo de Montserrat va tancar la seva brillant intervenció fent el retrat robot del cristià català amarat del Vaticà II: «És un cristià arrelat en la Paraula de Déu, que la celebra en la litúrgia, sobretot en l'Eucaristia, i que viu intensament la vida de l'Església. Alhora és una persona que dóna testimoni enmig del món de l'esperança cristiana i fa seves les alegries i tristesses dels homes.» «Així —va afegir per acabar— la Paraula de Déu transformarà la humanitat, a través dels qui la llegeixen, la celebren en l'Eucaristia, la viuen en l'Església i la projecten sobre el món.»

Samuel Gutiérrez

JOSEP M. DOMINGO, NOU DIRECTOR DEL CEP

«Hem d'anunciar el Crist amb tota la seva força i validesa al món d'avui»

Rector de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat, Mn. Josep M. Domingo és també vicari episcopal d'Apostolat Seglar del bisbat de Sant Feliu. Llicenciat en Teologia i especialitzat en Pastoral a la Universitat del Laterà de Roma, ha estat anteriorment delegat de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona, consiliari general de la Jobac i formador del Seminari Conciliar de Barcelona.

—Amb quines expectatives afronta l'encàrrec de posar-se al capdavant del CEP?

—Afronto l'encàrrec de dirigir el CEP amb la il·lusió i el desig de servir a la causa que va donar lloc al naixement del centre en temps del Concili Vaticà II: anunciar l'Evangeli de Crist amb fermesa i alhora de forma entenedora i suggestiva per al nostre temps. Al llarg dels 38 anys del centre, les circumstàncies han canviat, i potser convé fer una nova reflexió sobre el moment present. La tasca és difícil però sé que comptaré amb la col·laboració de molta gent.

—Quins són els reptes més urgents?

—Els reptes són els mateixos de l'Església catalana i europea, especialment fer ressonar l'anunci de Crist en una societat marcada per la multiplicitat de missatges. El repte és presentar-lo amb tota la seva força i validesa al món d'avui. Per això cal una Església on el laïcat participi més activament en les decisions, en la marxa de les comunitats, en l'anunci de l'Evangeli... Serà molt important el diàleg fe i cultura, amb tota la varietat de propostes culturals i religioses. Com a espai de formació i reflexió al servei de les diòcesis catalanes, la nostra tasca principal és preparar persones que reflexionin i pensin en la pedagogia de com afrontar aquests reptes.

—Comença aquesta nova etapa amb esperit de continuïtat?

—Sense dubte. El CEP manté sempre el seu esperit, tot i que sense oblidar els nous reptes i novetats de la societat d'avui. Tenir continuïtat vol dir també tenir capacitat d'adaptació per afrontar els nous problemes que es puguin anar plantejant.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Pregària interreligiosa pels morts magribins de Piera

PIERA.— La comunitat cristiana de Piera s'ha abocat amb els seus veïns magribins amb motiu de l'esfondrament de la casa que el 15 d'octubre passat va causar cinc morts i sis ferits, dos d'ells greus, al municipi de l'Anoia. L'Ajuntament va declarar tres dies de dol, als quals es va sumar també la parròquia de Santa Maria. Com a cloenda, el dimarts 18 d'octubre la comunitat catòlica de Piera va convocar tothom a participar en una pregària interreligiosa a la rectoria de la parròquia. La iniciativa va aplegar més de cent

cinquanta persones, amb un alt percentatge de població magribina. Segons explica Mn. Francesc Mestre, rector fins fa poc de Santa Maria, l'objectiu de la pregària, oberta a tothom, era «solidaritzar-nos amb els nostres germans magribins davant d'una situació tan dolorosa» i «fer possible una convivència més bona, fruit no d'un desconeixement, sinó d'una sincera voluntat de respecte i afecte». «Penso que hem d'anar trobant maneres —afirma Mn. Mestre—, senzilles i quotidianes, de relació amb els magribins, amb total respecte mutu i amb

noble estimació per totes dues parts.»

La pregària, que va comptar amb diverses referències comunes al cristianisme i al islam, va congregat també les principals autoritats del poble, inclòs l'alcalde. El mateix bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortès, tot i que no va poder assistir-hi físicament, es va voler fer present amb una carta molt sentida: «Si compartir el dolor per aquesta tragèdia ens ha fet sentir-nos una mica més propers, més encara ens ha d'unir la pregària. Vosaltres que heu trobat obstacles per trobar una feina i

unes condicions de vida dignes, sentiu almenys la proximitat dels qui preguen per vosaltres. Déu, que no vol que l'home sigui víctima de la mort, sinó que desitja la nostra felicitat i ens preocupa la vida per sempre, escoltarà la nostra pregària.» Mons. Cortès va acabar afirmant que «aquest mateix Déu crida constantment a la nostra llibertat responsable, perquè tots intentem evitar tragèdies i patiments com els que esteu vivint. Que aquests fets obrin els ulls i despertin la nostra generositat, de forma que no torni a passar res de semblant». (S.G.)

Girona

Nou curs de l'Institut Superior de Ciències Religioses

GIRONA.— Un any més s'ha inaugurat el Curs a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona amb la presència de Mons. Carles Soler, professors i alumnes. L'Institut va ser erigit per la Congregació per a l'Educació Catòlica el dia 22 de maig del 1996 i s'hi poden obtenir els títols de diplomat i de llicenciat en Ciències Religioses amb reconeixement eclesiàstic i civil.

Els actes van començar amb l'Eucaristia que va presidir el bisbe Carles i que va ser concelebrada pel rector del Seminari, el director de l'Institut i altres preveres professors. Mn. Jordi Font i Plana, rector del Seminari diocesà, encarregat de pronunciar la lliçó inaugural, va escollir com a tema parlar del *Rerefons estacional en l'organització de l'Any Litúrgic*.

A la conferència, seguida per un nombrós públic, Mn. Jordi Font va posar exemples de la Pasqua primaveral amb una sèrie de notes prèvies que cal tenir present per a l'estudi de l'Any Litúrgic i la seva relació amb les estacions. Va parlar de les Tèmpores com un primer indicatiu d'una certa organització litúrgica cíclica i marcada pel canvi d'estació, i va descriure les estacions amb les seves festes jueves i paganes, configurant un primer marc del que s'anomena el *circulus anni*, gènesi de l'Any Litúrgic.

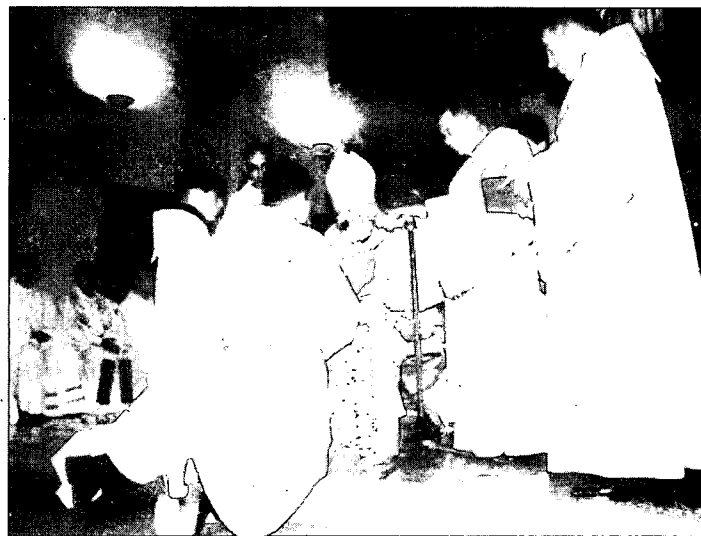
Després de la conferència, el director de l'Institut, Mn. Jaume Julià, va fer un resum del curs anterior i va presentar les novetats del curs que comença, amb nous seminaris i cursos, i va donar a conèixer els noms dels nous diplomats i llicenciats.

El bisbe Carles va presidir l'acte d'inauguració del nou curs recordant que com a complement al pla d'estudis l'Institut també ofereix cursos especials, seminaris i assignatures optatives sobre temes diversos de teologia, Bíblia i filosofia, així com també conferències i col·loquis sobre les mateixes temàtiques. (C.S.)

Cloenda a la catedral de l'Any de l'Eucaristia

GIRONA.— El diumenge dia 21, amb una missa solemne que va presidir el bisbe Carles Soler amb el Capítol Catedral, es va tancar a la diòcesi de Girona l'Any de l'Eucaristia. La presència de fidels va ser nombrosa i van omplir la nau central de la seu. La celebració va culminar amb una processó eucarística per l'interior de la catedral, amb participació de la majoria dels fidels assistents i una notable representació dels membres de l'Adoració Nocturna presidits per la seva ensenya. Finalment Mons. Carles Soler va impartir la benedicció eucarística. La part musical de la litúrgia va anar a càrrec de la Capella de Música de la catedral. (Víctor Gay)

Ordenació diaconal de Jordi Callejon a Lloret de Mar

El bisbe va lliurar els evangelis al nou diaca.

Mn. Callejón i el bisbe, durant una entrevista a TV Lloret.

LLORET DE MAR.— Era la primera vegada que a la parròquia de Lloret de Mar se celebrava una ordenació i per aquest motiu l'ordenació diaconal de Jordi Callejon el 23 d'octubre va ser tot un esdeveniment, fins al punt que la televisió local va retransmetre la cerimònia en directe.

El temple era ple de gom a gom ja que van voler fer costat a Jordi Callejon familiars seus i amics de Canet de Mar, població que el va veure néixer, i també amics de tots els llocs que al llarg del seu temps d'estudis ha acompanyat pastoralment.

Un bon grup de preveres, diaques i seminaristes van assistir també a la celebració. Cal destacar la presència de diferents representants dels esplais ja que Jordi Callejon, des de fa dos anys, és el responsable de tota l'àrea de joventut de la parròquia. Els cants van anar a càrrec del Cor Parròquial.

Un Jordi nerviós, però tranquil exteriorment, va encarregar-se en primera

persona que tot sortís tal com estava previst. Saludava els assistents i intentava que tothom sabés el que havia de fer, sempre amb un somriure.

A l'hora de l'homília, el bisbe Carles Soler va dirigir-se al nou diaca per recordar-li que «Jesús és el camí que ens condueix al coneixement complet de la Veritat i que en la manifestació extrema del seu amor, amb la seva mort i resurrecció, ens ha rescatat del pecat i de tota servitud i ens atorga la llibertat de fills de Déu». Després i dirigint-se a ell personalment li va dir entre d'altres coses: «En aquest ritu sacramental, ets exhortat a ser actiu i diligent en l'acció. Bo en el servei i constant en l'ora-

ció, com a col·laborador de l'orde sacerdotal i en bé del poble cristià. (...) Has d'exercir el ministeri de diaca amb humilitat i amb amor; guardar amb consciència pura el misteri de la fe i predicar-la de paraula i amb les obres de misericòrdia que acrediten la sinceritat del teu ministeri i la veritat de l'Evangeli que prediques.»

En finalitzar la celebració el nou diaca va agrair a tots els assistents la seva presència i els va convidar a un refrigeri als locals de la parròquia. Televisió de Lloret va acabar la retransmissió fent una entrevista al bisbe Carles i a Mn. Jordi al peu de l'altar.

En aquest moment l'Església de Girona compta amb dos diaques, encara que Mn. Joan Soler serà ordenat prevere el proper 20 de novembre a la parròquia de Sant Esteve d'Olot.

Carles Sánchez
Fotos: Elena Alonso

La diòcesi acull l'Assemblea de la Pastoral del Turisme de la CEE

GIRONA.— Del 18 al 20 d'octubre la diòcesi de Girona va acollir la XXIV Assemblea de la Pastoral del Turisme de la Conferència Episcopal Espanyola, amb una participació de mig centenar d'assembleístes procedents de les diòcesis peninsulars i insulars en les quals aquest fenomen social té més incidència.

L'acte d'obertura el van presidir el bisbe de Girona i promotor de l'assemblea, Mons. Carles Soler, l'alcalde de la ciutat, el president de la Cambra de Comerç (l'acte tenia lloc a la seu d'aquesta corporació) i representants de la Diputació, d'altres estaments relacionats amb el sector turístic, així com de la Comissió diocesana d'aquesta pastoral.

Els treballs van seguir amb taules rodones, debats, intercanvis d'experiències i tres conferències: *Els laics en la pastoral del turisme*, a càrrec de Mn. Pere Domènech, vicari episcopal per al Laicat a la diòcesi de Girona; *Visió general del turisme a Espanya i la seva evolució*, a càrrec d'Ignasi Delàs, director

Taula presidencial en l'acte d'inauguració.

general de Turisme de la Generalitat, i *Com intentar la comunió eclesial en zones turístiques o implicar els turistes en la comunitat eclesial*. Les celebracions eucarístiques van tenir lloc a la parròquia de Cadaqués i a la catedral. També es van fer recorreguts turístics per la ciutat que acollia l'assemblea, tot seguint els referents religiosos que inte-

gra. És la segona vegada que la diòcesi de Girona acull aquesta trobada, la primera vegada va ser a Platja d'Aro. També es va revisar el Pla Triennal d'aquesta pastoral i es va endegar el següent.

El director del Departament d'aquesta pastoral, el prevere gironí Salvador Batalla, rector de Santa Maria de Sant Feliu de Guíxols, va anunciar que aquesta era la seva darrera activitat en el càrrec de la CEE, malgrat que està disposat a continuar col·laborant en les activitats pastorals que es portin a terme en aquest sector especialitzat. (Víctor Gay)

Tarragona

Ordenació de tres diaques a Reus

■ Enric Casellas, Estanislau Figuerola i José Manuel González van rebre l'ordenació de mans de l'arquebisbe

Diferents moments de la celebració.

REUS.— Una solemne i triple ordenació diaconal es va celebrar el 23 d'octubre passat a la parròquia de Sant Francesc d'Assís de Reus, amb prop d'un miler de fidels que van omplir el temple a vessar per assistir a l'emotiva cerimònia presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol. Estanislau Figuerola i José Manuel González van rebre l'orde del diaconat permanent, mentre que per a Enric Casellas aquest és el pas previ per al presbiterat.

A les sis de la tarda, un cop més, el poble de Déu es va posar en marxa, junts fent camí, per participar en la joia dels ordenands, pregar i donar gràcies a Déu per la generosa resposta a la seva crida.

Juntament amb l'arquebisbe, van celebrar 50 sacerdots, entre ells el vicari general de l'arquebisbat, Mn. Miquel Barbarà; el rector de la parròquia, Mn. Francesc Giménez; Mn. Armand Puig, director del Secretariat per al Diaconat Permanent, i Mn. Norbert Miracle, rector del Seminari. Un grup de joves de les diferents parròquies de Reus, amb els seus instruments, i també l'organista, van ser els encarregats del sosteniment dels cants, de manera molt reeixida.

Després de la proclamació de l'Evangeli, els candidats van ser cridats i presentats a l'arquebisbe, el qual seguidament va pronunciar l'homilia. En les seves primeres paraules, Mons. Jaume Pujol va voler expressar el seu agraïment a les esposes de l'Estanislau i del José Manuel, «que heu acceptat aquesta nova tasca dels vostres esposos, ja que sense una acceptació clara, profunda, cordial i il·lusionada de les esposes, l'Església no accepta ordenar un diaca permanent». L'agraïment el va fer extensiu als altres membres de les respectives famílies.

Més endavant, l'arquebisbe va recordar que aquest moment tan important per als tres ordenands és fruit d'un munt de respostes positives al que Déu fins ara els

ha demanat al llarg de la vida. Va dir que complir en tot la voluntat de Déu és encertar el camí de la veritable felicitat. En la seva plàtica l'arquebisbe va recordar que la paraula *diaca* vol dir «servidor» i que la recepció del sagrament de l'orde —en qualsevol dels seus graus i concretament en el diaconat— constitueix el qui el rep en servidor dels altres. Aquest servei, «que ha d'estar amarat per la virtut de la caritat, ha de ser també un servei humil, gratuït i desinteressat, que es fa per amor a Déu i als homes i que mai no se sent decebut per la resposta que rep», va manifestar el prelat, per afegir en un altre moment que «teniu una tasca molt important en l'administració de l'Eucaristia. Precisament avui acaba a Roma el Sínode sobre l'Eucaristia i amb ell finalitza també l'any que l'Església ha dedicat al Santíssim Sagrament (...). L'Eucaristia és el centre del ministeri que hem rebut del Senyor. Per això hem estat ordenats».

A continuació, els candidats van prometre el compliment de la seva tasca com un servei a l'Església i als germans, en

obediència al bisbe i, en el cas de l'Enric, el celibat. Després, prostrats davant de l'altar van expressar el seu lliurament a Déu, mentre el poble invocava els sants. El ritu més important de l'ordenació diaconal es va fer en silenci, moment en què l'arquebisbe va imposar les mans damunt dels caps dels candidats per tal que l'Esperit Sant els omplís dels dons per dur a terme la seva missió. Seguidament, els ordenats van ser revestits amb l'estola creuada i la dalmàtica per rebre el llibre dels evangelis i el bes de la pau, de part del bisbe i dels altres diaques presents.

En acabar l'Eucaristia cada nou diaca va expressar el seu agraïment, amb paraules emocionades i vibrants; el seu agraïment a Déu, a l'Església i a tantes persones que els han ajudat a fer el camí cap a l'orde diaconal. Estanislau Figuerola exercirà el seu ministeri a la parròquia de Sant Jaume de Riudoms; José Manuel González ho farà a la del barri de la Immaculada de Reus, i Enric Casellas, a la de Sant Francesc.

Text i fotos: Joan Boronat

Diàleg obert de Mons. Jaume Pujol amb els universitaris

TARRAGONA.— En l'obertura de curs de la Pastoral Universitària, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va voler mantenir un diàleg directe i obert amb els estudiants universitaris, en un acte que va tenir lloc el dijous 20 d'octubre a la catedral tarragonina. Una cinquantena d'universitaris van acudir a la cita que, segons paraules del mateix arquebisbe Jaume, «volem repetir cada any a l'inici del curs».

A les set de la tarda els universitaris que no es van voler perdre l'ocasió de poder parlar de tu a tu amb l'arquebisbe de Tarragona sobre aquells aspectes que més els preocupen van ocupar els primers bancs de la catedral. Entre ells, hi havia Mn. Albert Valldosera i altres preveres responsables de la Pastoral Universitària. Mons. Jaume Pujol, que durant molts anys s'ha dedicat a la docència en el món universitari, va demostrar la seva facilitat per connectar amb els joves estudiants, amb els quals va departir de manera distesa i espontània.

Un cop trencat el gel, els universitaris van manifestar diverses inquietuds i preocupacions com ara les dificultats amb què topa avui dia el jove creient, com conjuminar la fe i els principis amb determinats avenços científics o bé l'anàlisi de l'escassa presència dels joves en la

La trobada amb els estudiants va tenir lloc a la catedral.

pràctica religiosa. A la pregunta de com es pot transmetre millor la fe, Mons. Jaume Pujol va respondre que «amb la pròpia vida», i va afegir que «la gent està cansada de tantes paraules i vol testimonis».

Al col·loqui amb els universitaris va seguir la celebració d'una Eucaristia presidida per l'arquebisbe, el qual

va dirigir una homilia encoratjadora als joves. Va manifestar que la nostra societat necessita nova vitalitat intel·lectual. Cal una nova valentia del pensament, lliure i creatiu, disposat a acceptar, des de la perspectiva de la fe, les exigències que sorgeixen de la vida per demostrar amb claredat les veritats últimes de l'home.

Més endavant, l'arquebisbe va assenyalar que els universitaris estan en una recerca contínua de la veritat. «Però no s'arriba a la veritat sobre l'home només amb les ciències. Només es pot descobrir la veritat sobre vosaltres mateixos gràcies a la mirada plena d'amor de Jesucrist. I el Senyor us surt contínuament a l'encontre.»

Mons. Pujol també va dir que val la pena no resignar-se a una vida sense ideals, buscar amb generositat la veritat, el bé, la justícia, i treballar per un món que reflecteixi la bellesa de Déu. «Us animo a ser una mica rebels, no us deixeu enganyar, sigueu valents, no us deixeu portar pel que fa tot-hom, per les coses políticament correctes.»

Després de la missa, en un ambient distès i fruint d'un pisolabis, els joves van tenir ocasió d'intercanviar impressions i de parlar personalment amb l'arquebisbe. (J.B.)

Els bisbes de Lleida i de Iasi (Romania) i l'ortodox de Bordeus van presidir els actes marcats per l'ecumenisme

Certamen Marià en honor de la patrona dels romanesos catòlics

Mons. Ciuraneta i Mons. Gherghel van presidir la concelebració eucarística.

Foto de família dels bisbes, autoritats i pubilles davant del presbiteri.

Primera part de la poesia guardonada amb la Flor Natural

«VERGE DE LA UNITAT, MARE DE LA HUMANITAT»

Autora: M. del Carme Mor Rodés

I
De la Unitat eterna i plena
Vós en sou la mare bella;
puix en vostre ventre, Senyora,
nià el Verb que ens la revela.

Amb vostre «FIAT» senzill
Déu per esposa us prengué,
i concebéreu un Fill...
L'Emmanuel, de Vós nasqué!

Dins nostra història irrompia
el Déu fet carn per amor,
i amb nosaltres convivia
compartint goig i dolor.

I al peu de la creu,
quan el fill moria,
per Jesús donada fóreu,
com a mare, llum i guia

de tota la Humanitat,
que ja per sempre seria
el poble de Déu salvat
ple de joia i alegria.

Des d'aleshores, Senyora,
Vós sou mare de tots;
negres, blancs, del nord i el sud,
som fills vostres en Jesús.

És l'AMOR qui ens agermana,
qui ens congrega entorn la taula
on se'ns dona el pa més blanc,
que és el VERB, LA GRAN PARAULA.

En Ell, tot queda explicat:
que en l'AMOR és U amb el PARE,
¡venturosa Trinitat!
i que Vós sou nostra Mare.
¡Quin regal ens ha donat!

LLEIDA.— El diumenge 2 d'octubre, festa de la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de Lleida, es va celebrar el 138è Certamen Literari Marià, els únics Jocs Florals en honor de Santa Maria que se celebren arreu del món, organitzats per la Pontificia i Reial Acadèmia Mariana (1862-2005).

El Certamen Marià va omplir l'auditori Enric Granados.

El P. Mihai Diac rep de Mons. Gherghel el premi de prosa del certamen.

Enguany l'advocació venerada va ser la de la Mare de Déu de la Unitat, patrona dels romanesos catòlics de Lleida, a la qual es van dedicar tots els actes. La celebració es va iniciar amb una solemne i multitudinària concelebració eucarística que va tenir lloc a la parròquia del Carme, on es venera la Mare de Déu de la Unitat, amb la participació de nombrosos romanesos, tant catòlics com també de ritu ortodox. Un cor de romanesos va acompanyar les parts musicals de la litúrgia eucarística interpretant cants amb les tres llengües: català, castellà i romanès.

Van presidir la celebració el bisbe de Lleida, Francesc Xavier Ciuraneta, i el bisbe catòlic de Iasi (Romania), Petru Gherghel. Van concelebrar el vicari general, Mn. Joan R. Ezquerria; el director de l'Acadèmia Mariana, Mn. Salvador Gené; el rector del Carme, Mn. Joan Mora, tres sacerdots romanesos i altres preveres, assistits en la litúrgia per dos diaques i escolans romanesos i del Camerun. En lloc preferent, vora l'altar, es va situar el bisbe ortodox d'origen romanès de Bordeus, en un clar signe ecumènic que va caracteritzar enguany la celebració del Certamen Marià.

Com és costum, van assistir a la missa les primeres autoritats de Lleida, encapçalades pel paer en cap, Àngel Ros; pel president de la Diputació, Isidre Gavin; pel subdelegat del Govern central, Josep A. Flores, i per l'ambaixador de Romania a Espanya i mantenidor del Certamen Marià, Stelian Oancea, acompanyat per altres membres de l'ambaixada. Les pubilles de Lleida i de la colònia romanesa, amb el seu vestit típic, també van participar en els actes.

Mons. Ciuraneta, en l'homilia, es va referir a l'escàndol de la divisió dels cristians: «Aquí mateix ens trobem avui per venerar la Verge Maria catòlics romanesos i ortodoxos. Certament que hi deu haver obstacles doctrinals que n'impedeixen la plena comunió, però m'atreveixo a dir que aquests obstacles no són *els* obstacles sinó *uns* obstacles. Crec que hauríem d'invocar més l'amor per atansar-nos els uns als altres. Els cristians estem dividits perquè no hem estimat ni estimem prou.»

El bisbe de Lleida va convidar tothom a treballar per la unitat dels cristians, «que vol dir aprendre a viure amb l'altre, acollir-lo i donar-nos sense por. (...) La unitat és una victòria de l'amor», va dir Mons. Ciuraneta en les darreres paraules d'una profunda, mariana i ecumènica homilia.

La celebració, solemne i molt participada pels fidels i amb un clar sentit ecumènic, va acabar amb la *Salve Regina* en honor de Maria, cantada en llatí, la llengua oficial de l'Església tot remarcant-ne la universalitat.

Finalitzada la celebració eucarística, a l'Auditori Municipal Enric Granados, ple de gom a gom, es va iniciar la primera

La poetessa M. Carme Mor recita la Flor Natural.

Els bisbes i les autoritats amb els guardonats.

part del Certamen Marià amb l'actuació del baríton Dan Lordachescu i de la soprano Mariana Colpos, de l'Òpera Nacional de Bucarest, acompanyats al piano pel jove pianista Tudor Scripcaru. El programa musical el formaven obres de Mozart, de Puccini, de Schumann, de Verdi i dels músics romanesos Nicolescu i Musorgski, entre d'altres. D'entre les peces interpretades va ressonar amb força l'*Ave Maria* de Verdi i de Bach així com el *Cant bizantí per a la Verge Maria*, que va arrencar del públic una gran ovació.

L'ambaixador de Romania a Espanya va actuar de mantenidor

Tot seguit, sota la presidència dels bisbes de Lleida i de Iasi, del bisbe ortodox i de les primeres autoritats, es va iniciar la segona part del certamen amb el discurs del mantenidor, l'ambaixador de Romania a Espanya, Stelian Oancea. El director de l'Acadèmia Mariana, Mn. Salvador Gené, va presentar el mantenidor com «un gran romanès i un bon físic, però és d'un gran diplomàtic».

L'ambaixador va fer una síntesi de la història de Romania, arrelada en la fe cristiana que l'apòstol sant Andreu va portar a aquelles terres. Oancea es va referir a la necessitat que hi ha de coneixença mútua entre els pobles, per estar més units i treballar plegats per la pau i la solidaritat.

L'acte va acabar amb el lliurament dels premis del Certamen Literari Marià en honor de la Mare de Déu de la Unitat. En prosa va ser guardonat el sacerdot romanès Mihai Diac, que atén els catòlics romanesos de Lleida, pel seu treball *La presencia de Rumania en Lleida y comarca*, que va obtenir el premi de la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Lleida, dotat amb 1.200 euros. Seguidament es van lliurar els premis de poesia. El premi del bisbe de Lleida i Flor Natural del certamen va ser per la poetessa

de la Unitat presidia l'acte acadèmic i marià.

També van ser premiades les poesies en llengua romanesa de Maria Timisan, Banea Horea i Daniela Bulai, i les poesies en català i també en castellà dels poetes Manuel Pal, Lázaro Domínguez, Francesc Balcells, Alexandre Flix, Salvador Faura i Lleonard del Rio.

Les autoritats presents, en les seves intervencions de cloenda, van felicitar l'Acadèmia Mariana pel brillant certamen d'enguany, en què fe i cultura, alhora que Romania i Catalunya, Iasi i Lleida, es van donar la mà units entorn de la Mare de Déu de la Unitat. El bisbe de Lleida, des-

prés de sumar-se a les felicitacions de totes les institucions presents, va manifestar públicament el seu ferm desig que el proper any es pugui celebrar una nova edició del Certamen Marià amb la seu de la patrona de Lleida ja restaurada.

Reportatge: **Jordi Curcó**

Fotos: J. Manel Prada

Capella amb la imatge de la Mare de Déu de la Unitat a la parròquia del Carme. Pintura de Carme Benet inaugurada l'1 d'octubre.

TOTS SOM ESGLÉSIA

Col·labora amb Germanor

"GERMANOR"

Diòcesis de Barcelona, Girona, Lleida, Sant Feliu de Llobregat,
Solsona, Tarragona, Terrassa, Tortosa, Urgell i Vic

13 de Novembre de 2005

**CAMPANYA PERMANENT PER A L'AUTOFINANÇAMENT DE L'ESGLÉSIA
DIOCESANA**

Barcelona

La mare general visita les Germanetes dels Pobres

■ L'arquebisbe va agrair a la mare Celine de la Visitation l'atenció de la congregació als ancians més necessitats

BARCELONA.— Una gran emoció ha envaït les Germanetes dels Pobres de la província de Barcelona en rebre la visita de la superiora general, l'americana Celine de la Visitation. La visita canònica va començar a la casa provincial de Barcelona i ha de portar la mare

general a recórrer del 16 d'octubre al 22 de novembre les cases de Catalunya i les Balears, així com les comunitats presents a Bilbao, Pamplona i Vitòria. En la seva visita compta amb l'acompanyament de la Gna. Maria Montserrat Teresa, filla de Claravalls (Urgell).

L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, no es va voler perdre l'oportunitat de saludar personalment la mare general de les Germanetes dels Pobres i el 17 d'octubre es va fer present a la casa provincial, situada a la plaça de Tetuan, per presidir l'Eucaristia i compartir una llarga estona amb aquestes religioses que viuen i treballen per donar escalf i amor a les persones grans més necessitades.

En nom de l'Església diocesana, Mons. Lluís Martínez Sistach va voler agrair a aquestes religioses fundades a França per Joana Jugan la tasca que fan a favor dels ancians, «que en elles troben una comunitat i una família que els acull», i concretament dels preveres ja grans.

L'arquebisbe de Barcelona també va parlar de la soledat en què viuen moltes persones grans, especialment ara que gràcies als avenços mèdics la vida cada cop s'allarga més. «Oferint la vostra vida i les vostres limitacions, que sembla que no serveixin per a res, és quan esteu més a prop de Crist Nostre Senyor», va dir Mons. Lluís Martínez Sistach adreçant-se als

L'arquebisbe va dialogar en un perfecte francès amb la mare general.

ancians presents a la celebració eucarística. «Dueu a terme un paper activíssim en l'Església, perquè a l'Església», els va recordar l'arquebisbe, «els criteris de fecunditat i d'eficàcia no són els mateixos que al món».

Un cop finalitzada la celebració euca-

rística, l'actuació del malabarista Paul Ponce va fer passar una estona d'allò més divertida a la gran família acollida a la residència de les Germanetes dels Pobres i a la qual es va voler afegir Mons. Lluís Martínez Sistach. Paul Ponce, que va tenir l'oportunitat d'actuar davant del papa

Mare Celine de la Visitation: «La gran pobresa dels ancians és la soledat»

—Com viu actualment la congregació el carisma de la seva fundadora?

—Avui dia intentem viure el mateix carisma que la nostra fundadora i que es basa en l'acollida, l'hospitalitat i la cura de les persones amb pocs recursos econòmics.

—Quina és la principal pobresa de les persones grans?

—El problema més gran que viuen els ancians avui és la soledat i l'abandonament perquè la seva família no se'n pot fer càrrec. És una pobresa molt gran que, unida a la manca de recursos econòmics, deixa moltes persones en situació de desemparança.

—Quins li agradaria que fossin els fruits d'aquesta visita canònica?

—M'agradaria conèixer de primera mà com viuen les comunitats i les necessitats a què han de fer front, per tal de poder ajudar cada germaneta a viure millor la seva vocació i estrènyer els llaços de comunió amb la casa de Natzaret com a model.

—Quin és el testimoni que la vida religiosa dona avui dia a la societat?

—Cal tenir una fe molt consolidada i arrelada per donar aquest testimoni avui dia al món, perquè no és fàcil. Són necessàries una gran paciència i una gran voluntat i és molt important que ens mantinguem fortes per donar testimoni de la nostra convicció.

Benet XVI en la Jornada Mundial de la Joventut de Colònia, va arrencar més d'un somriure i d'una sonora riallada entre tots els residents.

Carme Munté

TORTOSA

Primera jornada de formació mensual per al clergat

TORTOSA.— D'acord amb el programa que va presentar el bisbe Xavier Salinas i la Delegació diocesana del Clergat, el 17 d'octubre va tenir lloc a la residència de les Teresianes de Jesús-Tortosa la primera jornada mensual de formació per al clergat.

Fins ara es feien a la diòcesi de Tortosa unes jornades anuals de formació que es concretaven en tres dies al febrer i tres dies al setembre. La continuïtat en la formació permanent es confiava a l'arxiprestat i a cada membre personalment. Aquest curs es va pensar la possibilitat de demanar l'ajuda als pares Jesuïtes que a Roquetes dirigeixen l'Observatori de l'Ebre. A ells s'ha confiat la formació mensual de tots els sacerdots diocesans que es reuniran per tal de rebre xerrades sobre temes d'Església, de Teologia o d'actualitat.

El primer d'encetar aquesta nova forma de fer la tan necessària formació permanent va ser Josep F. Mària i Serrano, s.j. El tema que va desenvolupar va ser el de *Dimensions de la globalització*. La cinquantena de sacerdots presents, que van comptar amb la presència del bisbe diocesà, van seguir amb interès el desenvolupament clar, estructurat i senzill que va fer el ponent. La tesi que va presentar va ser que

«la globalització és una tendència significativa del món d'avui, però que tampoc no ho explica tot». Per al ponent, la globalització té un potencial considerable per fomentar el benestar del planeta, però tal com s'ha configurat fins avui ha generat riquesa per a alguns però pobresa per a molts i augment de la desigualtat entre uns i altres.

Des de moltes perspectives i amb claredat meridiana va anar explicant aquest pensament que va presentar com a fonament de les seves paraules. Però conscient

del debat que hi ha avui obert sobre aquest tema, el ponent va voler partir d'una definició per intentar aclarir el concepte que tractava. Va estructurar la seva anàlisi en tres nivells: el nivell tecnoeconòmic, el nivell sociopolític i el nivell cultural. El primer està relacionat amb les necessitats de supervivència de les persones, el segon amb el desig de convivència i se centra en les formes de poder polític i el desenvolupament dels grups socials, i el tercer té relació amb la recerca del sentit per a la vida de les persones, i inclou cultures,

idees i valors dels grups humans.

En conclusió, segons el professor Mària i Serrano, el concepte de globalització té connexions amb el de societat del coneixement, es relaciona amb el de l'economisme o extensió de la lògica del mercat capitalista a àmbits no econòmics de la vida de les societats i es connecta també amb internacionalització i mundialització.

Per acabar, el ponent, després de distingir les possibilitats que obren les Tecnologies de la Informació i de la Comunicació, els transports i l'anglès, de la forma jurídica i política concreta en què fins ara es fa la interconnexió global, va suggerir unes propostes per a una globalització humanitzadora: des del punt de vista sociopolític, subjectar els fenòmens econòmics globals al poder polític. Des del punt de vista cultural, desenvolupar institucions i agents que ajudin a reconèixer les trampes del consumisme. I des del punt de vista tecnoeconòmic, globalitzar els drets socials, la formació dels treballadors i la competència en qualitat.

La propera reunió serà el 20 de novembre, quan el director de la revista *Seleccions de Teologia* parlarà de temes actuals de la teologia. (V.M.C.)

El bisbe diocesà es va unir als preveres.

Barcelona

La llicenciatura per Internet i les diòcesis espanyoles, camps d'expansió de l'Iscreb

■ A l'acte d'inauguració del curs l'arquebisbe va instar a ampliar la dimensió social del cristianisme

BARCELONA.—L'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (Iscreb) va iniciar oficialment el 19 d'octubre passat el curs acadèmic 2005-2006 amb un doble propòsit: expandir-se progressivament per la resta de diòcesis espanyoles i ampliar els estudis en un segon cicle de llicenciatura per Internet. L'entitat bat rècords en nombre d'alumnes i de professors.

Fins a 643 persones es van matricular l'any passat a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (Iscreb), 265 de les quals van optar per la modalitat Teologia per Internet. I fins a 70 professors van impartir els seus coneixements especialitzats. Aquestes dades van ser donades per un satisfet Dr. Antoni Matabosch, director del centre, durant la lectura de la memòria a l'acte inaugural d'aquest curs 2005-2006. En aquest esdeveniment, que va tenir lloc a la sala d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona, es van posar de manifest els objectius a complir per l'institut d'aquest nou any: expandir-se a poc a poc per la resta de diòcesis espanyoles i ampliar-se en un

Mons. Lluís Martínez Sistach lliura a una de les alumnes el títol corresponent.

segon cicle de llicenciatura per Internet.

«Volem arribar a més persones i més lluny. A poc a poc firmem convenis amb diòcesis o institucions semblants a la nostra perquè siguin centres col·laboradors dels estudis per Internet: Menorca, Solsona, Lleida, Tarragona, Girona, Bilbao i els claretians de Madrid», va explicar el Dr. Matabosch. I va afegir: «Hem establert un pla de treball per presentar a la Congregació per a l'Educació Catòlica un segon cicle de llicenciatura

amb noves aportacions telemàtiques i pedagògiques, com són les aules virtuals amb videoconferències, messenger i creació de xats, etc. El nostre desig i esperança és poder iniciar aquesta llicenciatura en el curs 2006-2007.» A més, durant el curs que comença, l'Iscreb treballarà en l'adaptació dels seus estudis a l'espai europeu universitari. Una altra de les novetats presentades a l'acte inaugural va ser el postgrau *Diàleg interreligiós, ecumènic i cultural*, que s'ha inclòs en el pla

d'estudis d'aquest curs.

La lliçó inaugural va ser impartida pel doctor en Filosofia, llicenciat en Ciències Polítiques i actual cap d'estudis de l'Iscreb, Dr. Ignasi Boada. Va dissertar sobre *40 anys del Vaticà II: el diàleg amb el món*. A continuació, l'arquebisbe de Barcelona, després de lliurar els diplomes corresponents als alumnes presents, va voler pronunciar unes paraules sobre la feina de l'entitat, sobretot pel que fa a la tasca del centre d'inculcar l'Evangeli a la nostra cultura: «Aquest missatge de la inculturació, tan important, el veig concentrat i encarnat en el pla d'estudis de l'institut però hi ha una dimensió que encara no s'ha pogut desenvolupar com caldria: ampliar més la dimensió social del cristianisme, les implicacions d'ètica social i de doctrina social de l'Església.»

Si el nombre d'alumnes ho permet, va suggerir Mons. Martínez Sistach, «podria ser una de les especialitzacions de la llicenciatura, ja que la nostra societat necessita criteris de convivència i els nombrosos cristians que fan obres socials en moltes institucions compromeses necessiten relacionar la seva fe amb la seva obra social».

Consuelo Chaves

Benedicció del nou local de l'Apostolat de l'Oració i de la Fundació Montfort

BARCELONA.—El 15 d'octubre passat, Mons. Martínez Sistach va presidir l'acte de benedicció del nou local que compartiran l'Apostolat de l'Oració i la Fundació Montfort. En ell va aprofitar per destacar la importància de la pregària: «La pregària és tan necessària per a la vida cristiana com respirar per a la vida corporal.»

Aquest nou espai està situat al vuitè pis d'un dels edificis més centrals de la Ciutat Comtal, concretament al carrer Jonqueres, i és fruit d'una donació anònima. El P. Pere Suñer, director de l'Apostolat de l'Oració de Barcelona, després d'agrair la donació en nom de totes dues entitats, va dir que «l'únic desig de les dues obres aquí presents és servir Déu, treballar per la difusió de les devocions als Sagrats Cors i promoure la pregària i la consagració a aquests Sagrats Cors».

L'Apostolat de l'Oració, que en l'actualitat compta amb 2.250 socis, té una llarga història a Barcelona iniciada de la mà del bisbe Morgades. Ja fa molts anys que el Secretariat Diocesà de l'Apostolat de l'Oració comparteix local amb el centre d'església del Sagrat Cor dels pares jesuïtes, un dels centres més nombrosos de l'Apostolat de l'Oració d'arreu del món, va comentar el P. Suñer.

A partir d'ara, el nou local serà utilitzat per a l'elaboració, la manipulació i l'enviament dels aproximadament 5.000 fullets que es fan a l'any; a part dels nombrosos actes de formació i de pietat que es portaran a terme.

La Fundació Montfort és més recent (1980). Es va crear per donar a conèixer l'esclavitud mariana d'amor. Una de les activitats principals és la difusió a Catalunya, Espanya i arreu del món de les obres de sant Lluís M. Grignon de Montfort. Se n'han publicat 400.000 exemplars fins ara. El local serà utilitzat per a l'emmagatzematge i posterior distribució d'aquestes publicacions i per als grups de pregària, entre altres coses. (C.Ch.)

50 anys de la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels

BARCELONA.—

La parròquia de la Mare de Déu dels Àngels situada al barri de l'Eixample de Barcelona va complir 50 anys.

Per a aquest aniversari es va celebrar una eucaristia el 16 d'octubre passat presidida per Mons. Martínez Sistach. (C.Ch.)

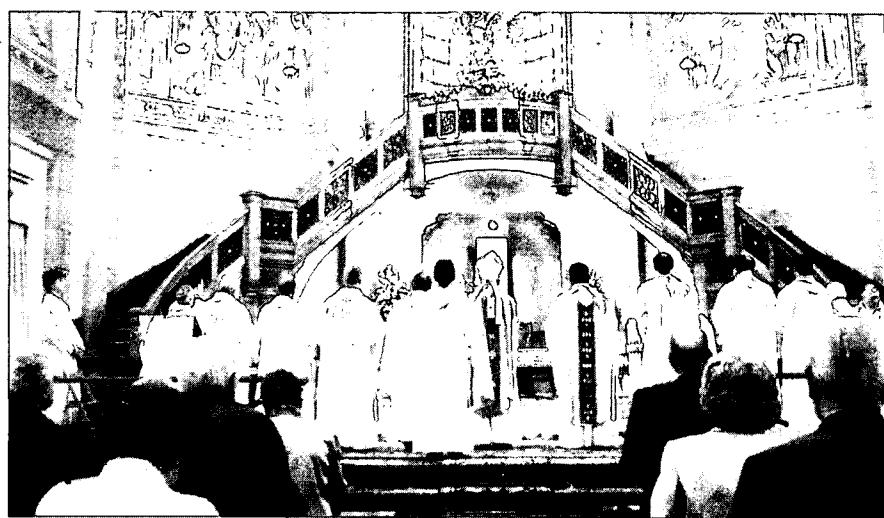

Foto: Consuelo Chaves

Eucaristia de clausura del 33è Congrés Nacional de l'Ensenyament Privat

BARCELONA.—La catedral de Barcelona va acollir el dissabte 15 d'octubre una eucaristia especial: la clausura del 33è Congrés Nacional de l'Ensenyament Privat, que es va celebrar del 13 al 15 a la capital catalana. Va ser presidit per l'arquebisbe de Barcelona.

En aquest congrés, que en aquesta edició va tenir el lema de «Llibertat i qualitat», es van debatre els punts de la LOE més problemàtics. En paraules de la presidenta de la Confederació Espanyola de

Centres d'Ensenyament, Isabel Bazo, la llei «presenta l'educació com a servei d'interès públic, quan s'hauria de considerar servei integral; atempta contra l'article 27 de la Constitució que defensa la llibertat d'ensenyament; no dóna qualitat al sistema i considera l'ensenyament privat subsidiari del públic». Una de les conclusions obtingudes després de l'esdeveniment és que elegir l'educació que els pares volen per als seus fills constitueix un dret primari que les autoritats han de reconèixer. (C.Ch.)

Terrassa

El moviment de Schoenstatt celebra 30 anys de presència a Catalunya

■ «Experimentar l'amor de Maria dona plenitud afectiva», va dir el bisbe Saiz en la seva visita a Valldoreix

VALLDOREIX.— El moviment de Schoenstatt a Catalunya està d'aniversari. El 18 d'octubre passat va celebrar els 30 anys de la benedicció del seu primer centre propi a Barcelona, un pis a la cèntrica plaça d'Urquinaona, on van

començar a celebrar misses, adoracions, reunions... A la porta contigua, en un petitíssim apartament, es va instal·lar una petita comunitat de Germanes de Maria. Des d'allí va anar desenvolupant-se una família de Schoenstatt que aspira-

va a construir un dia a Catalunya un santuari dedicat a la Mare de Déu com els prop de 180 santuaris de Schoenstatt dispersos arreu del món, rèpliques d'una capelleta alemanya en què es va originar el moviment.

Amb el pas del temps, efectivament, aquesta creixent família de Schoenstatt va adquirir un terreny al Vallès, a Valldoreix, i va construir un santuari que va ser benèit l'any 1998 pel cardenal Ricard M. Carles. Avui aquest santuari ha esdevingut centre de peregrinació. Coincidint amb la celebració dels 30 anys de l'arribada de Schoenstatt a Catalunya, Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, diòcesi on s'ubica el santuari de Valldoreix, va fer la seva primera visita pastoral al santuari de Schoenstatt. L'acte va començar amb una pregària, va continuar amb una trobada amb representants de diferents grups del moviment i amb la celebració de l'Eucaristia, i va acabar amb un dinar fraterno.

L'Eucaristia es va celebrar a tocar del santuari, a l'aire lliure, sota un sol radiant. El bisbe va parlar de les tres gràcies d'aquest petit santuari —l'empara, la transformació i

Mons. Saiz va presidir l'Eucaristia davant del santuari de la Mare de Déu de Schoenstatt de Valldoreix.

l'enviament apostòlic— i va destacar que «experimentar l'amor de Maria ens dona una plenitud afectiva que a l'hora d'evangelitzar dona molta força».

Mons. Saiz va conversar amb diversos membres del moviment i els va animar a ser sants en els temps actuals: «Vivim un moment molt difícil i fort i potser vénen temps més difícils encara, i aquest és el moment en què hem de santificar-nos i ser feliços.»

El bisbe va assenyalar també que l'eficàcia en l'evangelització prové de la unió amb Crist, de la santedat personal. «L'Església continua sent la institució a l'Estat espanyol que aplega més joves, més infants, més famílies», va afegir, però tot i que aquesta situació pogués canviar, «el problema no és que esdevinguéssim minoria, sinó que fóssim residu- als».

Patricia Navas

El bisbe Saiz honora santa Teresa de Jesús

TERRASSA/LA ROCA DEL VALLÈS.— Mons. Josep Àngel Saiz va viure el matí del 15 d'octubre passat, festivitat de Santa Teresa d'Àvila, al més pur estil carmelita. El bisbe de Terrassa va aprofitar la jornada per visitar novament els dos monestirs de carmelites de clausura que hi ha a la diòcesi.

De bon matí, Mons. Saiz va celebrar l'Eucaristia al monestir de Jesús Diví Obrer i Sant Josep Oriol de Terrassa, acompanyat d'un bon nombre de preveres de l'arxiprestat de Terrassa, encapçalats per l'arxiprest, Mn. Josep Pausas. Després de la missa va compartir un esmorzar popular amb la gent i a continuació es va reunir amb la comunitat de monges, la qual ha crescut en els darrers temps en haver acollit les religioses

carmelites dels monestirs de Reus i de Sabadell. Va destacar, en aquest sentit, la presència durant la celebració d'un bon nombre de feligresos de Sabadell.

Al migdia el bisbe es va traslladar a la Roca del Vallès per presidir novament l'eucaristia, aquesta vegada al monestir de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Josep Oriol de la Torreta. El van acompanyar a l'altar Mn. Fidel Catalán i Mn. Miquel Planas, arxiprest de Granollers, el P. Rodolf Puigdollers, s.ch.p., rector de Santa Maria del Jaire, i un bon nombre de preveres de les parròquies veïnes. Després de la missa, el prelat va saludar els assistents i va compartir una estona amb la comunitat de monges. Per acabar, va dinar amb els preveres assistents. (C.C.)

Mons. Saiz, amb una de les comunitats carmelites.

TESTIMONI

Francesc Palau i Quer

Nascut a Aitona (Lleida) el 1811, Francesc Palau i Quer va dedicar la vida a servir la seva estimada Església, especialment a través de la fundació de les famílies del Carmel missioner. Va morir el 1872 i va ser beatificat el 1988 per Joan Pau II.

Home tan realista com somiador, es va sentir servidor de l'Església, primer; home d'Església després, i a la fi identificat amb ella.

Havia nascut i crescut al si d'una família nombrosa que en va modelar la personalitat des de conviccions cristianes. Al seminari va decidir que la cosa més important per a ell era la vida religiosa com a carmelita descalç. Les circumstàncies convulses de la seva època li van impedir de viure la vocació en comunitat, la qual cosa no va ser obstacle insalvable.

Estava convençut que si la vocació era el seu element configurador, podia prescindir de gairebé tota la resta. Sí, va viure la vocació com un tresor. Per això la va contagiar. Explorador del misteri de l'Església, va romandre atent als signes del seu temps per descobrir les necessitats més urgents del voltant a fi i efecte d'atendre-les, de pal·liar-les. Va viure molt atent a la vida, com un sentinella. Va servir amb generositat perquè va viure amb passió el sentit eclesial. En la mesura que s'endinsava en aquest misteri, servia més i millor. Va predicar, va escriure sempre sobre l'Església, la seva estimada. I va servir els altres.

Tenia les seves preferències: els més necessitats. Hi veia reflectit el rostre de l'Església. Volia que fos transparent, bell, lluminós, orientador de la vida evangèlica i sabia que només seria així

si disminuïen les mancances humanes. D'aquí el seu empenyorament per reduir-les. No s'aturava en els riscos que per aquest motiu hauria d'afrontar. De fet, va patir malentesos, menyspreu, confinament, ostracisme, presó i desterrament. Encara que li costava encaixar les contrarietats, mai no va deixar d'atendre, d'escoltar, d'acompanyar, d'ajudar i de fer-ho amb interès, dedicació i fins i tot amb tendresa.

Va donar la vida al Carmel missioner perquè el seu amor a l'Església i el seu servei a la societat es perllonguessin en el temps i en les més variades cultures. Això és el que passa actualment. Va morir com un sant, després d'atendre els empestats.

Ester Díaz S.
carmelita missionera

Lleida

Alguaire celebra les festes de la Mare de Déu del Merli i sant Faust

ALGUAIRE.— El poble d'Alguaire, a la comarca del Segrià, ha celebrat en poc mes d'un mes les festes dels seus dos patrons: la Mare de Déu del Merli i sant Faust, les més arrelades de la seva tradició religiosa.

El primer cap de setmana de setembre després del dia 8, commemorant la festa de la Nativitat de Maria o de les marededéus trobades, es va celebrar com cada any la festa de la Mare de Déu del Merli. El seu santuari es troba situat a l'extrem nord-oest del poble, al peu de l'anomenada penya del convent, en referència a l'antic convent de la fundació de les religioses Santjoanistes, origen del santuari del Merli.

Els actes van començar el dissabte 10 de setembre amb el rès del Sant Rosari comentat pel rector de la parròquia, Mn. Carles Martí. Tot seguit es va oficiar la santa missa i, en acabar, es van cantar els *Goigs de la Mare de Déu* i es va venerar la imatge del Merli al seu cambril.

El diumenge 11 de setembre es va iniciar amb una missa primera molt concorreguda. A dos quarts de dotze del migdia, van començar els actes centrals de la festa del Merli amb la processó que va sortir de l'església parroquial de Sant Serni, per

dirigir-se al santuari, amb la participació de tot el poble. Va ser presidida pel rector i encapçalada per un grup de noies que portaven el tradicional pa beneït. Carme Guàrdia explica que tots els assistents, grans i petits, portaven rams de flors «per expressar la seva devoció a la Mare de Déu».

En arribar al santuari van dipositar totes les flors a banda i banda del cambril de la imatge de la Mare de Déu del Merli. Tot seguit es va oficiar la solemne missa major, amb la participació de la coral Nou Horitzó i la col·laboració de l'Associació de Dones Merli, que va tenir cura de preparar la celebració i que va protagonitzar les ofrenes de la missa. Al final es van cantar els goigs mentre els fidels venera-

El pa beneït, tradició festiva i religiosa en les festes dels patrons d'Alguaire.

ven la imatge, per acabar amb la benedicció i el repartiment del pa beneït.

«La festa en honor de la Mare de Déu del Merli està molt arrelada tant al poble d'Alguaire com a localitats veïnes, i els dies dedicats a la Mare de Déu tothom intenta en un moment o altre acudir al santuari per demostrar la seva devoció», explica Carme Guàrdia. Un fet a destacar és que en la celebració de la missa major el santuari es queda petit. Per això ja fa uns quants anys que l'Ajuntament habilita una

carpa a l'exterior amb altaveus i cadires per facilitar l'assistència a totes les persones que hi vulguin assistir.

Festa de Sant Faust

El 14 d'octubre Alguaire va celebrar la segona festa: la del seu patró sant Faust llaurador i confessor, que segons és creença va néixer en aquest poble a principis del segle VII. Amb motiu d'aquesta diada, al vespre es va celebrar una solemne Eucaristia a l'església parroquial de Sant Serni oficiada pel rector i cantada per la coral. Cal destacar la nombrosa assistència d'alguairencs que van voler fer memòria del seu fill i patró. La celebració va acabar amb la veneració de la relíquia de sant Faust i la benedicció i el repartiment del pa beneït.

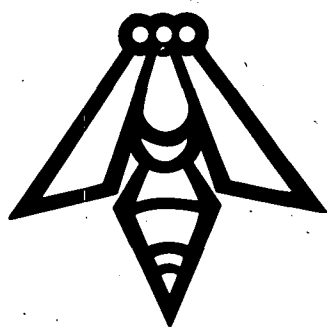
Durant la jornada molts fidels van visitar l'església per venerar sant Faust al seu altar i dipositar-hi ciris o flors. Tot i la distància que els separa, uns 300 quilòmetres, un poble a la província d'Àlaba, Buxanda, va celebrar també la festa de sant Faust pel fet que és a la seva església on se'n conserva i venera el cos incorrupte.

Jordi Curcó

CERABELLA

zona industrial, A
ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat, 9
08001 BCN
t. 934 41 09 07 / fax. 934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters, 5 (Portaferriosa)
08002 BCN
t./fax. 933 18 08 41
NOC,
Comte Borrell, 41
08015 BCN
t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

AMICS de la LLAR

UNA ENTITAT AL SERVEI DE LA 3A EDAT I DELS ESTUDIANTS

Companyia a canvi d'allotjament

Hi ha moltes persones grans que viuen soles i que, encara que es valen per elles mateixes, necessiten companyia. D'altra banda, molts joves que vénen a estudiar a Barcelona busquen un lloc cèntric per viure-hi. El servei que fa Amics de la Llar consisteix a posar en contacte la gent gran amb joves universitaris. Així, els avis i les àvies ofereixen allotjament a canvi de tenir companyia, sobretot a les nits.

Dies de prova (3 setmanes)

Es porta a terme un procés de selecció molt minuciós dels joves a través d'entrevistes, comprovació de referències, etc.

Pel que fa a les persones grans, les visiten al seu domicili per tal que es puguin conèixer i tenir en compte les seves necessitats.

Un cop presentades les dues persones adequades, tenen uns dies de prova per comprovar si congenien. I finalment, si tot va bé, és redacta un acord entre ambdues parts per deixar constància de tot allò que han decidit.

Dues generacions

S'estableix una bonica relació d'amistat i convivència entre les dues gene-

racions. L'experiència i els coneixements de la gent gran poden ser de gran ajut per als estudiants; i als avis, el fet de tenir algun jove a casa els contagia les ganes de viure.

S'han connectat ancians amb estudiants en gairebé tots els barris de Barcelona ciutat. El perfil de les persones que sol·liciten aquest servei és: gent gran, soltera o vídua entre 65 i 90 anys, també algun matrimoni. Generalment, són persones que es valen per si mateixes i que disposen d'una habitació lliure per a un estudiant. D'altra banda, els joves tenen entre 20 i 35 anys; la majoria són noies que vénen de les comarques de Catalunya, de diversos llocs d'Espanya i també d'Amèrica Llatina, que tenen bones referències i són estudiants matriculades.

Inscrita al Registre d'Entitats

Amics de la Llar té el reconeixement del Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya i l'experiència de més de 8 anys portant a terme aquests intercanvis. També el fet que moltes persones grans s'ho comuniquin les unes a les altres és una garantia de la qualitat del servei.

c/ Indústria, 218, 4t 1a
08026 Barcelona
Tel. 934 369 651
www.amicsllar.com

Joves

Joves amb inquietuds missioneres

■ Prop de cinquanta nois i noies reflexionen sobre la missió

BARCELONA.— Tenen en comú la joventut, la il·lusió, el compromís, la fe, l'entrega... parlem de 45 nois i noies que, procedents de diferents grups i realitats eclesials, van compartir el 16 d'octubre un dia entorn de la missió. El lema de la trobada, «Jove, tens

una missió!», interpel·lava directament cada participant. La intenció dels organitzadors, les delegacions diocesanes de Joventut i de Missions de Barcelona, era prendre el pols als grups de joves amb inquietud missionera i unir esforços per treballar en xarxa.

Jesús, ha de ser alliberador. Només serà creïble en transmetre la Bona Nova si la viu. Al món hi ha moltes creus, molt dolor... però els cristians caminem amb esperança per anunciar que en Jesucrist tot serà guarit.»

La parròquia Verge de la Pau de Barcelona va ser l'espai que va acollir 45 joves que van respondre a la crida de les delegacions de Joventut i de Missions. Cadascun dels joves arribava a la trobada mogut per un impuls missioner, amb la convicció que com a joves cristians no poden romandre de braços creuats davant de la realitat de pobresa i d'injustícia que viuen tants països, i davant de la necessitat d'apòstols que els portin el missatge cristià. És per això que al llarg de tota la jornada va ressonar el text evangèlic en què Jesús envia els deixebles a la missió.

Els organitzadors no es van plantejar grans objectius a l'hora de dissenyar la jornada. Sobretot volien saber quins grups o persones hi ha a la diòcesi que vulguin viure la cooperació en clau d'Església, i com potenciar-los de manera que tots puguin caminar plegats i unir esforços en la missió. La participació dels joves va ser una sorpresa agradable per a tothom. N'hi havia que fins i tot venien d'altres diòcesis.

La jornada va començar amb una pregària i un vídeo en què joves laics explicaven la seva experiència de missió en països del Sud. Com no podia ser d'una altra manera, la trobada també va comptar amb la presència de dos missioners: Miquel Àngel Pérez, que actualment treballa al Camerun, i Enric Olivé, que fa 42 que és a Xile. Tots dos van compartir la història de la seva crida a la missió, la realitat en què treballen, la seva vivència de Déu i de l'Església, com s'han enriquit amb l'amistat de la gent, anècdotes... «La missió et canvia la visió de la vida. Vas a aquells països no a salvar el món, ni a solucionar res. Hi vas a aprendre, a compartir», deia Miquel Àngel als joves. I afegia Enric

Olivé: «Us felicito i animo per viure la fe amb sentit, integrant-la en la vida.» Tots dos van recomanar al jove auditori que si sentien la crida a ser missioners, no ho dubtessin i es llancessin a aquesta aventura de Déu.

Després dels testimonis, els joves es van repartir en dos grups per dialogar sobre el que havien estat escoltant i també per compartir les vivències d'alguns nois i noies que han pogut fer una experiència de missió sobre el terreny: què havien fet, què havia canviat en ells, com es traduïa el seu compromís missioner en tornar a casa... Els qui no havien anat a les missions explicaven que també ells són missioners a la seva ciutat, al seu barri, a la seva parròquia. Així, un dels joves participants, Borja Hidalgo Calleja, assenyalava: «El meu grup es diu "Cinc pans i dos peixos", i ens reunim des de fa un any a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa, a Barcelona. Pertanyer a aquest grup em permet de participar activament en la vida de la parròquia. El fet de parlar de Déu amb altres persones em reforça la fe i em fa recordar el compromís missioner al qual estem obligats tots els cristians. Em permet estrènyer llaços d'amistat amb altres persones que comparteixen amb mi la fe en Déu i conèixer gent d'altres nacions i d'altres cultures.»

Pa compartit

L'esperit solidari es va viure durant tota la jornada. El dinar es va improvisar en un dels patis de la parròquia. Asseguts

Els joves van compartir experiències.

en cercle, al terra, tothom va buidar la seva motxilla per compartir el menjar que portaven, com en les primeres comunitats, on «tot el que tenien ho posaven en comú».

El mateix compartir es va viure en l'Eucaristia, on el missioner pren la força per portar a tothom la Bona Nova. En l'homilia, el delegat de Joventut, Toni Roman, va recordar el lema del Domund d'enguany, «Pa partit per al món», i va subratllar que el manament de Crist, «Aneu», ressona amb força i ens convida a posar-nos en camí. «Tots tenim una missió. El missioner, si respon a la crida de

La darrera part de la jornada va anar a càrrec de Víctor, un rondallaire africà que va omplir de ritme i de color la trobada. Ell mateix va explicar que evangelitza a través de l'animació africana i va parlar als joves de la fe, l'alegria, el treball en grup, de posar-se en el lloc de l'altre, de valorar el que és important de la vida, del compromís missioner...

Al final de la trobada, els joves se'n van anar cap a casa contents per haver compartit les seves inquietuds solidàries i per haver constatat que no estan sols en aquest caminar de fe. Les paraules del Borja ho reflecteixen clarament: «Haver assistit a aquesta reunió de grups m'ha permès, primer, descobrir amb joia que a Barcelona hi ha

grups de joves com el meu. He pogut conèixer dos preveres missioners i escoltar les seves experiències a Xile i al Camerun. Van destacar l'alegria de viure que tenen en aquests països on no tenen tantes coses com tenim nosaltres, però que sí comprenen el do de la vida, cosa que nosaltres hem oblidat. També m'ha sorprès el testimoni dels missioners laics que van partir per donar testimoni de Crist. He reflexionat sobre el fet que plantejem el món des d'Occident sense tenir en compte les altres formes de viure.»

Rosa María Jané Chueca

TONI ROMAN, DELEGAT DE PASTORAL DE JOVENTUT DE BARCELONA

«Animo els joves a no viure una fe instal·lada»

—Com valora la jornada?

—La valoració és molt positiva, ja que no sabem quina capacitat de convocatòria tindria. Crec que ha estat un primer contacte entre aquests grups i que ha deixat embastat un possible treball més coordinat i en xarxa de les experiències missioneres entre els joves de les nostres diòcesis.

—Quins objectius s'havien marcat?

—Van començar la trobada des de les delegacions de Missions i de Joventut convençuts que aquest camp, el de la solidaritat i la cooperació amb els països més pobres, és actualment una de les millors inquietuds i sensibilitats dels nostres joves que són a les parròquies, arxipresats i moviments; amb voluntat d'oferir

espais per poder viure aquestes experiències i aquests valors des de la fe i des del si de l'Església diocesana d'una manera explícita i joiosa. Són molts els joves que en tornar de l'experiència reconeixen que entre els missioners i el seu treball és on han descobert el rostre més autèntic de l'Església de Jesús.

—Què implica per a un jove anar de missions?

—Per a un jove que hi va amb el cor obert, una experiència en les missions significa d'entrada sortir de «casa seva», del seu món, dels seus models

Toni Roman.

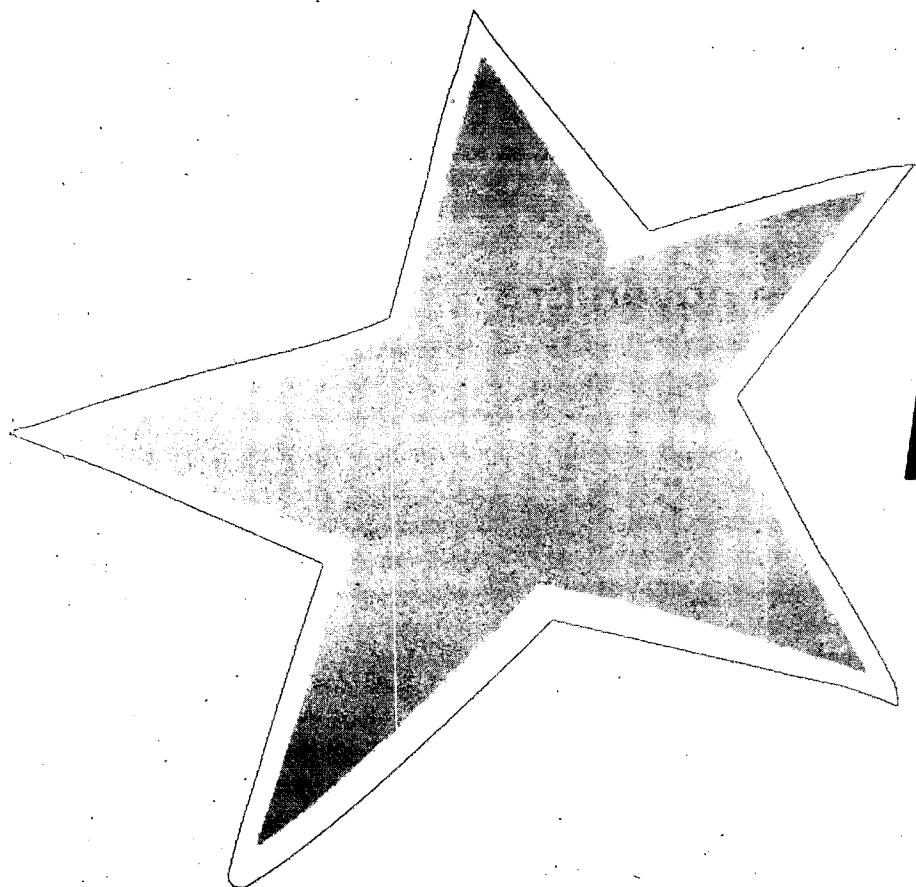
culturals, implica mirar el món amb uns altres paràmetres, amb més realisme, amb més obertura... incorporar moltes coses fins aleshores desconegudes o que només havien vist per televisió. Significa també normalment fer un treball d'equip: amb els missioners i missioneres, amb les persones de l'indret on van a col·laborar, amb el mateix grup de joves d'aquí amb els quals preparen el projecte.

Significa posar en joc els millors valors que un jove té a dins: solidaritat, austeritat, generositat, esperit de servei i lliurament als

més necessitats, col·laboració... Significa, encara, fer una experiència d'Església que sempre engresca, que fa créixer en la fe.

—Com a delegat de Joventut, què diu als joves?

—Animo els joves a posar en joc tota la riquesa de la vida que Déu ha dipositat en ells, en cadascun, i a arriscar una bona part d'aquesta vida al servei dels més pobres i en l'anunci de la Bona Nova del Regne per als més necessitats. El lema de la trobada del dia 16 era «Jove, tens una missió!» i crec que és força clar, que convida els joves a no viure una fe instal·lada, acomodaticia, sinó una fe sempre viva, creativa i creadora, preocupada per transformar el nostre món segons els criteris de l'evangeli de Jesucrist.

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- principat
ràdio
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

La Marató de TV3, contra l'Alzheimer

■ Els voluntaris s'hi han d'apuntar abans del 4 de novembre

L'arribada del Nadal va associada per a molts ciutadans catalans a una nova edició de La Marató de TV3. Enguany, i ja en van 14, la recaptació que s'aconsegueixi el proper 18 de desembre es destinarà a la investigació de la malaltia de l'Alzheimer i d'altres malalties del cervell com ara el Parkinson, l'esclerosi múltiple i l'ictus.

Les malalties neurològiques centraran la propera Marató de TV3, que se celebrarà el dia 18 de desembre. La decisió del Patronat de la Fundació La Marató de TV3 es basa en les manifestacions d'interès de les societats científiques i associacions de malalts, però la raó per la qual les malalties neurològiques han estat escollides és la importància fonamental que tindran les investigacions sobre aquestes malalties els propers anys.

D'una banda, suposen la tercera causa de mort (després del càncer i les malalties cardiovasculars) i, de l'altra, representen la primera causa de dependència i de càrrega personal, familiar, social i econòmica.

Algunes malalties del cervell, com l'Alzheimer, tenen com a resultat un envelliment cerebral irreversible, és a dir, deixen el malalt invàlid per exercir fins i tot les activitats del dia a dia (menjar, vestir-se, parlar...). Els malalts d'Alzheimer tenen dificultats amb la memòria, arriben a perdre la identitat pròpia i, fins i tot, a no recordar els que estimen. Per a ells, el passat és el present. Recorden amb detall el que va passar fa molt de temps i ho expliquen repetidament, però no són capaços de recordar què han menjat aquell mateix dia. A poc a poc perden el record de la seva vida i la seva identitat. Es considera la principal causa de demència i, encara que afecta normalment gent gran, també se'n donen casos en persones de menys de 40 anys.

L'esclerosi múltiple és una malaltia que afecta el sistema nerviós central (cervell i medul·la espinal). La pèrdua de força, una visió defectuosa i la pèrdua de sensibilitat en alguna part del cos són alguns dels primers símptomes de la malaltia. El pronòstic és incert, sovint no se'n pot predir l'evolució i els malalts que la pateixen tenen la possibilitat de patir futures discapacitats greus.

Afecta principalment dones i és la malaltia del sistema nerviós central més comuna entre els adults joves. Apareix

La Marató

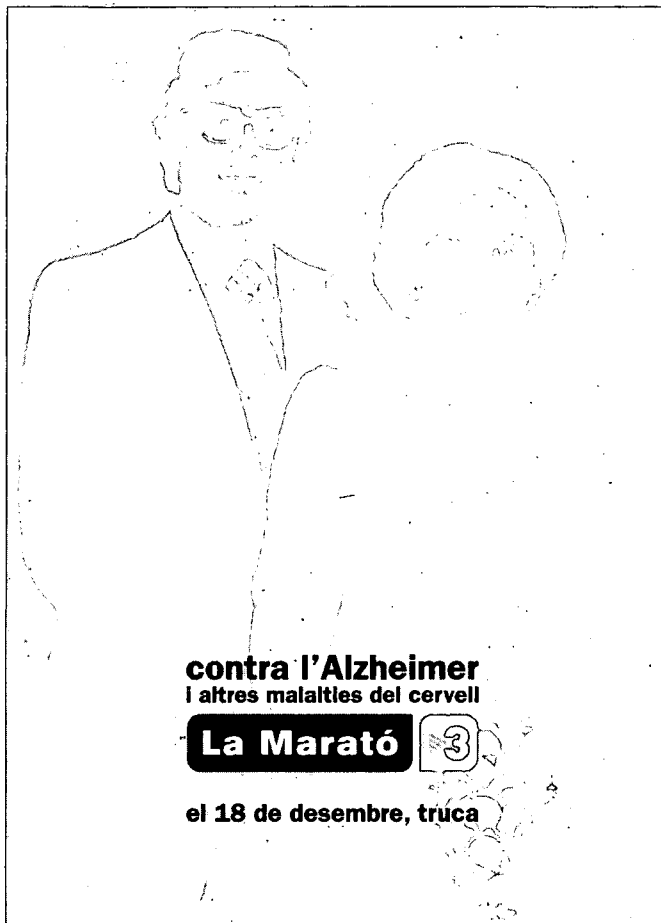
Voluntariat

Si voleu col·laborar com a voluntaris i voluntàries el diumenge 18 de desembre del 2005, cal omplir el full de subscripció (www.voluntariat.org), i enviar-la a inscripciones@voluntariat.org o bé als faxos 934 831 811 / 934 831 012, abans del 4 de novembre. Si no s'han cobert les places establertes, es prorrogarà aquesta data.

S'establiran diversos torns i tasques per poder fer la marató de més de 12 hores de durada. Les tasques, com en altres edicions, seran les de telefonista, servei de menjador, guarda-roba, servei d'ordre, verificadors que confirmen les donacions i els anomenats *runners*, que s'encarregaran d'anar amunt i avall amb les butlletes plenes i buides. Els torns seran d'aproximadament 4 hores cadascun, combinant horaris segons la tasca que es vulgui fer. S'establiran dies de formació per a totes les persones voluntàries que hi participin.

Tothom qui estigui interessat a participar-hi se'n pot informar a la pàgina web www.voluntariat.org, trucant al telèfon 934 831 794 o a l'adreça electrònica sgav.benestar@gencat-net.

Si teniu previst organitzar alguna activitat de suport a La Marató i necessiteu material de difusió o voleu assistir de públic al programa del proper 18 de desembre us podeu posar en contacte amb la Fundació La Marató de TV3, trucant al telèfon 934 444 830 o per correu electrònic fundaciomaratotv3@ccrtv.com.

Triptic de La Marató de TV3 d'enguany contra l'Alzheimer i altres malalties del cervell.

freqüentment entre els 29 i els 33 anys, però se'n pot donar el cas a qualsevol edat.

Igual que l'Alzheimer, el Parkinson afecta les zones del sistema nerviós encarregades de controlar les accions motores. Els símptomes principals són el tremolor, la rigidesa, l'alentiment del moviment, el trastorn de l'equilibri i la depressió. Tot això provoca la manca d'habilitat per dur a terme les activitats de la vida quotidiana. Aixecar-se d'una cadira, escriure, caminar, empassar o moure els braços es converteixen en objectius impossibles. El Parkinson apareix a partir dels 50 anys, encara que cada cop hi ha més persones que el pateixen abans dels 40.

L'ictus és una alteració brusca i greu de la circulació de la sang al cervell. També és coneix com a accident vascular cerebral, embòlia cerebral, trombosi cerebral, apoplexia i hemorràgia cerebral. Pot afectar qualsevol part del cervell i amb simp-

tomes molt diferents: pèrdua sobtada de la força en un braç, una cama o tot un costat del cos, no poder parlar o no entendre el que et diuen, perdre de cop part de la visió o tenir un mal de cap molt intens i brusc.

Pot aparèixer a qualsevol edat i pot afectar tant persones grans com gent molt jove, fins i tot nens. És important reconèixer-ne els símptomes i actuar amb rapidesa. L'atenció precoç en les urgències d'un hospital pot evitar que la lesió del cervell s'estengui.

Actualment es desconeix la causa d'aquestes malalties i, ara per ara, no tenen cura. De moment, els medicaments i els tractaments ajuden a controlar alguns dels símptomes o a alléu-

jar-ne els efectes, però no n'hi ha prou. Només investigant com funciona el cervell, que és el que falla i com es pot prevenir o guarir, s'aconseguirà plantar cara a aquestes malalties que s'ho emporten tot, records inclosos.

En els darrers 10 anys s'ha avançat molt, també gràcies als diners que La Marató de TV3 del 1996, dedicada a les malalties neurològiques, va destinar a 37 projectes d'investigació sobre aquestes malalties. Un total de 3.677.019 euros (611.804.534 de les antigues pessetes) es van repartir en projectes com el de la Fundació Jordi Gol i Gurina «Estudi de la malaltia de l'Alzheimer en l'atenció primària: seguiment d'una cohort de persones més grans de 65 anys i avaluació de l'eficàcia d'una intervenció de suport als cuidadors principals d'aquests malalts» (5.784.040 ptes.). Però encara queda molt de camí per fer, molt per investigar.

Consuelo Chaves

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

012 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

Salut i dietes

Nutrició i envelliment

La vellesa és una etapa de la vida que engloba una seqüència de canvis bioquímics, així com alteracions estructurals i funcionals en els diversos teixits de l'organisme. A causa d'aquests canvis i de la reducció d'activitat física, les persones més grans necessiten menys calories. En concret, l'aportació energètica depèn de l'edat, del sexe, de l'activitat física i de les malalties associades.

En una situació biològica així, l'alimentació adient serà aquella que contingui els nutrients necessaris per satisfer les necessitats orgàniques de l'edat, però no n'hi ha prou. En les persones d'edat, els processos de digestió, d'absorció, de distribució i de metabolisme poden estar alterats com a conseqüència de l'edat, de les malalties cròniques freqüents (diabetis tipus II, insuficiència cardíaca, hipertensió arterial...) i dels fàrmacs que poden influir en l'absorció de nutrients i en la sensació de gana. És per això que el nutricionista ha de revisar el perfil farmacològic de l'ancià, de manera que inclogui tots els medicaments, tant els prescrits pel metge com els propis de l'automedicació (analgèsics, laxants, ansiolítics, etc.).

Els òrgans metabòlics presenten amb l'edat certs límits. Així, un augment del consum de proteïnes excessiu podria sobrecarregar la funció renal. També amb

Les dietes dels ancians han de ser d'elaboració fàcil.

l'edat l'absorció de calci disminueix. La manca d'exercici habitual per artrosi, caigudes o inseguretat i —en dones— menopausa afavoreix la pèrdua de massa òssia i amb ella el risc de fractures. En els casos d'ús intensiu d'antiàcids i d'anti-inflamatoris pot provocar-se secundàriament cert dèficit d'absorció de ferro.

El metabolisme hídric pot ressentir-se'n perquè la capacitat funcional del ronyó i la sensació de set disminueixen amb l'edat. Certa falta de to de l'aparell digestiu pot predisposar al restrenyiment. Aspectes psicosocials com l'aïllament social, els problemes econòmics, la incapacitat física progressiva i els problemes en la dentició poden in-

fluir o agreujar l'estat nutricional de les persones grans.

Consells dietètics

- Les dietes han de ser senzilles i d'elaboració fàcil, amb diversitat de menús i amb una presentació atractiva.
- És molt important mantenir els hàbits i els gustos personals i regionals.
- Augmentar el nombre d'àpats i disminuir la quantitat d'aliment afavoreix la digestió i ajuda a evitar la diabetis.
- Cal revisar el consum de cafè, d'alcohol i de begudes estimulants segons la medicació crònica.
- Acostumar l'ancià a beure líquids entre àpats i a mesurar la quantitat diària d'aigua ingerida.
- L'ambient a l'hora dels àpats ha de ser agradable i predisposar a una ingesta tranquil·la, que serveixi d'indret de reunió.
- Evitar que els ancians mengin sols i potenciar la vida social i familiar.
- Un exercici físic adaptat a cada ancià li millorarà l'evacuació i li augmentarà la gana.
- Revisar periòdicament l'estat de les dents i de les dentadures postisses per vetllar que estiguin en bones condicions higièniques i mecàniques.
- Vetllar especialment per la quantitat de fibra en cada menú per tal d'evitar dietes sense residus que provoquin restrenyiment i hemorroides.

En resum, una alimentació equilibrada en un menjador i ambient adients i un mínim d'exercici —si és possible, de forma regular— ajuda les persones més grans a mantenir-se ben nodrides, actives i saludables.

M. José Camps
(tècnica en dietètica i nutrició) i
Dr. Ferran L. Tognetta
(22324fta@comb.es)

Els Germans de Sant Joan de Déu recuperen un hospital construït pel fundador

MADRID.— El 1835, els Germans de Sant Joan de Déu van haver d'abandonar l'hospital més emblemàtic de l'orde per manca de religiosos; 170 anys després, l'hospital de Sant Joan de Déu de Granada, construït pel seu fundador el segle XVI, tornarà a ser propietat de l'orde hospitalari.

Des de feia un temps, els Germans de Sant Joan de Déu reclamaven a les autoritats competents la cessió de les instal·lacions, que el 1835 es van deixar en mans de la Junta de Beneficència de la capital andalusa i que actualment depenen de la Diputació Provincial. La intenció de l'orde és tornar a dedicar gran part dels espais a activitats assistencials, com hospital de dia, unitat d'Alzheimer, alberg nocturn, assistència a immigrants i transeünts, i moltes altres necessitats de la societat granadina. Una part de l'edifici històric es destinarà al culte, sales d'exposicions i reunions, museu i biblioteca per evocar la memòria del fundador.

L'orde hospitalari veurà aplegut el seu desig després de la signatura recent d'un conveni-marc entre el president de la Diputació de Granada, Antonio Martínez Caler, i el superior gerent del Centre Sant Rafael de Granada, Miguel Martín Calderón, pel qual l'administració granadina torna l'edifici. Segons el conveni, l'orde es compromet a sufragar la major part de les despeses de restauració de l'immoble i en manté l'ús assistencial, si bé la Diputació Provincial es farà càrrec de les despeses de restauració d'una zona reservada, on hi ha frescos en estat de restauració deficient. (IVICON)

La Universitat Catòlica de València incorporarà la titulació en Ciències de la Salut

VALÈNCIA.— La Universitat Catòlica de València Sant Vicenç Màrtir estudia incorporar noves titulacions vinculades a professions sanitàries, enginyeria i filosofia. La UCV imparteix actualment un total de 14 titulacions a través de l'Escola Universitària Mare de Déu dels Desemparats i cinc facultats. Així mateix, la UCV ha desenvolupat un programa d'acció social que ha permès als membres de la comunitat universitària, fonamentalment als estudiants, implicar-se en accions de solidaritat envers els col·lectius més desprotegits. (AVAN)

El Papa visita l'hospital infantil Bambino Gesù

CIUTAT DEL VATICÀ.— Recentment els petits pacients de l'hospital Bambino Gesù (Infant Jesús) de Roma van viure una jornada important, ja que van rebre la visita del papa Benet XVI. Es tracta de la primera visita hospitalària que realitza el Sant Pare, llevat de la que va fer al Policlínic Gemelli aquest estiu per veure el seu germà Georg.

L'hospital, que és propietat de la Santa Seu, es troba al costat de la Universitat Pontifícia Urbaniana i hi treballen 2.100 persones, entre metges i treballadors. El Papa va parlar amb cadascun dels pacients, els beneïa i els acarona. «És un avi vestit de blanc», va comentar un dels nens. En el seu breu parlament, el Pontífex va dir que «com Jesús, també l'Església manifesta una especial predilecció per la infància, especialment quan es tracta de nens que sofreixen».

El Sant Pare va fer saber que va voler visitar aquest hospital «per testimoniar també l'amor de Jesús pels nens, un amor que sorgeix espontàniament del cor i que l'esperit cristià fa créixer i reforçar». El Papa, que va reconèixer que «la missió dels qui treballen en un hospital no és fàcil», va dir que «tot serà menys difícil si en dedicar les vostres energies a cada petit pacient sabeu reconèixer en el seu rostre el de Jesús».

L'hospital Bambino Gesù és un punt de referència destacat en l'àmbit internacional per a la cura dels nens, tant en l'àmbit de l'assistència mèdica com en el de la recerca biomèdica.

Miriam Díez Bosch

El Papa saluda un dels infants hospitalitzats.

Si vols un ambient familiar
i no trobar-te mai sol...

RESIDÈNCIA NOSTRA
SENYORA DE
MERITXELL

Al cor de la ciutat de Barcelona
Gran Via de les Corts
Catalanes, 602
(davant de la Universitat)
Tel. 933 041 301

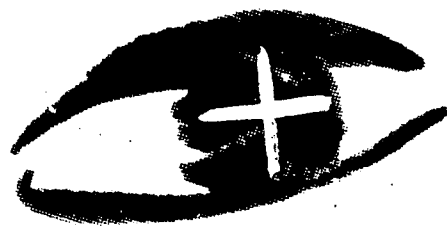
cultura

El CCUP aposta per la recerca espiritual

■ L'entitat adscrita a la Pastoral Universitària de Barcelona comença el curs amb noves iniciatives

BARCELONA.— Fidels a la vocació de donar respostes a les necessitats i demandes dels joves universitaris i professionals, el CCUP inicia el curs 2005-2006 amb una sèrie de noves propostes orientades a convidar els joves a fer una agosarada immersió en la vida espiritual. Rebatejat precisament com a Centre de Vida Espiritual en la Cultura Contemporània, l'entitat pertanyent a la

Pastoral Universitària ha decidit dedicar els pròxims anys a treballar en el redescobriment de les fonts, els orígens i els nuclis de l'experiència de fe cristiana. Una de les activitats proposades són el Sopars-Tallers Creatius, iniciats el 21 i 22 d'octubre passat amb el tema *En què consisteix el cristianisme? Quina aportació fa a la meva vida quotidiana?*

Després d'un ampli treball d'observació i anàlisi de les necessitats dels joves universitaris al nostre país, l'equip del CCUP, amb Francesc Grané al capdavant, ha decidit aquest curs donar una nova orientació a la seva proposta creativa. Com a resposta als reptes actuals, el centre adscrit a la Pastoral Universitària aspira a esdevenir sobretot lloc de referència on la cultura contemporània pugui establir diàleg amb la recerca espiritual. L'objectiu és crear una proximitat i complicitat més grans amb la gent, i alhora trencar la imatge que tenen molts joves sobre la religió i la seva espiritualitat.

«En un context d'analfabetisme religiós i espiritual —explica Francesc Grané— hem descobert que hi ha una sèrie de necessitats, les espirituals, que no poden ser ni formulades com a tals, perquè molta gent no compta amb els recursos mínims indispensables per formular-les.» La missió principal del CCUP serà a partir d'ara cercar mètodes creatius i suggeridors per «oferir a les noves generacions el ric patrimoni d'experiència espiritual del cristianisme».

Sopars-Tallers Creatius

En aquesta dinàmica s'emmarquen els Sopars-Tallers Creatius, el «producte estrella» que enguany oferirà el CCUP. Es tracta d'una activitat destinada fonamentalment a posar els joves en contacte amb les dimensions més profundes de la seva persona. Aquesta nova proposta es desenvolupa al llarg de vuit trobades durant tot el curs. Cadascuna independent de l'altra, amb un tema i un responsable diferent en cada ocasió. Les sessions comencen el divendres al vespre amb un sopar distès i tenen forma de tertúlia oberta i sense guió previ. Els assistents són convidats a parlar amb el professor del curs i formular-li les seves preguntes, comentaris i opinions. L'endemà es tornen a reunir, aquesta vegada per impartir una sessió de caire més acadèmic i sistemàtic. Aquesta activitat està orientada a la creació íntima de

Els membres del CCUP engeguen aquest curs una nova etapa.

nous significats interiors, tant psicològics com espirituals, i a la motivació d'un treball intern que transformi la pròpia vida quotidiana.

Els Sopars-Tallers Creatius van començar amb èxit el 21 i 22 d'octubre sota el guiatge en la seva primera sessió del filòsof i periodista, a més de director del CCUP, Francesc Grané. Al llarg de tot el curs es tractaran temes relacionats amb el cristianisme, l'espiritualitat, el silenci, la pobresa o la pregària. D'alguna manera, com explica el mateix Grané, «intentarem que paraules, narracions, símbols i ritus que hem vist i sentit moltes vegades i que no tenien cap significat personal esdevinguin expressió». «Aquesta proposta —afirma— sorgeix del desig de trobar un equilibri entre la via acadèmica, per una part, i la via del món del voluntariat i dels exercicis de

donació per l'altre. Volem trobar noves metodologies que ens conduixin a una unitat entre les vies del cor i les vies del cap.»

A més dels Sopars-Tallers Creatius, el CCUP oferirà també al llarg de l'any altres propostes, com ara el curs monogràfic *De què parlem quan parlem de Déu* o les jornades d'interiorització, silenci i pregària durant el temps d'Advent, Setmana Santa i estiu. Així mateix, el Centre de Vida Espiritual en la Cultura Contemporània ofereix la possibilitat d'organitzar cursos i tallers a mida, per realitzar en parròquies, escoles i entitats diverses. Entre els temes que ofereix hi ha l'espiritualitat en el món d'avui, el llenguatge simbòlic i els seus significats o la gestió de la comunicació en temes de fe, entre altres.

Un centenar de joves formen part actualment del CCUP. Hi ha laics i religiosos, de diversos àmbits acadèmics i professionals, i l'únic requisit és sentir «interès per descobrir la pròpia vida espiritual i les formes amb què avui s'expressa a través de mediacions, persones, obres i llenguatges ben diversos».

Elena Gelabert va conèixer el CCUP no fa gaire, però n'ha tingut prou per descobrir «un grup de gent esplèndida, generosa, amb un gran cor i una vida espiritual molt intensa». Segons assegura, «el CCUP m'ha ajudat a relacionar-me amb el meu propi interior, a buscar el bé per damunt de totes les coses i a mirar amb altres ulls —molt més comprensius— tot el que m'envolta». Aquesta jove professional està convençuda que «una vida espiritual rica no només canvia la persona sinó que la suma d'espiritualitats poden modificar de forma positiva gran part dels valors de la societat». Per això convida els universitaris i professionals a forjar-se una «profunda espiritualitat i treballar perquè aquesta repercuteixi positivament en el dia a dia i en l'aplicació després en la seva feina professional».

Des del 3 de novembre les propostes del CCUP i de tota la Pastoral Universitària de Barcelona són a l'abast dels internautes a través de la pàgina web www.universitaties.net. Els interessats a posar-se en contacte amb el nou Centre de Vida Espiritual en la Cultura Contemporània també ho poden fer a través dels telèfons 934 121 551 - 934 876 363 o del correu electrònic ccup@dpuniversitaria.org.

Samuel Gutiérrez

Noves maneres de proposar la fe

BARCELONA.— La parròquia de Sant Ramon de Penyaforç torna a la càrrega amb les seves innovadores propostes d'anunci de la Bona Nova d'acord amb els nous temps. Impulsades sobretot pel prevere i cantautor Xavier Morlans, ja és en marxa una nova edició dels espais «Tornar a creure» i «Divendres jove», dues iniciatives diferents que conflueixen en el seu desig de proposar la fe a través de nous camins i metodologies.

Les sessions obertes de «Tornar a creure» es van iniciar l'11 d'octubre passat i tenen lloc els dimarts cada quinze dies, de 20.30 a 21.45 h, a la parròquia de Sant Ramon de Penyaforç de Barcelona. «Tornar a creure» és una proposta de reiniciació cristiana d'adults, semblant a iniciatives ja engegades a França amb molt d'èxit. Estan pensades sobretot per a adults entre 35 i 45 anys que havent rebut formació religiosa en la infantesa o joventut, l'havien aparcat i que ara volen tornar a reprendre-la. «Són gent —explica Xavier Morlans— que en un moment determinat de la seva vida enyoren la trobada amb Déu i volen començar una recerca.» Amb el material dels tres anys d'itine-

rari a punt d'editar-se, la proposta de «Tornar a creure» aposta per «una metodologia pastoral per iniciar un procés de fe, arrencant des de la part més vivencial i anant cap a una comprensió més intel·lectual». Les sessions proposades a Sant Ramon de Penyaforç són «gratuïtes i sense compromís, en un clima tranquil, sense estridències ni fonamentalismes».

Amb uns altres objectius, però també dintre del desig d'arribar als allunyats, va néixer fa un any el «Divendres jove», un espai per al jovent que una vegada al mes ofereix «una forma diferent de sortir els divendres». Pensat per a nois i noies entre 16 i 23 anys, la fórmula combina una pregària a l'estil Taizé i un primer anunci, un espai filosòfic de preguntes i respostes sobre un tema amb el nom de «Micro obert», i un espai lúdic amb sopar a base de pizzes i música incloses a l'atri de l'església de Sant Ramon de Penyaforç. El fil conductor d'aquest curs serà *Hi ha vida més enllà del món virtual*. Les sessions s'iniciaran el pròxim 11 de novembre, a partir de les 21.30 h. Tothom hi és convidat. Només cal portar el cor ben obert i desitjos de recerca. (S.G.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA
BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Sant Ignasi, protagonista en la inauguració dels cursos de la Balmesiana

■ La lliçó inaugural va ser pronunciada pel P. Pere Suñer

BARCELONA.— Amb motiu de l'Any Ignasià, la Fundació Balmesiana va dedicar la inauguració del curs 2005-2006 a la figura de sant Ignasi de Loiola. Seguint l'obra del P. Casanovas, l'actual director general de la Balmesiana, el P. Pere Suñer, s.j., va aprofundir davant dels assistents sobre la persona i els fets que envolten l'existència del sant, fundador de la Companyia de Jesús.

A l'esquerra, el P. Pere Suñer en un moment de la lliçó inaugural.

Amb l'arribada del proper any se celebraran els 450 anys de la mort de sant Ignasi de Loiola a Roma. El fundador i primer director de la Fundació Balmesiana, el P. Ignasi Casanovas, va estudiar en profunditat la figura de sant Ignasi. Ateses aquestes circumstàncies, per a la inauguració d'una edició més dels cursos de la Fundació Balmesiana, es va optar per oferir la lliçó inaugural titulada *Sant Ignasi, vist pel P. Casanovas*. Es va encarregar de la ponència el successor del P. Casanovas al capdavant de l'entitat, el P. Pere Suñer. L'acte va tenir lloc el 13 d'octubre passat a la seu de l'entitat.

Prèviament i com en qualsevol inauguració de curs, es va llegir la memòria informant els presents de les activitats desenvolupades en el curs passat, entre les quals van destacar les 16 conferències impartides al llarg de tot l'any, l'edició de la revista electrònica mensual de l'Institut Sant Tomàs de la Balmesiana anomenada *E-Aquinas* i la publicació dels dos números de la revista *Espiritu*.

A continuació, el P. Suñer, seguint les seves notes i il·lustrant els presents amb extractes del volum *Sant Ignasi de Loiola*, del P. Casanovas, es va disposar a impartir

la lliçó inaugural. Pretenia, entre altres coses, mostrar els vincles existents entre el fundador de la Companyia de Jesús i Catalunya, on va arribar a haver-hi fins a onze col·legis jesuïtes, segons va comentar el conferenciant.

El P. Suñer va definir l'obra com un «estudi rigorós» dels fets que van envoltar l'existència del sant i de la seva vida interna; «per això, també el llibre és una lliçó d'espiritualitat», va afirmar. Va tractar detalladament cadascuna de les tres parts en què l'autor divideix el llibre, segons les tres etapes que es distingeixen en la vida del sant.

A la primera va parlar de la seva joventut cortesana i militar. Havia nascut al si d'una de les famílies més antigues i nobles de la regió, a la província de Guipúscoa. La segona comença quan és ferit de gravetat en una batalla contra els francesos i és obligat a una llarga convalescència. Durant aquest espai tan sols va tenir temps per llegir una història de Crist i un volum de vides de sants. A partir d'aquest moment, sant Ignasi pensa en el que havien fet aquests personatges i «es proposa fer el mateix. Comença a reflexionar sobre els propis actes i arriba a ser un gran mestre de la introspecció», va explicar el P. Suñer.

Una vegada recuperat, va fer un pelegrinatge al santuari de Montserrat, on va determinar dur vida de penitent. Volia viatjar a Terra Santa i, camí de Barcelona, va fer parada a Manresa. Una parada que va durar gairebé un any i en la qual es va lliurar a la pregària i la penitència. La tercera etapa és la que correspon a la identificació completa amb Crist i el seu missatge. El P. Suñer va cloure l'acte inaugural donant gràcies a Déu per la figura i l'obra de sant Ignasi i per la feina del P. Casanovas.

Consuelo Chaves

Ramon Guardans, doctor «honoris causa» per la UIC

Guardans, ja investit doctor «honoris causa».

BARCELONA.— Ramon Guardans (Reus, 1919), advocat i promotor de la Universitat Internacional de Catalunya, va ser investit recentment doctor *honoris causa*. Es tracta de la primera sessió d'investidura d'aquest tipus que té lloc en aquesta universitat privada fundada el 1997. Guardans va rebre de mans del Dr. Josep Argemí, rector de la UIC, el títol, el birret llorejat, el llibre de la ciència, l'anell i els guants blancs en una sessió d'investidura en la qual el Dr. Jordi Cervós, antic rector de la UIC, va oferir la *laudatio* de l'homenatjat.

Ramon Guardans és actualment secretari general de l'Institut Cambó. En el seu discurs, va fer referència al seu paper com a promotor de la UIC: «Crec que vaig dedicar al naixement d'aquesta institució universitària

el millor de mi mateix. Ho vaig fer perquè hi creia, perquè estava convençut de la transcendència social d'aquest projecte engrescador. Els he d'agrair que, amb aquest honor que avui m'han volgut fer, m'hagin donat l'ocasió de mirar enrere, no només a aquells anys, sinó a tota una vida dedicada al servei del meu país, de la seva gent i d'uns ideals que estic segur que vostès sabran conservar i transmetre a les generacions futures.» (C.C.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Santa Bàrbara, màrtir

Liechtenstein va dedicar aquest segell a santa Bàrbara. Segons la tradició, el seu pare, un pagà noble i supersticiós, va fer construir una torre per tancar-la. Bàrbara professava el cristianisme. Veient que la seva filla es resistia a abandonar les seves creences, la va denunciar al pretor Martinià. Va ser sentenciada a morir decapitada, fet que va perpetrar el seu propi pare. Com a càstig, un llamp el va fulminar en tornar a casa. La pietat popular invoca santa Bàrbara com a protectora durant les tempestes. És patrona dels arquitectes i dels miners. La seva festa se celebra el 4 de desembre.

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

En record del Sr. Planas

El Sr. Planas, home molt adinerat i propietari de diferents negocis, era client habitual del restaurant on jo treballava com a xef de cuina.

Abans d'asseure's al menjador, sempre entrava a la cuina tot decidit i em deia: «Joan, prepara'm el de sempre.» Es referia a la mariscada especial de cada mes.

Moltes vegades m'havia explicat que havia passat uns anys molt durs. Al principi, de nit, treballava tot sol amb una màquina tèxtil de tercera o quarta mà i, durant el dia, venia jerseis porta per porta.

Així, va crear una empresa tèxtil molt important.

Jo admiro aquestes persones que, amb força de voluntat i treballant, aconsegueixen arribar on es proposen. Quina diferència dels que s'ho troben tot fet.

En vida, va ajudar molta gent i, quan va morir, va deixar la seva fortuna a centres de beneficència i ONG. Era una bona persona.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Publicat el primer llibre de Benet XVI

■ «La revolución de Dios» recull els discursos del Papa durant la XX Jornada Mundial de la Joventut

CIUTAT DEL VATICÀ.— L'11 d'octubre el cardenal vicari de Roma, Camillo Ruini, i el president del Consell Pontifici per als Laics, l'arquebisbe Mons. Stanislaw Rylko, van presentar *La revolución de Dios*, el primer llibre de Benet XVI, que recull tots els discursos i homilies del Papa durant la XX Jornada Mundial de la Joventut. Recentment ha estat publicat en castellà per l'editorial San Pablo.

Els discursos dedicats als joves i als seminaristes i l'homilia pronunciada a la missa oficiada a l'esplanada de Marienfeld ocupen la primera part del llibre. Després hi ha la secció dedicada al diàleg interreligiós, amb els parlaments que el Papa va llegir durant la històrica visita a la sinagoga jueva de Colònia i davant de les comunitats musulmanes. Continuen els discursos adreçats als bisbes alemanys i als qui van participar en la trobada ecumènica. El llibre es tanca amb el missatge de Joan Pau II per a la preparació de la JMJ i l'allocució de Benet XVI pronunciada a Roma el 24 d'agost, en el qual feia balanç del viatge.

El cardenal Ruini va afirmar a la presentació del llibre que el Pontífex va

saber combinar durant la visita a Colònia l'obertura universal i la identitat catòlica i que en els seus textos indica la cadena de transformacions que canvien i renoven el món. Ruini va recordar que Benet XVI va dir als joves que l'Eucaristia ha d'esdevenir el centre de la vida i ha de donar sentit al diumenge, «dia de Crist, dia de l'inici de la creació i dia de la redempció».

L'arquebisbe Rylko va manifestar que el Sant Pare en els seus discursos va oferir elements importants per a un programa pastoral precís que es construeix a l'entorn de tres paraules clau: cercar, trobar i adorar. També va recordar que a la XX Jornada Mundial de la Joventut van assistir més d'un milió de joves provinents de 197 països dels cinc continents, 757 bisbes i 9.000 sacerdots. (C.C.)

El primer llibre de Benet XVI.

Exposició d'orfebreria i ornaments litúrgics

MADRID.— Més d'un centenar de peces d'orfebreria i ornaments litúrgics s'exhibiran a la VI Biennal d'Art que organitza el Departament de Patrimoni Cultural de la Conferència Episcopal Espanyola de Religiosos (Confer) i que es podran veure a Madrid aquest mes de novembre sota el lema «La belleza del culto».

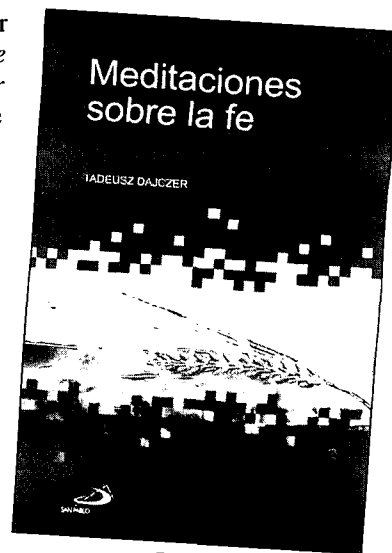
La mostra presentarà diferents treballs d'orfebreria, a més de teixits i brodats sobre la celebració dels sagraments, principalment de l'Eucaristia. Així, es podran veure calzes, patenes, custòdies, reliquiàries i sagraris juntament amb vestidures sagrades com casulles, dalmàtiques i capes pluvials. Els objectes i ornaments exposats van des del segle XVI fins al XIX i provenen de quinze ordes i congregacions religioses. (Ivicon)

Nova edició del llibre «Meditaciones sobre la fe»

MADRID.— L'editorial San Pablo torna a editar per setè cop a l'Estat espanyol, *Meditaciones sobre la fe*, del P. Tadeusz Dajczer, un autèntic best-seller de literatura espiritual traduït en menys de quinze anys a més de 26 llengües i editat més de 80 cops arreu del món. Ve presentat per una carta de la Secretaria d'Estat vaticana en què es recull la satisfacció amb què el Papa ha acollit aquesta obra. A més, ve prologada per Mons. Antonio Cañizares Llovera, arquebisbe de Toledo i primat d'Espanya.

Es tracta d'un «llibre d'espiritualitat profunda, molt adient a les necessitats de l'Església i del món actual», explica Mons. Cañizares en el pròleg. El lector que entra en les pàgines d'aquest llibre «és convidat i conduït suaument i vigorosament a avançar pel camí de la veritable santedat», continua el prelat. I afegeix: «La seva lectura, viva, accessible i directa, fàcilment se'n transforma en pregària.»

L'arquebisbe de Toledo també afirma que «el P. Tadeusz Dajczer, veritable mestre de l'esperit, ens condueix pels camins de la misericòrdia. Arrelat a l'escola de santa Teresa de l'Infant Jesús i de santa Faustina Kowalska, centra la nostra atenció fent-nos viure-hi com petits i humils als braços del Pare, conscients de la nostra feblesa i impotència, confiats fins a la bogeria en el seu amor paternal. Aquests són els camins que en consonància amb el Concili Vaticà II ha de recórrer l'Església per al bé de cadascú i de tota la humanitat.» (A.C.)

Portada del llibre.

INGREDIENTS:

marisc
20 cullerades d'oli d'oliva
6 grans d'all
1 anxova
2 cullerades de suc de llimona
6 olives farcides
julivert

PREPARACIÓ:

Avui prepararem un oli perfumat per acompanyar el marisc que us agradi més.

Poseu en un bol alt 20 cullerades d'oli d'oliva, 6 grans d'all fregits, 1 anxova de llauana de qualitat, 2 cullerades de suc de llimona, 6 olives farcides i tritureu-ho tot.

Després coleu-ho ben fi i afegiu-hi una mica de julivert picat.

Oli perfumat per al marisc

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel: 938 793 402.

Coses de la vida

Vuit segons

Hola, amics! Diu la Bíblia que Déu va crear l'ésser humà a imatge i semblança seva. Així doncs, per què hi ha en el món tants conflictes i enfrontaments? Els mitjans de comunicació informen que «cada vuit segons mor un infant de gana». Podem arribar a comprendre la immensitat del dolor que hi ha en aquesta informació? El 23 d'octubre passat l'Església va celebrar el Domund amb el lema «Missió: pa partit per al món». Siguem solidaris i col·laborem amb diferents associacions (Càritas, Mans Unides, Intermón, Unicef, Metges Sense Fronteres...) per mirar de resoldre aquests problemes. Aportem el nostre granet de sorra. Nosaltres tenim la missió més fàcil: allargar la mà i deixar una moneda en el lloc precís. No defraudem qui ens necessita!

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Presentació del llibre «Salesians Mataró. Cent anys educant»

MATARÓ.— Més d'un centenar de persones van omplir recentment la sala d'actes de Can Palauet per assistir a la presentació del llibre *Salesians Mataró. Cent anys educant*, que commemora el centenari de la creació de l'escola Sant Antoni de Pàdua al barri de Cerdanyola, a Mataró.

L'alcalde de Mataró, Joan Antoni Baron, va destacar l'aportació que els Salesians han fet al creixement de la ciutat —sobretot als barris de Cerdanyola i La Llàntia— durant el segle xx. «El centenari dels Salesians és un motiu de joia i satisfacció per al conjunt de la ciutat —va afirmar Baron— perquè no han estat només una escola, sinó un espai d'educació integral.»

L'actual director de l'esco-

El P. Alberdi, amb el seu nou llibre.

la, el salesià Joan Camps, va reafirmar el compromís dels Salesians amb els infants i joves de Mataró, i va agrair alhora el pròleg escrit per l'exalumne Joan Majó, director de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Per la seva banda, l'historiador salesià Ramon Alberdi, coordinador del llibre, va fer un repàs històric a la presència dels Salesians a Mataró. Va destacar que no ha volgut fer «res més que una aproximació a la història de la ciutat a partir de l'evolució de la presència salesiana».

El darrer ple de l'Ajuntament de Mataró va decidir atorgar la Medalla d'Or de la ciutat als Salesians per tota aquesta tasca ciutadana. El lliurament es farà efectiu en els pròxims mesos. (C.C.)

Inauguració del curs acadèmic de la Universitat Abat Oliba CEU

BARCELONA.—La Universitat Abat Oliba CEU va inaugurar el 13 d'octubre el curs acadèmic 2005-2006. El rector, Josep Maria Alsina, va centrar el seu discurs en «l'esforç que ha fet la universitat per adaptar-se i donar resposta als canvis que s'han produït institucionalment» i va agrair «a totes aquelles persones que, a més de tot el seu temps, han posat al servei de la universitat la seva il·lusió i confiança per fer possible un model universitari de qualitat».

Alsina va destacar que «la finalitat de la universitat ha de ser atendre la demanda social tan legítima que és professionalitzar els estudiants, assegurant la transmissió de coneixements a través de nous models d'aprenentatge». El rector també va incidir en les noves propostes que es duran a terme durant aquest curs acadèmic, com són programes de postgraus que s'adaptaran a l'actual normativa.

La lliçó inaugural del nou curs acadèmic de la Universitat Abat Oliba CEU va ser impartida per Carlos Pérez del Valle, professor ordinari de l'Escola Judicial de Barcelona i professor de Dret Penal. La lliçó portava per títol *Càstig sense venjança? Reflexions sobre la pena com a retribució*. Del Valle va reflexionar, a partir d'una obra teatral de Lope de Vega, sobre com ha anat desenvolupant-se en el temps la teoria de la pena, des de Sèneca, passant per Nietzsche, fins a arribar als nostres dies. (C.C.)

L'Any de la Immaculada (i VII)

El 150è aniversari del dogma de la Immaculada Concepció a Catalunya (2004-2005)

El 8 de desembre del 2004 es complia el 150è aniversari del dogma de la Immaculada; a tot el món catòlic es van celebrar actes que commemoraven aquest esdeveniment. Joan Pau II, que es va voler avançar a aquesta commemoració peregrinant al santuari de Lourdes el 14 i el 15 d'agost del 2004, va dir públicament: «El motiu de la meua visita és la celebració del 150è aniversari de la definició dogmàtica de la Immaculada Concepció de la Santíssima Mare de Déu.»

El 8 de desembre, a la basílica de Sant Pere del Vaticà, es commemoraria oficialment aquest esdeveniment. Joan Pau II finalitzaria l'homília amb aquesta súplica dirigida a la Verge Immaculada: «Obte-niu-nos, una vegada més, pau i salvació per a totes les persones. Que el Pare etern, que us va escollir per ser la Mare Immaculada del Redemptor, renovi també en el nostre temps, per mitjà de Vós, les meravelles del seu amor misericordiós.»

Catalunya i els altres pobles de l'Estat espanyol sempre han excel·lit per la seva devoció i defensa de la Immaculada Concepció de la Verge Maria. Per això, la Conferència Episcopal Espanyola ha volgut commemorar l'esdeveniment amb l'Any de la Immaculada, que es va iniciar el 8 de desembre del 2004 i que finalitzarà el 8 de desembre del 2005.

L'Església a Catalunya ha estat la més matiner de tot l'Estat espanyol a honorar Maria en el 150è aniversari de la seva Immaculada Concepció i ho va fer a Lourdes l'octubre del 2004 en el pelegrinatge de les Hospitalitats de les diòcesis de Catalunya amb 6.000 pelegrins (malalts, hospitalaris, preveres i els bisbes de

les deu diòcesis catalanes).

Es va honorar Maria en els diversos actes marians que tenen lloc en els pelegrinatges: processó de les torxes amb el rós del sant Rosari; processó del Santíssim; missa internacional presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach; missa central del pelegrinatge presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol... I es van realitzar les paraules de Maria: «Feu tot allò que ell us digui» (Jn 2,5). Tots vam procurar fer vida el manament de Jesús: «Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat» (Jn 15,12); ho vam fer no sols de paraula, sinó sobretot amb el servei desinteressat als altres, segons les necessitats de cadascú i les possibilitats pròpies. Vam maldar per realitzar el manament de Jesús: «Que tots siguin u» (Jn 17,21), participant plegats en els actes litúrgics, ballant sardanes, menjant una bona arrossada....

Comunió eclesial i coordinació interdiocesana

Tot va ajudar a incrementar l'esperit de família entre tota l'Església que peregrina a terres catalanes, fent així realitat un dels objectius del Concili Provincial Tarraconense: la comunió eclesial i la coordinació interdiocesana de les nostres Esglésies. Al mateix temps que tenia lloc aquest pelegrinatge, des de totes les comunitats contemplatives amb seu a Catalunya s'implorava a Déu, per intercessió de la Mare de Déu, el do d'una comunió més gran entre els fidels i els pastors, petició que ja es feia en la pregà-

«Immaculada», de sor Isabel Guerra.

ria del Concili de la Tarraconense: «Que la vostra gràcia, ferment de comunió i de pau, aplegui tothom, pastors i fidels, en la unitat de l'amor de Crist.» Aquesta és una de les grans necessitats de la nostra Església, ja que d'aquesta gràcia depèn en bona part que la nostra Església sigui fecunda tant a convertir-se a l'Evangeli com a evangelitzar la nostra societat.

Per commemorar la solemnitat de la Immaculada a Catalunya, a l'Advent del

2004 es van fer diferents actes, tant litúrgics com culturals. Entre aquests últims destaquen les tres conferències que Mons. Pere Tena, Mn. Josep Gil i Mn. Joan Bada van pronunciar, respectivament, a la parròquia de la Concepció, al Paraninfo de la Universitat de Barcelona i al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona sobre l'arrelament de la devoció a la Immaculada a les nostres terres. També al Seminari de Barcelona el cardenal Mons. Carlos Amigo, arquebisbe de Sevilla, va pronunciar una conferència sobre *L'actualitat teològica i pastoral de la Immaculada*. El 8 de desembre hi va haver la processó del Vot de Poble a la Immaculada que la ciutat de Barcelona li va formular en el seu dia.

L'objectiu d'aquest Any de la Immaculada, a més d'honorar la Mare de Déu en la seva Immaculada Concepció, era convidar els fidels catòlics a renovar la consagració personal i comunitària a la nostra Mare Maria. I així es va fer de forma solemne a Saragossa el 22 de maig, en què Espanya es consagrava de nou a l'Immaculat Cor de Maria, amb la presència dels fidels i els bisbes de tots els indrets de la península. També hi havia una nodrida representació de catalans acompanyats pels nostres arquebisbes Mons. Jaume Pujol i Mons. Lluís Martínez Sistach.

La manifestació comunitària del nostre amor i confiança a Maria Immaculada es prolongarà de forma especial durant l'any 2006, ja que té lloc la commemoració del 125è aniversari del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat sobre Catalunya.

Maria Pilar Vila Giera

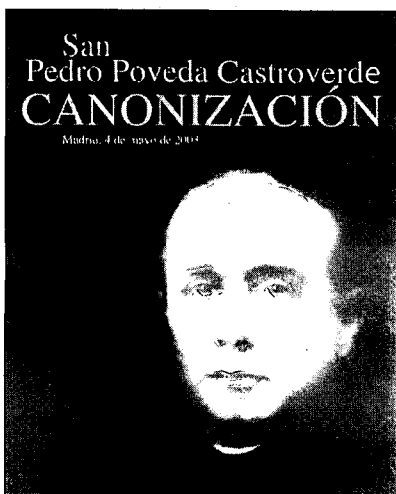
LLIBRES

Testimoni de l'amor de Crist

A Madrid, el 4 de maig del 2003, un Papa ancià però ple de vigor deia als joves que es pot creure en Crist i ser modern. Era l'acte en què es proclamaven cinc nous sants, entre ells Pere Poveda. Les paraules de Joan Pau II ressonaven com un eco d'aquell acte suprem en què Poveda va lliurar la vida morint per haver proclamat amb la seva existència, la seva paraula i la seva acció que la fe en Jesucrist dóna plenitud a la vida humana i per haver obert canals educatius i culturals que ho mostressin amb fets. La canonització de Pere Poveda, prevere, màrtir i fundador de la Institució Teresiana, va omplir de joia el cor de l'Església. Aquest llibre, amb fotografies esplèndides, «pretén ser un document sobre la

canonització: els preparatius, la realització i tant-tes accions de gràcies i celebracions com han tingut lloc de maneres tan diverses i en àmbits i països tan diferents», assenyala María Encarnación González Rodríguez, postuladora general de la Institució Teresiana, al pròleg. Estructurat en set capítols, a l'apartat dedicat a com van reflectir els mitjans de comunicació social aquesta canonització, s'inclouen dos articles que *Catalunya Cristiana* va publicar en el seu dia. També hi ha blocs dedicats al perfil biogràfic i a la tasca pastoral de sant Pere Poveda. (C.C.)

AA.DD., *San Pedro Poveda Castroverde. Canonización. Fundació Institució Teresiana, Madrid 2005, 523 pàg.*

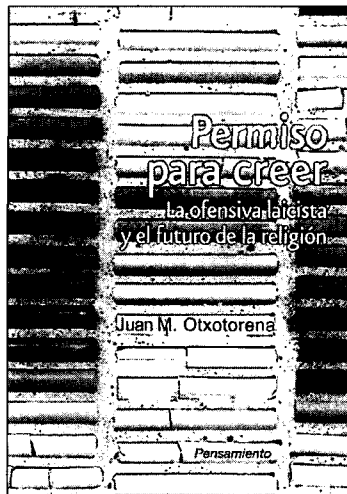

L'auge de les propostes laïcistes

La societat desenvolupada pateix avui les investides agressives d'un laïcisme radicalitzat que augmenta davant de la facilitat amb què assoleix conquestes increïbles en l'àmbit de l'opinió pública i en la configuració de l'ordenament social. La religió pateix així un assetjament intens: és presentada com una reminiscència del passat i com una mena de potencial enemic de la raó, de la democràcia i de la llibertat.

Permiso para creer mostra, amb una exposició alhora clara i respectuosa, assequible i solvent, com la realitat és justament la contrària. I és que la religió és un dels punts de suport més sòlids per a la promoció i la defensa de la llibertat, de la democràcia i d'aquesta mateixa lògica racional. En paraules del papa Joan Pau II, el laïcisme s'atribueix la representació de «la veu de la racionalitat». Precisament això és el que es discuteix aquí, amb arguments que emplacen el laïcisme a enfrontar-se a les seves incoherències i contradiccions ocultes però flagrants i decisives. L'autor, Juan M. Otxotorena, docent a la Universitat de Navarra, afirma al pròleg que les reflexions que presenta al seu llibre «responen a la meua recerca d'arguments i d'explicacions davant de la situació creada amb l'auge progressiu de les propostes laïcistes i la seva consegüent penetració social». (C.C.)

Juan M. Otxotorena, *Permiso para creer. La ofensiva laicista y el futuro de la religión. Edicions Internacionals Universitaries, Col·lecció Pensamiento, Madrid 2005, 167 pàg.*

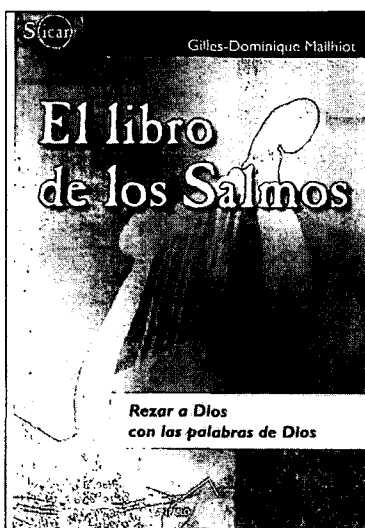

Els salms, poesia i pregària

Tot i que hi ha textos abundants sobre el tema, el públic entusiasta dels salms sempre reclama una guia que li faciliti l'accés al món ric i desconcertant d'aquesta literatura, que és alhora poesia i pregària. Aquest volum respon a aquest requeriment, ja que l'autor, el dominic Gilles-Dominique Mailhiot, llicenciat en Sagrada Escripura, condueix de forma directa el lector al cor de l'experiència dels salmistes. A través d'una entesa adient dels gèneres literaris i de les actituds de pregària que van presidir el naixement dels salms, proporciona una mirada il·luminada i penetrant sobre el món dels salms i sobre el Déu que celebren.

«Aquesta obra sobre els salms —comenta l'autor al prefaci— està despullada de qualsevol aparell crític sofisticat. Conté una mina d'informacions, extreu una munió de vincles entre els salms i altres textos bíblics. Ens familiaritza amb comentaris als salms de mestres espirituals com sant Agustí o de grans poetes de la fe jueva com André Chouraqui.» I afegeix que tot plegat «està ordenat per comunicar el gust pels salms, per demostrar que la pregària proposada d'aquesta manera correspon als desitjos, les aspiracions, la recerca de sentit i de perdó per part de tot ésser humà». (C.C.)

Gilles-Dominique Mailhiot, *El libro de los Salmos. Rezar a Dios con las palabras de Dios. Editorial San Pablo, Col·lecció Sicar, Madrid 2005, 295 pàg.*

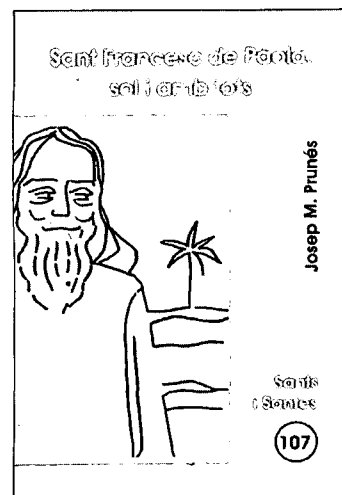

Ermità i home de Déu

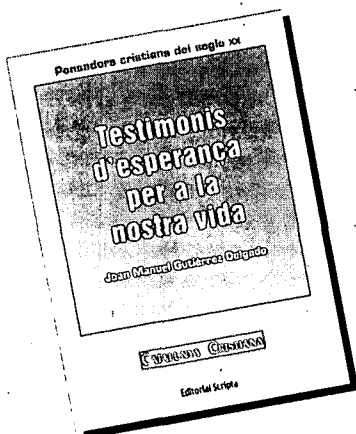
Nascut en un poblet que es diu Pàola (Itàlia) el 1416, Francesc Martolina va peregrinar a Assís, on va rebre la inspiració d'esdevenir un ermità dedicat a resar i a fer penitència. Es va retirar a la muntanya i allí va romandre-hi durant cinc anys, resant, meditant i alimentant-se només d'aigua i d'herbes silvestres i dormint a terra. Francesc va fundar diverses cases per als seus religiosos. Molts homes van decidir abandonar la vida pecaminosa del món i anar a la comunitat religiosa fundada per ell. Així com sant Francesc d'Assís havia posat als seus religiosos el nom de «germans menors», sant Francesc de Pàola va posar als qui pertanyien a la seva comunitat el nom de «germans de l'orde dels Mínims». El Diví Esperit li va concedir el do de fer miracles, de guarir i el do de profecia. Va morir el 2 d'abril del 1507. Dotze anys després, va ser proclamat sant per Lleó X.

«La soledat de l'ermità és ambivalent: àmbit on centrar-se en la trobada amb Déu vivint més intensament de la seva Paraula, però també lloc de la temptació més solapada, on la lluita espiritual és veritablement lluita sense treva i no només imatge d'estampa. En la soledat Francesc Martolina s'interna en l'aventura de l'absolut, en el recolliment combatiu i tenaç d'un sol primat vital, el de Déu», escriu Josep M. Prunés en una de les pàgines. (C.C.)

Jospe M. Prunés, *Sant Francesc de Pàola, sol i amb tots. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Sants i Santes, Barcelona 2005, 24 pàg.*

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO US
PERDEU EL
LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ Entitat ☐ Oficina ☐ DC ☐ Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

La crítica literària d'aquesta setmana

Ciutat salvatge

De qualsevol novel·la de Martin Amis podem esperar tot l'imaginable, menys una visió benèvola de la vida a la gran ciutat actual. Ja ens ho va explicar àmpliament a *Dinero*, la seva obra més coneguda, però també a *Camps de Londres* o a *La informació*.

Perro callejero és la història d'un home normal, amb tendència a la bondat i a un cert romanticisme davant de la vida, que de sobte és condemnat, per la mà implacable de la violència urbana, a un llit d'hospital. Una pallissa irracional i gratuïta el transforma, i després d'una llarga temporada de guariment i de convalescència, surt convertit en una persona violenta, immisericordiosa, sàdica, que té a dins el desordre i la por allà on abans hi tenia la pau i la bondat.

No es tracta de la història de cap perversió, sinó de l'anàlisi pràctica de tot el que la gran urbs pot fer en una persona normal. La seva perplexitat davant de la nova visió de les coses, dels esdeveniments i de les persones només li serveix d'incitació a la violència, i per mantenir-se en la seva postura incívica, a pesar de

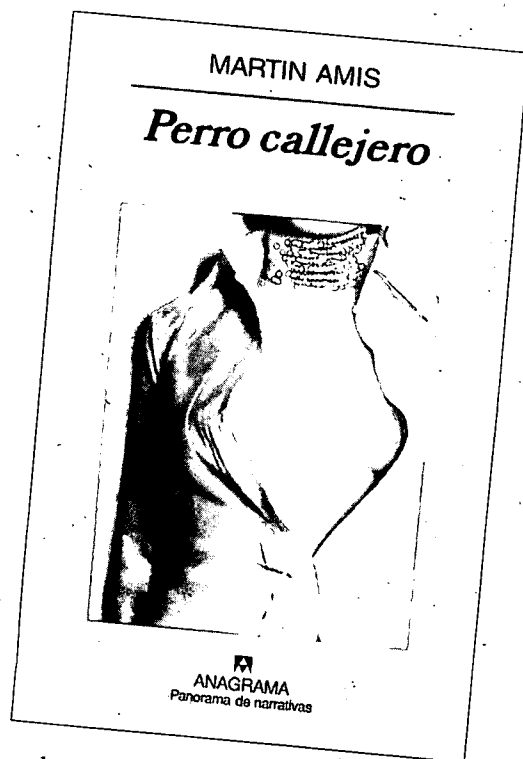
tot el que li poden dir, o fer, els que l'envolten i l'estimen.

Xan Meo, el protagonista, ha adoptat una manera diferent de viure, perquè la violència urbana l'ha fet canviar de manera de ser. I s'hi haurà d'adaptar, com ho hauran de fer els seus familiars, la seva esposa actual, i la seva primera esposa, i els fills i les filles de tots dos matrimonis que no acaben de comprendre com un home educat i pacífic ha pogut canviar d'una manera tan radical.

No n'hi ha prou que Amis tingui l'habilitat de dosificar el seu humor —força negre, certament— perquè *Perro callejero* resulti una narració agradable (volia dir, digerible...), perquè l'acumulació

d'elements i de personatge cruels i punyents no ajuden a una visió que podria ser positiva, o alliberadora. Amis ho sap, i per això no desisteix en la seva obsessió, perquè està convençut que la seva tesi és certa: la gran ciutat és una gran selva, on els elements socials s'entrecreuen i s'intenten aniquilar, potser per tornar a un estat primigeni, previ a qualsevol civilització.

És curiós veure com la novel·lística saxona insisteix en aquesta via de desesperança. Potser, també, és més prevenció que denúncia, però la tenim allà perquè visquem conscientment el que és la veritat de les estructures del món actual, en

Martin AMIS
Perro callejero.

Anagrama, Barcelona 2005, 428 pàg.

les quals no ens cal anar gaire lluny per trobar-nos immersos en el bram de la selva.

Pot servir de vacuna preventiva, davant de certes candideses col·lectives?

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

10a Trobada d'Aplecs Sardanistes de les Comarques de Barcelona

Enguany se celebra el 60è aniversari del Foment de la Sardana de Sant Sadurní, una de les entitats més vives d'aquesta població. La seva tasca en l'àmbit lúdic o cultural és molt valuosa perquè manté i difon el coneixement de la sardana i situa Sant Sadurní d'Anoia com una de les poblacions més destacades en aquest àmbit.

I per celebrar aquest gran esdeveniment disposem del marc incomparable de les Caves Codorniu, lloc on es barreja història i tradició.

La trobada té lloc el diumenge 27 de novembre i el programa d'actes és el següent:

A les 10.30 h, a la sala d'audiovisuals:

Assemblea general de la comissió d'Aplecs Sardanistes de les Comarques Barcelonines.

A les 12 h, als jardins de les caves:

Ballada de sardanes de set tirades amb la Cobla Marinada que interpretarà les sardanes: *Voluntariat*, *Abraçada*, *Melan-*

Cartell de Ramon Barnés.

gia, *L'aplec jove*, *Vora el niu*, *Somni de plaça*, *CASCB 25*, *La filloloxera* i *Destapem els 60*.

A les 14.30 h, al celler gran, tindrà lloc el dinar de gala servit pel restaurant Blay Grup.

A les 17 h, al celler gran, concert a càrrec de la Cobla Marinada amb les cantants solistes Eva Trullàs i Carme Cuesta; les timbales, a càrrec de Santi Molas i la direcció de Jordi Molina. L'acte serà presentat per Sara Barnés i Jacint Barberan.

Entre altres temes interpretaran: *El temps podrà passar*, *La perduda*, *Les caramelles*.

Per assistir a aquesta celebració cal fer la reserva abans del dia 18 de novembre al número de compte de la Caixa: 2100 3148 00 2200116705 indicant el nombre d'assistents i la localitat. El preu del dinar és de 36 euros. També hi ha la possibilitat de visitar les caves abans de la ballada. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 90,70€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 90,70€ per any

☐ Amb dos pagament semestral de 45,35€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

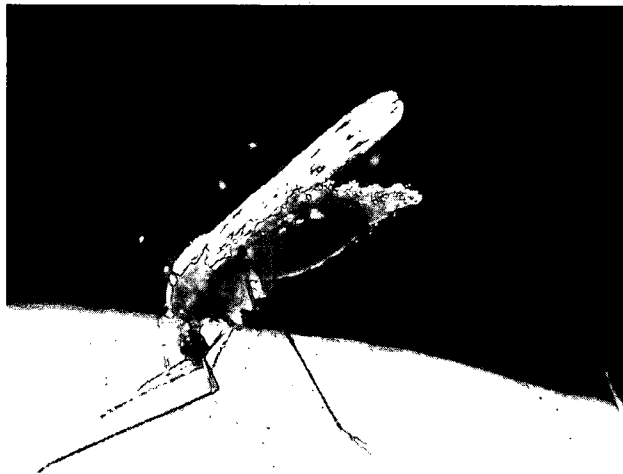
Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Notícies optimistes sobre la malària

L'Hospital Clínic de Barcelona ha obert un centre a l'hospital de Manhica, de Moçambic. El director d'aquest centre, Pedro Alonso, el 9 de juny explicava a Madrid els projectes que tenen en aquest país africà en una reunió que hi hagué entre experts sobre la malària. Va dir que es posarien a vacunar nens acabats de néixer, després que ja ho han fet amb un cert èxit relatiu amb nens d'un a quatre anys. La vacuna que fins ara han aplicat ha donat bon resultat en un 45% per a la infecció més comuna, que és la provocada pel mosquit anòfeles, transmissor del microbi *Plasmodium falciparum*, i en un 58% per a la variant més greu de paludisme. Aquest va ser el resultat de 2.022 nens vacunats a Manhica.

També hem de dir que s'ha fet una altra descoberta esperançadora: un fong, anomenat *Metarhizium anisopliae*, s'ha vist que infecta i mata els mosquits portadors del *Plasmodium*. L'holandès Ernst-Jan Scholte va impregnar draps amb aquest fong i en posà a les cabanes rurals de Tanzània. Es comprovà que s'hi morien molts d'aquests mosquits. Així ho explica a la revista *Science*. Ben utilitzat, en pot fer minvar significativament el nombre.

Tot això són bones notícies, però ja es veu que encara no podem aixecar les

campanes al vol. L'eficàcia de la vacuna és limitada i potser trigarà de cinc o sis anys a ser disponible per a tots els pobles que la necessitarien. I el fong dit no ho soluciona pas tot. Recordem que ara hi ha de 300 a 500 milions de casos d'aquesta malaltia cada any i probablement seran més al 2010, que és quan es calcula que es podrà disposar de la vacuna en quantitat. Més encara, hi ha qui diu (com el professor de Microbiologia Mèdica, Juan José Picazo) que no és pas impossible que fins i tot un «mal aire» (d'aquí ve el nom italià de mal-aria, que ha passat a altres llengües), a causa del canvi climàtic, faci entrar la malaltia a zones d'on ara està eradicada, és a dir, que pot trobar-se en llocs

de risc la meitat de la població mundial. A això contribuiria també el turisme.

Cal dir, doncs, que tots els països han d'estar alerta i sentir-se responsables en l'obra de l'extirpació de la malària. L'OMS diu que necessitaria uns 2.000 milions de dòlars cada any per posar en acte els programes destinats a aquesta malaltia a l'Àfrica, que és on més estesa es troba, i només disposa de 500 milions. Tothom n'ha de prendre consciència.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

L'astronomia en la seva història

És l'astrònom que omple la segona meitat del segle XVI. Era un excel·lent observador. Amb això va renovar la ciència dels astres. La publicació de l'obra de Copèrnic no havia produït impacte principalment perquè van ser pocs els qui la tingueren en compte. Era massa abstracta per arribar al gran públic; del llibre II al VI només es veien taules i càlculs. Allò de l'heliocentrisme es considerà una excèntrica de l'autor i pocs en feren cas. Mentre que Tycho Brahe va donar a conèixer, com a fruit de les seves observacions, coses noves que eren a l'abast de tothom. Per això esdevingué més famós que Copèrnic, i fins i tot popular.

Una vida molt agitada

Era danès. De família noble. Va néixer el 14 de desembre del 1546 a Knudstrup (Escània), fill del governador del castell de Helsingburg, Otto Brahe, que tenia un germà, Jörgen, que no tenia fills. Abans del naixement de Tycho, en comprovar que la mare tindria bessonada, va demanar a Otto que li concedís adoptar un dels dos infants que naixessin, però un d'ells va morir en el part i el pare es desentengué de la petició de Jörgen, el qual, al cap de dotze mesos, quan vingué un altre nadó, decidí raptar Tycho per fer-se'l fill seu. Sembla que el pare acabà accedint a la pretensió del germà. A Tycho encara van seguir vuit germanets més.

Així, doncs, Tycho s'educà a casa del seu oncle, que també era ric i l'educà consentint-li moltes coses, cosa que va fer del noi un tossut que sempre exigia el compliment de la seva voluntat. Ben aviat manifestà ganes d'estudiar. Però això no plaia a la família, que ho considerava un rebaixament, perquè, per ser de la noblesa, només havia de fer professió d'armes. I ell se les enginyà per obtenir llibres. Per fi aconseguí als tretze anys que ja li permetessin entrar a la universitat de Copenhaguen.

El 24 d'agost del 1560 veié un eclipsi

18 Tycho Brahe (1546-1601)

de Sol i se li encengué la il·lusió per l'astronomia. Començà a llegir tot el que trobava referent a aquesta ciència. La família consentí que anés a estudiar a Leipzig, però li imposà que seguís també la carrera de dret, bo i posant-li al costat un preceptor, Andreas Vedel, perquè el vigiléss en els seus estudis. Tycho, però, acabà fent la seva voluntat i el preceptor hagué de deixar-lo fer. Es llegí l'*Almagest* de Ptolemeu i amb els diners que li sobraven adquirí unes taules astronòmiques i instruments per a l'observació. Andreas Vedel es convertí aviat en el seu amic en els estudis d'astronomia.

El 17 d'agost es fixà en la posició de Saturn i Júpiter que es veien gairebé superposats i comprovà que les Taules Alfonsines s'equivocaven d'un mes en la predicció del fenomen i les de Copèrnic d'uns quants dies. Considerà que això era intolerable i decidí posar-hi remei. Però per a fer-ho calia fabricar instruments nous de més precisió.

El 1565 l'oncle Jörgen moria d'una pneumònia que havia agafat en llançar-se al riu per salvar la vida del rei Frederic II que hi havia caigut des d'un pont. Ara, doncs, amb més llibertat Tycho viatja a Wittenberg, d'on en surt per fugir de la pesta, a Rostock, a Basilea i a Augsburg. A Rostock en una disputa que va acabar en duel amb un altre danès que deia que l'avantatjava en matemàtiques va perdre una bona part del nas. El va haver de suplir tota la resta de la seva vida amb un de postís fet amb or i plata.

El 1569 mor el pare i amb el que hereta decideix realitzar el seu somni de fabricar-se instruments de precisió. Va a viure a casa del seu oncle Steen Bille i començà construint-se un sextant de 170 cm amb

frontissa de bronze i un transportador d'angles graduat per minuts i amb un corrector d'errors.

Una estrella «nova» que li canvià la vida

Era l'onze de novembre del 1572. Encara no havia complert els 26 anys. Caminava cap al tard d'aquell dia pel terreny de Heridsvag quan s'adonà que brillava a la constel·lació de Cassiopea una estrella que no havia vist mai. Ell mateix ho explica: «Al vespre, després de pondre's el Sol, estava jo, com de costum, contemplant les estrelles en un cel netíssim, quan vaig notar que gairebé al zenit lluiava una nova i estranya estrella que brillava més que totes les altres. Com que des de la meua infantesa he conegut perfectament totes les estrelles del cel (no és difícil d'aconseguir aquest coneixement) estava ben segur que mai no havia vist cap estrella en aquell punt del cel...» Va preguntar als pagesos que encara eren per allà i igualment als criats de la casa si la veien. Tots li van donar la raó. Però si era una estrella de debò, o sigui un astre de l'orbe de les estrelles fixes, ja no era veritat que el cel fos immutable! I si fos un cometa amb la cua encara invisible? No es movia pas i la brillantor anava augmentant. Ho comunicà i l'astrònom M. Mästlin de Tübingen comprovà, amb un fil que unia visualment dos estels, que aquell astre romaní immòbil per dies que passessin. També ho verificà T. Digges a Anglaterra. I el mateix Tycho amb el seu sextant. La resplendor arribà a superar la de Venus, i es veia de dia! Però després minvà, s'anà apagant i es féu invisible al cap de quinze mesos. Aleshores Tycho escrigué el resultat de les

seves observacions en un llibret que publicà el 1575, *De nova stella*, afegint-hi unes taules astronòmiques calculades per ell. Obté fama instantàniament i es converteix en un astrònom reconegut.

Aquell mateix any 1575 rep l'oferta del rei Frederic II d'establir a l'illa de Hven un observatori amb tots els recursos econòmics. Ho accepta i hi edifica l'Uraniborg («castell del cel») i més tard l'Stjerneborg («castell de les estrelles»). Aquí durant vint anys amb instruments de precisió, els millors del seu temps que encara no coneixia els telescopis, va mesurar les posicions de 777 estrelles i les dels planetes, dia per dia, amb un error sempre inferior als dos minuts.

El 1577 va fer una troballa interessant: un cometa, que ell demostrà que passava molt més enllà que la Lluna, cosa ben nova per als astrònoms de l'època que, seguint Aristòtil, creien que el món supralunar era immutable i que, en conseqüència, els cometes, per ser mutables, eren del món infralunar. Això ratificava el que ja havia fet saber la nova: que més enllà de la Lluna hi poden haver canvis.

Bon observador però no tan bon teòric, Tycho no va admetre l'heliocentrisme de Copèrnic. Va veure, certament, que la complicació del *Systema mundi* de Ptolemeu no s'aguantava, però exposà que la realitat era que el Sol era el centre de les òrbites dels cinc planetes i que girava, com la Lluna, a l'entorn de la Terra, que havia de ser el centre del cosmos (en part com Heràclides del Pont).

Tycho Brahe no acabà els seus dies a Hven. A la mort del seu protector, Frederic II, començà a tenir dificultats. El nou rei Cristian IV nomenà una comissió que examinés el seu treball i dictaminà que allò que feia no era d'utilitat per al país. Hagué d'abandonar Hven el 1597 i, després de passar un temps en un castell de Wandsbeck i un hivern a Wittenberg, s'acollí a la benvolença de l'emperador d'Alemanya Rudolf II, que li assignà el castell de Banatsky. Allà conegué Kepler i només hi visqué dos anys. Morí el 1601.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-22.00 *Radiofórmula*
22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00 *Coneixes Jesús*
23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència (selecció musical)

01.00-02.00 *Ressons* (música en català)
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

19.00-20.00 *Sense embuts*
23.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

19.00-20.00 *Parlem clar*
23.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*

01.00-02.00 *La gran diferència*
Ressons
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dijous

19.00-20.00 *Temps d'oci*
23.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos)
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-10.00 *Radiofórmula*
10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
11.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *Radiofórmula*
09.00-10.00 *Tot sardana*
10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)
12.00-18.00 *Radiofórmula*
18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)

18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-21.00 *La cantata del diumenge* (música de Bach)
21.00-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)

23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
00.00-00.30 *Pregària de Completes*
00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz

01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
10.30 *Agenda*
12.00 *Butlletí informatiu*
14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
18.30 *Agenda*
20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» del arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

Música i missatge

TELEVISIÓ

2

Diumenge 6

08.45 *Islam hoy*
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

09.00 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.

09.15 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.30 *Con todos los acentos*
Revista setmanal de servei públic dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
Directora: Delfina Simón.

10.00 *Últimas preguntas*
Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 *Testimonio*
«Las raíces cristianas de Europa.»
El testimoni d'aquest diumenge utilitza el llenguatge de les pedres. Joaquín Pérez, doctor en Història, ens porta de la mà a fer un passeig molt bonic, amb la fe i la cultura com a matrimoni protagonista.
Director: Isidro Catela.

10.30 *Santa Missa*
Retransmissió de la santa missa amb la participació d'una coral convidada.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

11.20 *Els camins de la calma*
«Pels volts de Besalú.»
Aquest diumenge tornem a la Garrotxa per visitar una de les mostres més importants de conjunt medieval de tot Catalunya: Besalú.
Visitem molts indrets emblemàtics com el pont

mític, l'antiga muralla, la plaça Major i l'església de Sant Vicenç, entre altres.
Director: Ferran González.

Dilluns 7

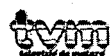
17.00 *Pueblo de Dios*
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 6

10.15 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.
Director: Francesc Rosaura.

11.00 *Missa conventual de Montserrat*
Cada primer diumenge de mes, retransmissió de la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'escolania.

Divendres 4

20.00 *Creure avui*
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

□ Barcelona 106.6 □ Lleida 91.5
□ Tarragona 100.6 □ Tortosa 90.1 □ Cerdanya 104.4
□ Catalunya Central 93.7 □ Garraf 96.8 □ La Seu d'Urgell 105.0
□ Girona 103.4 □ Vic 91.3 □ Andorra 107.5

www.radioestel.com

NOVEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LES ÀNIMES DEL PURGATORI

Internet

• **PASTORAL FAMILIAR.**— A la pàgina www.arconet.es/familia es troba disponible la publicació *Problemàtica Viva*, per als grups de diàleg dels matrimonis interessats en la reflexió cristiana de la vida.

Altres bisbats

• **NOVAHUMANITAS.**— De l'11 al 13 de novembre, a Madrid i Toledo, sessions de formació humana sobre *Verdadera y falsa autoestima*, amb M. Ángeles de los Ríos. Més informació: tel. 915 212 089 (M. Jesús Martín Rubio) i 918 924 845 (M. Teresa Amador).

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— De l'11 al 16 de desembre, dirigits per Ricardo Rodrigo, s.j., a Ourense. Més informació: tel. 988 221 154.

Barcelona

• **CENTENARI DE SANT FRANCESC XAVIER.**— El 4 de novembre, a les 20.00, s'inaugura l'exposició «La petjada universal de Francesc de Xavier» (Casa dels Navarresos, passeig Maragall, 375 - Barcelona); el 5, a les 20.00, eucaristia presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach; a les 21.00, concert de la Capella de Música de la catedral de Pamplona. Serà a l'església del Sagrat Cor, c/ Casp, 27 - Barcelona.

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 5 i 6 de novembre, recés de pregària amb sor Vicky, de la comunitat de sor Enmanuel

de Medjugorje, a la parròquia de Santa Maria de Gràcia, c/ Sant Pere Màrtir, 5 - Barcelona, tel. 932 187 572. Organitza: Grups de pregària Reina de la Pau.

• **DILLUNS DELS DRETS HUMANS.**— El 7 de novembre, a les 19.00, conferència sobre *Pla d'acció en 10 punts contra el racisme i la xenofòbia*, amb Ramon Lamiel, director de la Regidoria Dona i Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona. Lloc: Cristianisme i Justícia, c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com. Amb col·laboració amb Justícia i Pau.

• **CENTRE INTERRELIGIÓS DE BARCELONA.**— El 7 de novembre, a les 19.30, conferència sobre *El judaisme*, amb Jorge Burdman, del departament de tradició i cultura de la comunitat israelita de Barcelona. Més informació: tel. 933 084 878, fax 933 082 645, a/e: cib@mail.bcn.es, web: www.bcn.es/centre_interreligios

• **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI.**— El Museu Geològic del Seminari de Barcelona i els Amics del Museu Geològic del Seminari organitzen un cicle de conferències sobre «Paleontologia actual. La geologia avui (II)», que pronunciarà Mn. Francesc Nicolau (sotsdirector del Museu Geològic i professor emèrit de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL). El 8 de novembre, a les 18.30, conferència sobre *Mètodes físics que s'apliquen a la paleontologia*. C/Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 541 600.

• **TORNAR A CREURE.**— La parròquia de Sant Ramon de Penyaforat organitza una trobada per a aquelles persones que vulguin recuperar la fe. La propera sessió serà el 8 de novembre, de 20.30 a 21.45. Rambla de Catalunya, 115 - Barcelona, tel. 932 150 237, a/e: penyafor@teleline.es

• **CERCLE LA SALLE.**— El 8 de novembre, a les 19.00, taller de pregària amb el G. M. F. Magaz i M. Rosa Serrano; el 10, a les 19.00, músiques de pel·lícules al piano per Rosendo Fonts. Més informació: c/ Marquès de Santa Anna, 7 - Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es

• **BALMESIANA.**— El 9 de novembre, a les 19.00, conferència del Dr. Hug Banyeres sobre *La bellesa segons sant Tomàs*

CADENA DE PREGÀRIA PER LES VOCACIONS

- **Tarragona:** 1 de novembre. Delegació de Pastoral Vocacional: Mn. Albert Valldosera, tel. 610 656 978, a/e: valldo@tinet.org
- **Girona:** 2 de novembre. Parròquia de Sant Josep: tel. 972 202 748, a/e: joansoler@girona.com
- **Lleida:** 3 de novembre. Secretaria del bisbat: tel. 973 268 628, fax 973 272 972, a/e: vicaria@bisbatlleida.org
- **Solsona:** 4 de novembre. Mn. Josep M. Vilaseca i M. Teresa Bossa: tel. 696 142 494 i 660 939 110, a/e: jomvr@hotmail.com i teresabossa@yahoo.es
- **Tortosa:** 5 de novembre. Mn. Javier Vilanova: tel. i fax 964 171 079, a/e: valapena@terra.es
- **Urgell:** 6 de novembre. Secretaria del bisbat: tel. 973 350 054, fax 973 352 230, a/e: inh@bisbaturgell.org i despatx@bisbaturgell.org
- **Vic:** 7 de novembre. Mn. Pere Oliva: tel. 932 652 226, a/e: pereoliva61@yahoo.es
- **Barcelona:** 8 de novembre. Secretaria Delegació Pastoral Vocacional: tel. 934 541 600, fax 934 549 012, a/e: seminari.bcn@teleline.es
- **Sant Feliu de Llobregat:** 9 de novembre. Secretaria del bisbat: tel. 936 327 630, fax 936 327 631, a/e: secretaria@bisbatsantfeliu.org
- **Terrassa:** 10 de novembre. Secretaria del bisbat: tel. 937 337 120, fax 937 337 095, a/e: bisbatdeterrassa@bisbatdeterrassa.org

d'Aquino, amb la presentació del llibre *Ser y Belleza*, de Fr. Abelardo Lobato, o.p. C/Duran i Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 026 840, web: www.balmesiana.org

• **FRANCESC I CLARA.**— El 9 de novembre, a les 20.00, pregària mensual amb Francesc i Clara amb el tema *Lloat sigueu, Senyor per la germana Mort...* Col·legi de les Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció, pl. Universitat, 2 - Barcelona, tel. 934 543 469 i 933 236 931. Organitza: Família Franciscana de Barcelona.

• **FÒRUM: JOVES, RELIGIOSITAT I EVANGELI.**— El 9 de novembre, de 19.30 a 21.00, espai de reflexió teològica i pastoral sobre *Els cristians en la cultura actual: reptes i perspectives*, amb Josep M. Rovira Belloso (professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya). Més informació: Obra salesiana Martí-Codolar, c/Cardenal Vidal i Barraquer, 1 - Barcelona, tel. 934 291 801, a/e: iscr.codolar@salesians.info, web: www.marti-codolar.org

• **VIDA CREIXENT.**— El 10 de novembre, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Una nueva imagen esperanzadora de Dios*. C/ Rivedeneyra, 6, 3r - Barcelona.

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— El 10 de novembre, a les 19.00, sessió de l'Aula de Memòria Pastoral, sobre *La personalitat cristiana dels constructors d'Europa: Schuman, De Gaspe-*

ri, Adenauer, a càrrec de Pau Portabella (economista i empresari); els dies 24 de novembre; 1 i 15 de desembre; 12, 19 i 26 de gener, i 2 i 9 de febrer, de 17.00 a 18.45, curs sobre *Evangelios sinópticos*, a càrrec de Javier Velasco. Més informació: Centre d'Estudis Pastors, c/Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858, fax 933 025 109, a/e: cep@altec.com.es, web: www.arqbcn.org/cep

• **DIVENDRES JOVE.**— L'11 de novembre, a les 21.30, espai per a joves de 16 a 23 anys, amb el lema «Hi ha vida més enllà del món virtual?»: pregària, micro obert i música, dinar i diversió. Parròquia de Sant Ramon de Penyaforat, rambla de Catalunya, 115 - Barcelona, a/e: divendresjove@hotmail.com

• **FAMÍLIA.**— El 12 de novembre, de 9.30 a 19.30, simposi internacional sobre *Família, educació i gènere*. Més informació: www.uic.es/iesf/simposio

• **MISSIONERES DEL COR DE MARIA.**— En la cloenda del 50è aniversari de l'escola Cor de Maria se celebrarà una eucaristia d'acció de gràcies, presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona. Serà el 12 de novembre, a les 12.00, a la parròquia de Santa Eulàlia de Vilapicina (passeig Fabra i Puig, 260 - Barcelona).

• **MONESTIR DE SANTA MARIA DE JERUSALEM.**— El 12 de novembre, a les 17.00, celebra amb una eucaristia la festivitat de la Mare de Déu de l'Estrella.

Alba residència d'àvies ofereix serveis nous!

- Permanència nocturna
- Centre de dia
- Caps de setmana
- També dies o nits esporàdiques
- Segons les necessitats de cada família

Tel. 932 039 740, Isabel

MISSSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles a la Declaració de la Renda. CIF núm. Q-2800175 - H.

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317
E-mail: ain@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la seva diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les SEVES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSSES per les intencions següents:.....

* Envio..... € com a DONATIU

Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....

C. Postal i Ciutat:.....

CASA D'ESPIRITUALITAT HOSTAL DEL LLEDONER

R. Franciscanes Missioneres M.D.P.

Vol oferir un espai de pau, d'acollida i fraternitat a totes les persones que necessiten trobar-se amb elles mateixes, amb Déu i els germans.

Està oberta: —al poble

- a la comunitat cristiana
- parròquies, col·legis
- grups de pregària, reflexió, descans
- recessos
- jornades de treball
- convivències

La casa disposa de: 19 habitacions (per a 26 persones), capella, menjador, sala de conferències, sala de reunions, terrassa i zona enjardinada.

Informació i reserves: c/ Corro, 275 - 08400 Granollers (Barcelona)

Tel. 938 499 259 - Fax: 938 499 266

E-mail: fmdp@hostalldoner.e.telefonica.net

Passeig Mare de Déu de l'Estrella, s/n - Barcelona, tel. 932 040 675.

• **PASTORAL DE JOVENTUT.**— El 13 de novembre, de 9.30 a 18.30, XI Jornada interdiocesana d'animadors de Pastoral de Joventut amb el tema *Com presentar Jesús als joves d'avui*, a càrrec del teòleg Josep M. Rovira Belloso. Serà a l'escola dels jesuïtes de Sarrià. Més informació: c/ Rivadeneyra, 6, 4t - Barcelona, tel. 933 011 277, fax 933 171 799, a/e: djoventut@infonegocio.com

• **UNER.**— La Unió Eucarística Reparadora (Maria dels Sagraris) celebra el 13 de novembre, a les 17.00, un recés a les Missioneres Eucarístiques de Natzaret (Mare de Déu de la Salut, 26 - Barcelona).

• **PARESTEATINS.**— El 13 de novembre, a les 18.00, conferència de Mn. Joan Galtés, vicari episcopal, sobre *Sant Gaietà i l'Eucaristia*. Tot seguit, la Capella de Música Santa Maria, sota la direcció de Pelegrí Bernal oferirà un concert amb temes eucarístics. Més informació: c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona, tel. 934 549 863.

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El 13 de novembre, a les 20.30, Núria de Gispert farà una reflexió des del punt de vista dels valors humans i de la consideració ètica entorn del projecte del nou Estatut. C/ Llàuria, 70 - Barcelona.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza una aula d'extensió universitària per a la gent gran el 14 de novembre, a les 17.00, sobre *Dones i literatura: unes relacions perilloses?*, amb Marta Segarra (directora del Centre Dona i Literatura UB). Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701 i 600 674 161, fax 932 412 577, a/e: associaciocic@terra.es, web: www.icic.edu/acic

• **PARES DOMINICS.**— L'Institut de Teologia i Humanisme (c/ Bailèn, 10 - Barcelona) ofereix un curs sobre l'espiritualitat. La propera sessió serà el 15 de novembre, a les 18.45, amb una xerrada amb la germana Lucía Caram, dominica, sobre *Santo Domingo de Guzmán: espiritualidad dominicana*.

• **PASTORAL DE LA SALUT.**— Els dimecres del 16 de novembre al 15 de març, curs d'acompanyament i suport al malalt. Organitzat per la Delegació diocesana de Pastoral de la Salut, juntament amb les diòcesis de Terrassa i Sant Feliu de Llobregat, per aprofundir en les realitats de la malaltia i la mort, a la llum de l'Evangeli. S'adreça a totes les persones interessades en l'acompanyament del malalt: voluntaris, parròquies, serveis religiosos, comunitats religioses i professionals de la salut. Informació i inscripcions: c/ Rivadeneyra, 6, 9è - Barcelona, tel. 933 171 597, de 10.30 a 14.00.

• **GRUPS D'ORACIÓ I D'AMIS-TAT.**— El 20 de novembre, XXXIV reunió anual al col·legi La Salle-Bonanova (passeig Bonanova, 6 - Barcelona). Començarà a les 10.00 amb el rès de laudes; a les 11.00, punts de reflexió per Mn. Joan Güell, director central dels GOA. Pregària en silenci; a les 12.30, assemblea; a les 14.00, dinar; a les 15.45, reunió de sacerdots amb Mn. Joan Güell; a les 16.00, concert de la coral Mare de Déu del Coll; a les 17.00, vespres i eucaristia a la capella del col·legi i presidida per l'arquebisbe de Barcelona Mons. Lluís Martínez Sistach. Més informació: c/ Major de Gràcia, 237, pral. 2a - Barcelona, tel. 932 181 005.

• **SANTÍSSIM.**— Tots els dilluns exposició solemne del Santíssim, d'11.00 a 12.00, amb el rès del Rosari. A les 12.00, eucaristia. Hi haurà confessors. Parròquia Mare de Déu de la Bonanova (Sants Gervasi i Protasi), pl. Bonanova, 6 - Barcelona.

Girona

• **JUSTÍCIA I PAU.**— El 10 de novembre, a les 20.00, *Dirigir els nostres passos al camí de la pau*, a càrrec de Mn. Jaume Angelats, rector de Garriguella. Serà a la casa de cultura Bisbe Lorenzana de Girona.

• **FORMACIÓ.**— El 10 de novembre, de 21.30 a 23.00, curset de formació *Val la pena viure en església?*, organitzat per la parròquia de Santa Eugènia de Ter. Imparteix Salvador Pié i Ninot, teòleg.

• **PASTORAL DE LA SALUT.**— El 13 de novembre, jornada diocesana de Pastoral de la Salut a la casa d'espiritualitat de Banyoles. S'hi presentarà la campanya del curs *L'acompanyament espiritual del malalt... i va caminar amb ells*. La presentació serà a les 11.00, amb el bisbe de Girona Mons. Carles Soler.

Lleida

• **CATEQUESI.**— El 7 de novembre, a les 18.00, a l'IREL, nova sessió del curs *La catequesi avui*, organitzat per les delegacions de Catequesi i Ensenyament.

• **UNIVERSITAT.**— El 8 de novembre, a les 19.00, comença un seminari de professors universitaris, a l'Irel, amb el

Per problemes de darrera hora, la II Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona no projectarà finalment el proper 5 de novembre la pel·lícula *La piel de la tierra*, tal com anunciàvem en el número anterior del setmanari. La resta del programa del certamen es manté com estava previst.

tema *Lectura creient de la vida universitària*.

• **SANT MARTÍ.**— L'11 de novembre, a les 20.00, a la parròquia de Sant Martí, concelebració eucarística amb la coral Bonaire, amb la participació de l'Associació de Veïns de Jaume I.

Sant Feliu de Llobregat

• **CONFIRMACIÓ.**— El 20 de novembre, de 10.30 a 17.30, trobada de joves de Confirmació a Vilafranca del Penedès amb el tema *Viatge a la dimensió desconeguda*. El dijous 10, a la rectoria de Sant Sadurní d'Anoia, a les 21.30, reunió amb els catequistes de Confirmació que participen en la trobada.

Tarragona

• **ORGUE.**— El 6 de novembre, a les 18.30, concert de Tots Sants a càrrec de l'Orfeó Reusenc. Església parroquial de Santa Maria de la Bisbal del Penedès.

• **INSF.**— L'11 de novembre, a les 18.00, a la seu del Insf, al Seminari de Tarragona, segona sessió del curs «Trobar-se en la fe» amb el tema *Jesucrist Salvador. Les religions del món*, a càrrec del professor Norbert Miracle.

Vic

• **MUSEU EPISCOPAL.**— El 10 de novembre, de 9.00 a 13.30, taller sobre *De la resta arqueològica al prototip virtual*, i a les 17.00, conferència *Multimedialitat i realitat virtual entren en el museu*. Més informació: www.museuepiscopal.vic.com

• **COVA DE SANT IGNASI.**— Del 18 al 20 de novembre, sessions d'iniciació en la pregària contemplativa amb Xavier Melloni, s.j., i Montse Pons; en les mateixes dates, taller de psicologia i espiritualitat sobre *Escoltar i acompanyar, tot un art*, impartit per E. Fonts, s.j., psicòleg. Més informació: tel. 938 720 422, a/e: covae@jesuïtes.net, web: www.jesuïtes.net/manresa

• **ADVENT.**— El 19 i 20 de novembre, recés d'Advent per a famílies a la casa d'espiritualitat Claret de Vic. Més informació: tel. 938 850 544 (Gna. Eugènia), a/e: mic@interausa.com

• **ESCOLA D'ADORACIÓ.**— Cada segon dimarts de mes, de 19.30 a 20.30, Escola d'Adoració per aprendre a trobar Crist en l'Eucaristia. Parròquia de Crist Rei de Manresa. Més informació: tel. 938 721 461 (Julià i Teresa), a/e: juliafranch@terra.es

Anuncis per paraules

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, monedes, postals, cromos i joguines. Tel. 933 578 394.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

PARTICULAR COMPRA mobles, quadres, joguines, llibres i objectes antics. Tel. 635 344 688.

TREBALL

PERSONA amb experiència s'ofereix per tenir cura de persones grans, nits, caps de setmana. Tel. 679 836 687.

3a EDAT

RESIDÈNCIA La Llar de Castelldefels. Tracte familiar, assistència mèdica sanitària, cuina pròpia, estades curtes i llargues. Només 18 places. Tel. 936 367 555.

DESCOBRIU Catalunya Cristiana cada setmana. Visiteu la nostra web: www.catalunyacristiana.com

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ C. P.

TELÈFON SETMANES

1.60 €

3.20 €

4.80 €

6.40 €

8.00 €

9.60 €

11.20 €

Destacat (+2,80 €): ☐ Requadrat, ☐ Trama, ☐ Negreta (16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions contínues (mínim 17,00€).

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

ENCONTRE MATRIMONIAL

«Dialogar és la base d'una bona relació»

Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA, els propers 18 al 20 de novembre.

Durant aquests dos dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us permetrà descobrir els meravellosos valors humans que posseeix cadascú. També està adreçat a sacerdots, religiosos i religioses que vulguin aprofundir en la seva relació amb l'Església.

Truqueu al nostre telèfon d'informació: 932 188 876

Des del carrer

Víctor Arellano és un dels membres més actius de la coordinadora regional de la Renovació Carismàtica a Catalunya. Líder del grup de pregària «Jesús te quiero», de l'Hospitalet de Llobregat, fa més de quinze anys que es troba immers en aquest corrent de gràcia que s'anomena Renovació Carismàtica Catòlica i que actualment mou a Catalunya gairebé un miler de persones.

El 15 i 16 d'octubre passats més de cinquanta grups de la RCC es van aplegar a Barcelona per celebrar l'assemblea nacional número 29 sota el lema «Jesús eucaristia, font de sanació». Va ser la primera assemblea que la RCC celebra a Catalunya després que la Conferència Episcopal Espanyola l'hagi declarada, amb l'aprovació d'estatuts, associació privada de fidels.

Víctor Gregorio Arellano, membre del Ministeri de Joves de la Renovació Carismàtica Catòlica a Catalunya

«La Renovació Carismàtica no s'inventa res»

—Com s'ha viscut la 29a assemblea de la RCC a Catalunya, la primera després de l'aprovació dels estatuts per part de la CEE?

—Ha estat una assemblea abundant, amb la participació de molta gent, més de la que al principi comptàvem. El nombre, però, no és el més important, el principal és que l'Esperit Sant s'ha vessat amb moltíssima força. Són molts els que han experimentat amb força l'amor de Déu i aquest és el fruit més bo de l'assemblea.

—Amb gairebé 30 anys de presència a Catalunya, podem dir que la RCC ha assolit ja l'edat madura?

—Estem treballant-hi. Arran sobre-tot de la recent aprovació d'estatuts per part de la Conferència Episcopal Espanyola, sembla com si comencéssim un nou camí. És un nou renèixer, amb ganes, il·lusió i amb la mirada sempre fixa en Jesucrist.

—Què ha aportat la Renovació Carismàtica a l'Església catalana?

—La RCC és un instrument més per arribar a la santedat. De manera particular, crec que la RCC ha ajudat a redescobrir els dons vessats per l'Esperit Sant a la Pentecosta. Des d'aquest corrent de gràcia l'Església ha estat cridada a reactivar aquests dons i pren-

dre una consciència més gran que Jesús és viu i que s'ha de proclamar sense por de res.

—L'assemblea marca l'inici de curs a la RCC, quins projectes teniu en ment?

—Des del ministeri de joves, el nostre repte sempre és l'evangelització del nombre més gran possible de joves catalans. Formem un grup cada cop més unit i nombrós i ens ho prenem molt seriosament. Fins i tot fem cursos d'evangelització per aprendre tècniques i formes d'arribar amb més eficàcia a la joventut.

—Què enteneu per evangelitzar avui els joves de Catalunya?

—Evangelitzar és proclamar la Paraula de Déu, i sobretot el querigma. És donar a conèixer a la gent que Jesús és viu, que ha ressuscitat, que va morir per nosaltres i que ens estima.

—Ens podríeu avançar alguna d'aquestes noves tècniques evangelitzadores?

—En el nostre cas, ens sentim cridats a l'evangelització a través de la música. Organitzem diferents concerts l'any per evangelitzar, la majoria enmig de places i carrers concorreguts de Barcelona i la rodalia. Alguns dels que ens escolten s'uneixen després als grups

de pregària.

—La gent hi respon positivament?

—Per increïble que sembli, sí. El que més els impressiona és descobrir un Jesús molt proper, al qual poden sentir i gairebé tocar. Fan una experiència viva i això els empeny a seguir-lo amb més radicalitat.

—També va ser així en el teu cas?

—Més o menys. Jo era un catòlic més, no gaire practicant. Un dia, fa quinze anys, vaig descobrir la Renovació i amb ella un Jesús viu, que m'estima i que no m'abandona en cap moment. Això em va unir profundament a l'Església i a la comunitat cristiana. És el missatge de sempre, però que es fa vida i que t'empeny a donar-lo a conèixer als altres perquè puguin enriquir-se amb aquesta experiència.

—No obstant això, encara avui, molts titllen els carismàtics d'il·luminats...

—Jo crec que això forma part de la desinformació. Totes les rareses que pot viure la RCC surten a la Bíblia i les vivien les primeres comunitats cristianes... No ens inventem res. Qui tingui dubtes que vingui a conèixe'ns. Estem oberts a tothom.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Sobre el Sínode, discretament

S'ha acabat l'assemblea general del Sínode dels Bisbes, l'onzena des que Pau VI la instituï, el 1965. I comença ara el frenesí de les interpretacions... Un èxit? Una decepció? Un bon o un mal auguri del nou pontificat? És el que molts et pregunten aquests dies... Sovintegen a la premsa els titulars reduccionistes. A alguns se'ls nota que encara no han paït la reforma litúrgica del Vaticà II i mantenen l'esperança d'un pas enrere... Altres, en canvi, estan fixats en la nostàlgia d'una reforma pendent que situen en unes reivindicacions sovint reiterades... Seria llàstima que tots plegats quedéssim presos en la xarxa dels nostres sentiments subjectius i ens incapacitéssim així per incorporar-nos, amb pau interior i, si és possible, amb bon humor, al procés real de la nostra Església que avança entre ombres i llums. Per això, abstenint-me de judicis globals i de pronòstics, m'agrada de resseguir i d'incorporar les clàries més positives i esperançadores que, a parer meu, ja ens ha deixat veure el Sínode.

Pel que fa als aspectes més anecdòtics però significatius, m'agrada de fixar-me en els següents.

Ara mateix

Hi ha hagut realment debat, i els pares sinodals s'han expressat amb una llibertat i una espontaneïtat absolutes. Segons el cardinal Kasper, l'existència d'aquest debat «ha estat la gran novetat del Sínode». I el patriarca de Venècia ha dit: «Hem pogut discutir a fons.» Un factor que ha ajudat molt en aquest sentit és que, a banda dels temes programats, hi ha hagut, cada dia, una hora de discussió lliure. Gràcies a aquesta hora, ha comentat el cardinal Danneels, de Brussel·les, «alguns problemes que, altres vegades, haurien restat submergits sota l'aigua, han pogut aflorar». També trobo significatiu el detall següent: un dia el

Papa demana la paraula i el moderador, naturalment, l'hi dona tot seguit. Ell, però, no accepta, diu que ja parlarà quan li toqui el torn... De tot això i, sobretot, de les cinquanta propostes elaborades pels pares sinodals en tenim coneixement perquè, aquesta fase del Sínode, per primera vegada, ha vist la llum pública.

Però és en un altre nivell, en l'aprofundiment del misteri eucarístic, on el Sínode ens transmet la seva vibració i la seva força. En el missatge final proclamen: «Crist viu en la seva Església, se'ns dona ell mateix i ens fa do del seu amor victoriós que arriba a tots els nostres germans i germanes d'arreu del món.» Parlen, així, als sacerdots: «Hem pensat molt en vosaltres aquests dies. Coneixem la vostra generositat i els reptes que patiu. Sou vosaltres els qui anuncieu la Paraula de Déu i introduïu els fidels en el misteri eucarístic.» Expressen, igualment, la seva gratitud «als diaques permanents, als catequistes, als agents de pastoral i als nombrosos laics i laiques que treballen a favor de la comunitat». Recorden als matrimonis la seva vocació d'Església domèstica que es nodreix de la taula de l'Eucaristia: «Manteniu-vos coratjosos en l'educació de la fe dels fills», els recomanen. Tenen una paraula de comprensió i estima per als malalts i els discapacitats... Se senten participants de l'ardor dels deixebles d'Emaús i freturosos de comunicar-lo. Ara resta el missatge final de Benet XVI... I continuarem fent camí.

Eduard Brufau

Informació parcial

Vivim en l'anomenada «societat de la informació», caracteritzada per una presència creixent de multitud de tecnologies i mitjans de comunicació, des de la televisió fins a Internet. Gràcies a aquestes tecnologies, podem rebre constantment informació immediata d'allò que passa a qualsevol racó del planeta, fins al punt que alguns afirmen que les distàncies geogràfiques ja no són obstacle per conèixer amb força exactitud què passa als antípodes.

La quantitat d'informació diària que rebem per fonts ben diverses és, realment, molt més gran que la de fa vint-i-cinc anys. Però això no vol pas dir que obtinguem una visió més fidel de la realitat. Dies enrere tots els mitjans informaven detalladament de l'evolució de l'huracà Wilma al seu pas devastador pel Yucatán, Cuba i Florida. En canvi, en aquells mateixos dies obviaven les riuades del sud d'Itàlia, molt més properes, que van provocar nombroses destrosses, morts i desapareguts. I, encara més greu, arraconaven la tragèdia del terratrèmol al Pakistan, on les víctimes ja són desenes de milers. Però l'huracà, a diferència dels altres dos casos, castigava una de les regions més turístiques del planeta, i d'aquí el protagonisme informatiu que se li va donar. Molta informació no és garantia d'imparcialitat.

Rauxa